

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Με τη ΦΟΡΜΑ του ΜΟΧΘΟΥ

Η γνωριμία φούντωσε σε ει-
δύλλιο...

ΔΕΝ με βοηθεί πολύ η μνήμη, έχω όμως την εντύπωση ότι και άλλη φορά παρουσιάστηκε ανάλογο περιστατικό. Είναι τόσο χαρακτηριστικό και φέρνει στην επιφάνεια ένα τόσο ενδιαφέρον κοινωνικό θέμα.

Η σκηνή στην πλάξ. Αυτή προέχει τώρα που διανύουμε περίοδο καλοκαιριού. Στη γαλαξία επιφάνεια περνά τις ώρες της ή αθηναϊκή νεότητα. Το περιστατικό που θα σας άφηγηθώ, αναπτύσσεται σε πλάξ κοσμική, εκεί όπου θα καταθέσετε δεκαπέντε δραχμές για να μπήτε. Λεωφορείο, καμμία γκαζόζα, το φιλοδώρημα, φάσατε και περάσατε τις είκοσιπέντε. Δεν είναι, λοιπόν, για όλους, ούτε για κάθε μέρα.

Ήταν, πάντως, για τις δυνατότητες της νέας, που κατέβηκε με την οικογενειακή κουρούτσα. Ένα αυτοκίνητο δεν σημαίνει κατ' ανάγκην τον πλούτο. Μαρτυρεί όμως κάποια οικονομική ευχέρεια. Αυτή που δεν έλειπε από την κοπέλα.

Άφισε το αμάξι της, προχώρησε στην άμμο, έτακτο, κρέμασε στην καμπίνα τα ρούχα της, πέρασε το μπανιέρο της και με τα μαύρα της γυαλιά, το τοιγάρα, το ακουφάκι, τα λαστιχένια πέδιλα, όλα της τα εξαρτήματα, κάθισε κάτω από μια μπρελά. Δεν βιαζόταν να ριχτεί στη θάλασσα. Ήθελε να έδεικνιτο πρώτα με το περιβάλλον, να άνιχνεύσει τον ορίζοντα, να δει τους γνωστούς, να περιεργασθεί τους άγνωστους, να επισημάνει τους ενδιαφέροντες τύπους. Λίγων λεπτών θωρήσει. Όχι, υπήρχε η συγκεκριμένη των παρατηρήσεων της. Κανείς από τον κύκλο των γνωστών της. Τίποτα το αξιοπρόσεκτο στους άλλους. Μόνο τη στιγμή που εβάζει με νωχέλεια για να καταδυθεί στη χλιαρή θάλασσα, ένοιωσε δυο μάτια να πέφτουν απάνω της. Κιτάζε κι' αυτή. Άνετοιμη καθώς ήταν για την άμμο, δεν μπόρεσε να κρύψει την κάποια τοραχή της. Ή ταραχή που εκδηλώνουν, γυναικες και άντρες, όταν βρεθούν τα βλέμματα τους σε ανταπόκριση με το βλέμμα του προσώπου που είναι φτιαγμένο στα μέτρα τους.

Πόσες φορές που δυο ματιές προσδιορίζουν τη ζωή δυο ανθρώπων.

«Με έν φίλημα γεννώμεθα», λέει ο ποιητής της καθαρεύουσας. Έπρεπε να' αρχίσει από το βλέμμα. Αυτό προηγείται. Το προσώπων. Κάτι ένοιωσαν να τους επιβάλλεται οι δυο νέοι. Η φωνή του ένοικτου μίλησε μέσα τους. Μίλησε έντονα. Από δω και πέρα τα πράγματα βάδισαν πειθαρχώντας στη μοίρα. Καλοφτιαγμένο το παλληκάρι. Ένας Έρμης πάνω σε μπρούντζο. Πλούσια μαύρα μαλλιά, γερός τράχηλος, λεπτή μέση, αρρενωπή κίνηση και έκφραση, η σοβαρότητα στη μορφή. Ο τύπος του κατακτητή, χωρίς όμως την αυθάδεια που εκδηλώνουν τόσο συχνά όσοι έχουν εύκολες τις κατακτήσεις.

Ότε η κοπέλα άνηκε στις πρόχειρες σε προσκλήσεις, ή στην αποδοχή των προσκλήσεων που προέρχονται από άλλους. Νόστιμη, πικαντική και περιζήτητη, ζέρει να μη ένθαρρύνει την ηλιόρεια και έχει τη δύναμη να αποκρούσει τους πολιορκητές.

Δεν επρόκειτο, λοιπόν, να' αναλάβει ο νέος πρωτο-βουλία κι' αν αναλάμβανε, θα έπρεπε απάνω στην άμμο. Ήταν όμως τέτοια η έλξη, που άκρησαν οι ένας στον άλλον... Μία δύναμη ανώτερη απ' αυτούς, από το χαρακτήρα τους. Θάλασε η σκέψη, έχασαν τον έλεγχο τους, έχασαν την ευθεία τους. Τίποτα το κακό. Η ανταλλαγή ενός ελαφρού χαμόγελου. Το μειδίαμα προλόγισε. Πήρε θάρρος ο άλλος, πλησίασε, είπε κάτι. Απάντησε εκείνη και τον βοήθησε να συνεχίσει. Τα κοινά και τετριμένα, λόγια του αέρα. Τα χωρίς σημασία, που οδηγούν στα σημαντικά.

Κι' έτσι, καθώς κουνιόσαν κι' ήταν κοντά ο ένας στον άλλον, γυμνοί και ήλιοφωμένοι ένοιωθαν να θερμάνουν το ερωτικό τους ενδιαφέρον.

Προχώρησαν στη θάλασσα. Ήταν δυνατόν στο κολύμπι εκείνος. Επαιθαν, νοίκισαν κανό, έκαναν βουτιές, κρατήθηκαν κάποια στιγμή από τα μπράτσα.

Πήραν ύστερα το αναψυκτικό τους και, πριν χωριστούν, συμφώνησαν να συναντηθούν την επομένη. Βιστικό το κορίτσι, έφυγε πρώτο. Ήθελε την άλλη μέρα. Ήθελε και την παράλλη. Η γνωριμία φούντωσε σε ειδύλλιο. Αισθήματα και αισθήσεις στη διαπασών.

Άκουστε όμως και τη συνέχεια: Στην τέταρτη συνάντησή η κοπέλα βλέποντας υπερβολικά συνταλμένο τον άνθρωπο που της έταραζε το νερά, ανέλαβε η ίδια την πρωτοβουλία. Τον κάλεσε να συναντηθούν ο' ένα κέντρο της Αθήνας. Νόμιζε ότι θα τον ενθουσίαζε με την πρότασή της. Τον είδε μουδιασμένο, απρόθυμο, ταραγμένο. Βρήκε μια πρόσφατη για να' αποφυγή εκείνη τη μέρα. Ής τότε όμως η άρνηση. Όταν του το ξαναείπε, της υπέδειξε τους κινδύνους. Μία άβυσσο εύληπτη.

— Δεν φοβάσαι; Μη κυττάζεις εδώ. Έδώ είναι πλάξ. Δεν μπορεί να παρεξηγηθεί κανείς. Στην Αθήνα όμως, σε κέντρο... Άν σε δούν οι δικόι σου, αν σε δούν οι γνωστοί σου...

— Δε με νοιάζει τίποτα.

Και είχε η απάντησή της τον τόνο της αποφασισμένης για όλα. Τότε, όταν είδε το απροχώρητο, πήρε κι' αυτής την απόφασή του.

— Αφού είν' έτσι, μπορούμε και τώρα να' ανέβουμε μαζί στην Αθήνα. Χαρούμενη πήγε στη καμπίνα της να ντυθεί η μία. Με το βήμα του κατόικου κατευθύνθηκε στη δική του καμπίνα ο άλλος. Μπύθκταν. Για πρώτη φορά θα τον έδελεπε ντυμένο. Δεν τον άναγνώρισε στην αρχή. Ύστερα, όταν την πλησίασε και της μίλησε, είδε στα μάτια της την έκπληξη, τη δυσάρεστη έκπληξη.

— Έσύ!

Ένα παλληκάρι με τη φόρμα του έργατη... Πήρε τη στάση του ένοχου. Το συμπλέγμα της κατωτέρωτας που δεν τον στενοχωρούσε όσο ήταν γυμνός, τον έζησε τώρα. Δεν μπορούσε πια ούτε στον ένικό να της μιλήσει.

— Βλέπετε... Γι' αυτό δεν ήθελα να βρεθούμε σε άλλο μέρος.

Της εξήγησε: Σε λαϊκά λουτρά συνήκες να κάνη μπάνιο. Μία μέρα όμως του υπήρξε να κολυμπήσει και στα «αριστοκρατικά». Για μία φορά μόνο. Άλλα την έπαθε. Την είδε και δεν μπόρεσε να' αντισταθεί... Πήγε, ξαναπήγε...

— Να με συγχωρήτε...

Αναστατωμένη εκείνη, δεν ήξερε πως να φερθεί. Όλα μπορούσε να τα φαντασθεί εκτός απ' αυτό.

— Μα εσύ μου είπες ότι ήσουν μηχανικός...

— Είμαι τεχνίτης, δεσποίνε, και να με συμπάθετε.

Δυσκόλες στιγμές. Ούτε άκαρδη, ούτε πρόστυχη είναι η κοπέλα. Δεν φέρθηκε με κυδοιότητα. Κατάλαβε όμως κάτι διαφορετικό μέσα της. Καλά λένε ότι το ράσο κάνει τον παπα. Διαφορετικό τον φανταζόταν όσο τον έδελεπε με το μπανιέρο του. Και διαφορετικός ήταν τώρα. Πρώτα νόμισε ότι επρόκειτο για άνθρωπο της τάξεώς της, που θα τον παρουσάζε στους δικούς της, θα μπορούσε να δεθεί μαζί του. Τώρα... (Τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν έπαισε να μ' ενδιαφέρει σαν άντρας. Από το ένα όμως μέρος, όσο κι' αν εγώ του δίνω θάρρος, αυτός παίρνει όπενοντί μου θέσι κατωτέρου προς άνωτέρω. Από το άλλο μέρος, χρειάζεται η επανάστασι εναντίον του οπιτιού μου. Έναντιον του κύκλου μου... Κι' ο ίδιος συναισθάνεται την άνω-μαλία. Πόσο τον λυπούμαι...)

Όταν όμως άρχισε η συμπόνια, σημαίνει ότι υποχωρεί η άγλη. Δεν την κατηγορούμε. Τι φταίει κι' αυτή; Να φωνάιν οι συνθήκες της ζωής μας, να φωνάιν οι κοινωνικές διαβαθμίσεις, να φωνάιν οι προλήψεις και οι προκαταλήψεις. Το κορίτσι που δεν θα άρνιόταν να δεχθεί για σύζυγο τον οποιοδήποτε υπαλληλάκο, ο οποίος δεν έχει τα προσόντα του τεχνίτη της και κερδίζει πολύ λιγώτερο απ' αυτόν, διατάζει να προωθήσει το σύνδεσμά της με τον άνθρωπο του μόχθου. Ένα από τα άδύνατα σημεία του κοινωνικού μας πίνακα. Μία γραβάτα και μία υπαλληλική θέσι, θεωρούνται άνωτερα από τη λεβεντιά, την όμορφη, την υγεία, το χαρακτήρα, την έντιμότητα, την ικανότητα για εργασία. Και είναι άδικο, πολύ άδικο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Γέλια και κλάματα

Η παλιά γνώμη ότι μπορεί κανείς να γελάν — ή τουλάχιστον να χαμογελάν—μέσα του, ενώ κλαίει εξωτερικά, δηλαδή να κάνη ακριβώς το αντίθετο απ' τον ήρωα των «Παλητών», διαφεύδεται τώρα απ' το δόκτορα Σάντον Φέλντμαν. Ο ψυχολόγος αυτός βεβαιώνει ότι η μητέρα κλαίει πολλές φορές στο γάμο της κόρης της, όχι από χαρά, άλλ' από θλίψη γιατί θα τη χάσει από κοντά της. Ανασπενάουμε επίσης, βλέποντας το «χάπνυ έννι» ενός κινηματογραφικού φίλμ, επειδή η λύσι αυτή μάς θυμίζει τις ευτυχίες που χάσαμε στη ζωή μας.

— Έσύ κουνιέσαι, κοπέλλα μου, κι' εγώ νομίζω πως κουνιέται το πλοίο;

— Λιλή, δεν έχωσαι μπροστά να οδηγήσης κι' εσύ λιγάκι;

— Λοιπόν, κάνε μία βόλτα να ιδής αν φαίνεται πουθενά κανένα πλοίο κι' εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ!

Υπουργός της Κυβερνήσεως... Ονομα και μη χωριό—έπαθε πρό ημερών δεινή λαχτάρα. Ήσα ακρόαση. Γεμάτο το γραφείο. Ο κ. υπουργός λόγω της ζέσης, είχε βγάλει το σακάκι του και άκουε τον κόσμο των επισκεπτών.

—Κύριε υπουργέ, από δω. —Ψού, ψού, ψού, από κει. Και ούτω καθ' έξιν. Το υπουργικό γραφείο ήταν γεμάτο από επιτροπές και μεμονωμένους επισκέπτες, όπως συμβαίνει κατά κανόνα τις ώρες των υπουργικών ακρόασεων. Τέλος κάποτε τελείωσαν οι ακρόασεις και ο κ. υπουργός πήρε να φο-

ρέση το σακάκι του. Όποτε, όμως, καταπληκτός άντελήφθη ότι ένα ματσάκι τρισημί χιλιάδων δραχμών που είχε στην τσέπη του... είχε κάνει φτερά! Ο κ. υπουργός ξεροκατάπιε, αγανάκτησε, άλλα στο τέλος συμπέρασε με χιούμορ: —Σήμερα είχαμε προφανώς εξαιρετικά καλό κόμο!

ΟΙ άραίοι διαβάτες ενός συνοικιακού δρόμου της Αθήνας παρέστησαν πρό ημερών μάρτυρες της εξής γραφικής σκηνής. Ήσα 3 μετά μεσημβριον. Ηαυχία. Ζέστη. Σαφνικά άνοιξε μία πόρτα και μία γυναίκα άξιόσεβάστου όγκου, κρατώντας απ' τα μαλλιά μία ύπαρη νεαρή, την πετά στο δρόμο ούρλιαζοντας: —Οζω κατόικα!

Ένας κύριος προβάλλει απ' το εσωτερικό κατάκλυμος, με τις πυτζάμες και προσπαθεί να καλύψει τη μαινομένη θυελλα. Τρέχουν οι άραίοι περαστοί, πυκνώνουν, κλείνει πάλι η πόρτα και η θυελλα... μαίνεται έντος ενώ η ξεμαλλιασμένη νεαρά έχει εξαφανισθεί. Τι συνέβη; Η αινιτία ιστορία: Η ούζυγος έλειπε σε κοντι-

νή έξοχή, έκανε αλφινidia-σμο και συνέλαβε τον ούζυγο στα πράσσα...

Η κυρία που πρόκειται να επιδιωσθή του διδραχμου ταξί — μία θέσι και φεύγουμε! — είναι εξαιρετικά λεπτολόγος και προτού αποφασίση να επιδιωσθή έννοει να τα ξεκαθαρίση όλα. —Μέχρι που πάει, είπες, σωφέρι.

—Μέχρι Τράπεζα της Έλ-λαδός μαντάμ.

—Έκει αποδιδάξεις;

—Μάλιστα μαντάμ. Έκει αποδιδάξω.

—Εγώ, όμως, θέλω να κατέβω στην όδον Άκαδημίας. Μπορώ;

—Και βέβαια μπορείς μαντάμ. Είπα να φύγουμε!

—Παρντόν, θα με άποβιάσεις ακριβώς γωνία Ήποκράτους και Άκαδημίας.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΙΑΤΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛ. ΚΛΑΥΘΜΗΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΚ. 6

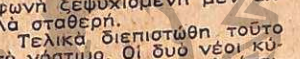
—Έν τάξει, μαντάμ! —Και πόσο κάνει, είπες, το είσιτήριο; —Άμάν! Ένα δίφραγκο είπαμε. —Έν τάξει. Είμαστε απόλυτως σύμφωνοι. Και ο σωφέρι, έννυ βάζει μπρός, μουρμουρίζει: —Μωρέ ούτε τη συμφωνία του Σουεζ να υπέγραφε δεν θάκανε τόσες κουδέντες!

Η σκηνή στο Λεωφορείο. Ένας νεαρός που κάθεται πλάι σε μία νεαρά, προσπαθεί να πιάση κουδένα: —Δεσποίνε μου λένε παρακαλώ τί ώρα είναι; —Η κοπέλλα κυττά το ρολόι της. —Έντεκα και τέταρτο. —Πάτε καλά; —Πολύ καλά.

Ευδυσμα ένσταντανέ —Δηλαδή με το Γκρήνουιτς τώκετε; —Όχι, με του μπαμπά μου, που κάθεται από πίσω. Ο νεαρός στρέφει και βλέπει πράγματι δυο άγριες, με τις πυτζάμες και προσπαθεί να καλύψει τη μαινομένη θυελλα. Τρέχουν οι άραίοι περαστοί, πυκνώνουν, κλείνει πάλι η πόρτα και η θυελλα... μαίνεται έντος ενώ η ξεμαλλιασμένη νεαρά έχει εξαφανισθεί. Τι συνέβη; Η αινιτία ιστορία: Η ούζυγος έλειπε σε κοντι-

ΔΥΟ νέοι κύριοι — μου άνηγίται αυτοπτης μάρτυς — βρέθηκαν προκτές κοντά στη Βουλιαιγμένη σε κατάστασι ημιληποθυμίας. —Ετρεξαν, μόλις τους είδαν μεοικοί περίοικοι, για να παρόσχουν τις πρώτες βοήθειες. —Τι έχετε; Τι πάθετε; ώ-ησαν οι προστρέξαντες. —Τίποτα! άπαντησαν κι' οι δυο. —Δεν θέλετε καμμία βοήθεια; —Όχι, είπαν κι' οι δυο με φωνή ξεψυχισμένη μέν άλλα σταθερή. Τελικά διαπιστώθη το αυτο το νόστιμο. Οι δυο νέοι κύριοι έλαφρώς παχουλούται-

επό πολλών ετών κατοίκος της Αθήνας.

ΑΞΙΟΣ Ο ΜΙΘΟΣ ΤΟΥΣ...

Μισθωτοί της εποχής. Κάτι φαίνεται, αντοχής, που θαρρείς πως θα στραφεί προς τα βελτίω, και βελτίω θα όπτε της άθλιας σας τροφής, τρέψτε να προμθευθήτε το σωτήριο δελτίο, που καλείται, υποθέτω, «μυστικής απογραφής»!

Στο δελτάριο εκείνο, που οδηγεί στην εύτυχία, κάτ' κατά τους έμπνευστάς του είναι συστημα σοφά, σημειώστε τα γινώσά σας, είτε τ' άγνωστα στοιχεία, είτε τ' άσιστάκτως εκδηλωσάτε κάθε πόθο σας, γράψτε ντρίτα, μ' άλλους λόγους, το μεγάλο θέ- (λημά σας)

κι' εύλασώσ κατόπιν, όλοι, πέντε τα... (πατερνιά σας)!

Γ. Θ-ς

και άμφότεροι, ανέλαθαν να κάνουν κύρια ποδαρόδρο-μου και ξεκίνησαν πεζοί απ'

το Παγκράτι για να φτάσου-νε στη... Βουλιαιγμένη! —Η τρέλλα δεν πάει μόνο στα βουνά. Πάει κι στη Βουλιαιγμένη! είπαν οι άκούσαντες.

Κατάμαυρος ήταν ο άν-θρωπος που βρισκότανε στα μπάνια. Εμοιάζε πάν-τως περισσότερο με Σουδα-νέζο παρά με Νέγρο της Αμερικής. Όπως ήταν φυ-σικό, ο κόσμος τον περιερ-γάζε με άσκαρδαμκτε, αλλά τον άφισε ψαυχο. Άλλα το αγοράκι μίος κύριος δεν ζε-κουλούσε τα μάτια του από πάνω του: —Άλλάς είναι, μαμά; —Αράπης είναι παιδί μου. —Και τώε παιδί; —Και βέβαια τώε, παι-δί! Πρόσεχε, λοιπόν, γιατί αν δεν φας το αυγό σου θα πω στον αράπη να σε φάη! —Όποτε λαμβάνει τον λο-γο ο αράπης και λείε σε άπαισιτη έλληνηκι.

—Παιδιά δεν τρώω, παι-τίο. αλλά το αυγό σου θα το φάω αν δεν το δας έσύ! Και το μόν παιδάκι μένει έμβρόντιτο, η δε κυρία γί-νεται κατακόκκινη σαν πα-νέτα κατακόκκινη σαν πα-νέτα. Ο... αράπης ήταν παρούσα.

επό πολλών ετών κατοίκος της Αθήνας.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τρία ἀδελφία, ὁ Σταύρος, ὁ Κώστας καὶ ὁ Γιάννης Καπλάνη, ποὺ πολεῖτονται, ἀρνούνται νὰ συνκαταθεθῶν ὁ γάμο τῆς ἀδελφῆς τῆς Βιδῆς μετὰ τὸν γίαντ Κώστα Κουρτί, γιὰ τὴν ἀναγκαστὸν νὰ δοῦν τὴν προίκα τῆς κ' αὐτὸ θὰ κλόνιζε τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν. Προσπαθῶν, λοιπόν, νὰ πείσουν τὸν γίαντ ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῶν δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ν' ἀναγκαστὸν τὴν Βιδῆ νὰ τὸν δεχάσῃ. Ἐκείνη ὅμως μένει πιστὴ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τότε τὰ τρία ἀδελφία τῆς βάζουν σὲ αὐτοπρὸς περιορισμό. Ὁ γίαντ Κουρτίς μαθαίνει ἀπὸ τὴν Ἑρασμία, τὴν φίλῃ τῆς Βιδῆς, τὴν διαρροὴν τοῦ «σαραγιῶ» καὶ σχεδιάζει νὰ μὴν μὴ νύχτα στὸ Καπλανάειο καὶ ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀγαπημένην ποὺ ἀπὸ τὰ νύχτα τριῶν ἀδελφῶν τῆς. Ὁ νεώτερος εἶχε συναντήσει τὴν Βιδῆ στὸ σπίτι τῆς Ἑρασμίας καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕνα σοβαρὸ καὶ βαθύ ἐρωτικὸ αἰσθημα ἔνωσε τὴς καρδιὰς τῶν.

3ον — Πλαῖ—εἶπε μετὰ χαμηλὴ φωνῇ—βρίσκειται ἡ μικρὴ μας σαλίτσα. Ἐσὺ τὴν ξέρεις, Βιδῆ... περᾶστε ἐκεῖ νὰ τὰ πῆτε... Στὸ σπίτι δὲν εἶναι κανένας... ἡ μητέρα μου ἔχει βγῆ γιὰ ἐπισκέψεις... Καταλαβαίνω πὼς βέλετε νὰ πῆτε πράγματα ποὺ μονάχα σεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Θεὸς θὰ θέλατε ν' ἀκούσουν...

Ὁ Στέλιος πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Βιδῆ καὶ τὴν τράβηξε ἀπαλὰ πρὸς τὴν σαλίτσα. Καὶ τῶνοισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκίνησιν αὐτὸ τὸ χέρι.

Τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα καναπέδακι ἀπὸ σκούρο πρᾶσινο βελούδο ποὺ ἦτανε τὸ σοβαρὸτερον ἐπιπλο τῆς σαλίτσας, καὶ κάθισε πλάι τῆς.

— Δὲν εἶχα φαντασθῇ ποτέ, δεσποινίς, ὅτι ἕνα πρόσωπο, ποὺ ὡς μὴ ὀρισμένη στιγμή δὲν παίξει κανένα σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ μας, ξαφνικὰ ἀπὸ κείνη τὴν ὀρισμένη στιγμή καὶ πέρα μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ μᾶς κάτι τόπο πολὺτιμο, ὥστε ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ πᾶν, ὅλες μας τὴς χαρὲς καὶ ὅλες μας τὴς ἐλπίδες, ὅλες μας τὰ ὄνειρα καὶ ὅλες μας τὰ καθήκοντα!... Αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ἀπὸ μὴ ὀρισμένη στιγμή τῆς χρεοπίστῃς μας ὀμιλίας, εἰσαπείσθη γιὰ μὲν, δεσποινίς!...

— Τρομάζω — ἔκαμε, κατακόκκινῃ ἡ Βιδῆ—καὶ ὅμως εἶναι τόσο γλυκὸ νὰ τ' ἀκούω... Εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου... Τρομάζω νὰ εἶμαι κάτι τόσο πολὺτιμο γιὰ σᾶς... Ὅμως τὸ εἶχα ποθῇ—σεῖ μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου καὶ παρακαλοῦσα στίς προσευχάς μου νὰ γίνῃ... Δὲν ξέρω γιὰτί, δὲν ξέρω πὼς... Ἀλλὰ κυττάζοντας γύρω μου, σὰν κορίτσι τῆς παντρείας ποὺ εἶμαι, νὰ ἰδῶ μετὰ τὸν γάμον μου νὰ συνταίριασθαι τὴν ζωὴν μου, τὰ μάτια μου δὲ σταματοῦσαν σ' ἄλλον ἀπὸ σᾶς... Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὴς καλὸν ἡμέρας, ἐσεῖς δὲν εἴχατε γυρίσει ἀπὸ τὸ Παρίσι... Ὅμως σᾶς θυμολοῦν τὴν ἐκκλησίαν καὶ

στὸ γυμναστήριον... Ἀπὸ τότε μπορῶ νὰ πῶ, εἴχατε μιλήσει κάπως στὴν παιδιάστικη ψυχὴ μου... Ἀλλὰ σήμερον εἶναι κάτι ἄλλο...

— Δὲν ξέρω, δεσποινίς, ἀν πιστεύετε ὅπως ἐγώ — εἶπε ὁ Στέλιος μετὰ φωνῇ, ποὺ τὴν τσάκιζε ἡ συγκίνησιν—ὅτι ὁράτα καὶ μυστικὰ νήματα δένουν δυὸ πλάσματα προωρισμένα ν' ἀγαπηθῶν μ' ἀληθινὸ πάθος, πολὺ πρὶν τὸ νοιώσουν, πολὺ πρὶν φωντῶνται μέσα τους...

— Τὸ πιστεύω ἀπόλυτα... Εἶναι ἡ περίπτωση ἡ δική μου μαζί σας... Ἀποδείξτε, ὅτι χτὲς δὲν ἦταν σὰν ν' ἀρχίζαμε μὴ ὀμιλία... ἦτανε σὰν νὰ συνεχίζαμε μὴ παλῶ...

— Σᾶς ἀκούω μ' ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὰν νὰ ἦσαστε ἀπὸ χρόνιον ὁ ἀνθρώπος τῆς καρδιᾶς μου καὶ σὰς μιλοῦσα μετὰ τὴν εὐλικρίνεια δικού σας προσώπου... — Ἐννοῖωθαι κ' ἀπὸ πρὶν, δεσποινίς, πρὶν ἀπαντηθῶμε καὶ γνωρισθῶμε ἀπὸ κοντὰ, μετὰ πόσο ἀπειρες μυστικὲς ριζίτσες χτὲς, ὅταν μὲ ζωγραφίζατε, μετὰ πόσο ἀπλά καὶ δυνατὰ λόγια τὸ ἰδανικόν σας, γίνετε μετὰ μίαν γιὰ μὲν ἡ πολὺτιμη ἐκείνη ὑπαρξί, χωρὶς τὴν ὁποία ἡ ζωὴ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατη... Σᾶς ἀγαπῶ, Βιδῆ... μ' ὅλη τὴ δύναμιν μίαν ψυχῆς, ποὺ νοιώθω γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ αἰσθημα σ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο του...

— Δὲν ἀγαπήσατε λοιπόν ποτέ ὡς τὰ σήμερον;

— Ποτέ... — Οὐτε στὸ Παρίσι...

— Ἐκεῖ πρὸ πάντων ὅχι... Εἶχα ἐκεῖ μὴ φιλενάδα πολὺ ἀπαιτητικὴ, τὴν ἐπιστήμη μου... ποὺ μὲ ἀνοίγε κάθε μέρα καὶ περισσότερον τὰ μυστικὰ τῆς... Καὶ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀνεχθῇ καμμιὰ παραμέλησιν καὶ καμμιὰ ἀπιστίαν... Κι' εἵπαιτα ὅλες αὐτὲς οἱ Παριζιανούλες ποὺ πεταλούδιζαν γύρω μου ἦτανε κοπέλλες γιὰ περιπετειούλες, γιὰ σχέσεις ξωπτεστές καὶ φευγαλέες, ποὺ ἀ-

δυνατίζουν, ἐξαντλοῦν καὶ λερῶνουν ὅτι ὀφείλουμε στὴ μεγάλη, τὴν μοναδικὴ ἀγάπην τῆς ζωῆς μας... Κι' ἂν εἶχα κάποτε τέτοιες σχέσεις, ἐφυγα πάντα μετὰ πῶς αἰσθητὸ τὸ μεγάλο κενὸ τῆς καρδιᾶς μου...

— Μετὰ κάνετε τόσο εὐτυχισμένη μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε... Γιατί κ' ἐγὼ βάζω σήμερον στὰ χέρια σας μὴ ἐντελὴς παρθένα καρδιά...

— Μ' ἀγαπάτε; — ρώτησε δειλὰ, σὰν μαθητὴς, ὁ γίαντ...

Ἡ Βιδῆ τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ.

— Τί παιδί, ποῦ εἰσάστε! — τοῦ εἶπε σὲ τόνο μητρικῆς στοργῆς. — Ἄν εἶναι ποτέ δυνατόν ν' ἀκούω αὐτὰ ὅλα χωρὶς νὰ σᾶς αγαπῶ!...

— Εἶναι ὅμως τόσο ποθητὸ νὰ τ' ἀκούω κανεὶς ἀπὸ τ' ἀγαπημένα χεῖλη!...

— Ἀς μὴ τὴν ξαναποῦμε αὐτὴ τὴν μεγάλη καὶ ἱερὴ λέξι... Ἀς τὴν ἀφήσουμε, ἀνείπωτη, στὰ βῆθη τῆς καρδιᾶς μας, ἀγνὴ κ' ἀξέθυστα...

— Εὐχαριστῶ! — εἶπε φλογερὰ ὁ γίαντ πλάνοντάς τῆς καὶ τὰ δυὸ χέρια. — Πιστεψέ, ὅτι ἐδῶ δὲν ἦρθε νὰ κάνω πελατεία, χρήματα, περὶ κοινωνικῆς σταδιοδρομίας... Αὐτὰ εἶναι ὁ βιοπορισμός μου... Ἐννοῶ νὰ δουλέψω γιὰ τὴν ἐπιστήμη... Οἱ φιλοδοξίες μου εἶναι πνευματικὲς, ὅταν ἡ ἀγάπη σου θὰ φωτίζῃ τὸ δρόμον μου θὰ τὴς πραγματοποιήσω ὅλες...

— Σᾶς δίνω φτερά — τοῦ εἶπε γεμάτῃ ἐνθουσιασμῷ ἡ Βιδῆ—κι' ἂν εἰσάστε ἀπὸ τὸν πετᾶτε!...

— Μαζὶ σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατον; — ρώτησε ὁ γίαντ, σφίγγοντας ἀπαλὰ τὰ χέρια τῆς.

— Μαζὶ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ στὴν ἄλλην! — ἀποκρίθηκε ἡ Βιδῆ.

Καὶ τὸν ἄφησε νὰ σφραγίσῃ τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγάπης μ' ἕνα φίλιν στὰ χεῖλη, χαϊδεύοντας τὰ δόλουρα μετὰξένια μαλλιά τῆς.

Τὴν ἄλλην μέρα ποὺ ἡ Ἑρασμία σηκώθηκε, ὁ γίαντ τῆς ἔφερε νὰ δώσῃ τὴν Βιδῆ αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Ἀγάπη,

Οἱ καρδιές μας δώσανε τὸν ἱερὸν ὄρκον τῆς ἀγάπης. Ὅμως τὸ ἀγαθὸν συμβόλαιόν τους πρέπει νὰ ἐπικυρωθῇ ἀπὸ τὴν πράξιν. Καὶ ἀφού, στὴν οὐσία, μοῦ χάρισε τὸν παράδεισον τῆς βεβαιότητος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀποκριθῇς μετὰ τὸ μεγαλὸ «ναὶ» καὶ στὸ τυπικὸ αὐτὸ αἶτημα. Σοῦ ζητῶ νὰ ἐννοήσω, μπροστὰ σὲ Θεὸ καὶ ἀνθρώπους, μετὰ τὴν ἐπίσημη ἱεροτελεστία τοῦ γάμου. Σὲ ρωτῶ, μ' αὐτὸ τὸ γράμμα μου, ἂν θέλῃς νὰ σ' ὀδηγήσω, τὸ γρηγορύτερον, στὸ βωμό, γιὰ νὰ κάμωμε μαζί τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς. Θὰ εἶμαι γιὰ σένα ὁ φλογερὸς φίλος τῆς καρδιᾶς καὶ ὁ ἀφοσιωμένος σύζυγος, ὡς τὴν στιγμή ποὺ θὰ κλείσω τὰ μάτια. Νὰ λατρεύῃς ὅσο σοῦ ἀξίζει εἶναι κάτι, ποὺ ἐπερνᾷ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον. Ὅμως ἐλπίζω πὼς θὰ πληρώσω στὰ ὄρια, ποὺ ἡ ἀγνὴ μορφὴ σου ἐμπνέει. Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι ἀπέραντα ὑλικά ἀγαθὰ. Στὰ πόδια σου θὰ βάλω τὰ πλοῦτα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μου, ὅλες μου τὴς δημιουργικὲς δυνάμεις. Σοῦ ὑπόσχομαι μὴ ζωὴ χαρούμενη, ἀνώτερη καὶ δοξασμένη ἐργασία, ποὺ ἐσὺ θὰ εἰσαι ἡ ἐμπνευστρία. Φιλοδοξῶ τὸ σπῆναι σὰν ἕνα νὰ ἀγάπησῃς, ἀλήθειαν κ' ὁμορφίαν, ποὺ ἐσὺ θὰ εἰσαι ἡ ἴερα. Δὲν ζητῶ τίποτα τὸ ὑλικὸ ἀπὸ

σένα. Ἀνέκαθεν μοῦ προξενοῦν φρίκη καὶ ἀπῆλπα τ' ἀνθρωποπαράξενια τῶν προικοσυμφώνων. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ ζήσω πολὺ καλλίτερα ἀπ' ὅ,τι σήμερον περνᾷ καὶ μετὰ προοπτικὴ ἀνῆλπη ἀκόμη. Ὅ,τι προκρίνεται νὰ προσφέρῃς στὴν συμβίωσίν μου νὰ προπιάξῃ καὶ τὴν μεγαλειότητα τῆς ἀγάπης. Ἀπάντησέ μου μετὰ δυὸ λόγια ἂν πρέπει νὰ σὲ προσμένω σύντομα γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης γιορτῆς».

Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν εἶχε οὔτε μὴ λέξι γιὰ τ' ἀδελφία τῆς Βιδῆς. Οὔτε τὰ θυμήθηκε καν. Καὶ ἡ νέα εἶχε κάπως ταρραχὴ γι' αὐτὸ κ' ἀπομείνει συλλογισμένη, ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα. Γιατί δὲν τ' ἀναφέρει καθόλου; Τ' ἀντιπαθῶν; Καὶ γιὰτί; Ἡ θεωροῦσε, ὅτι ἡ πρότασίς του δὲν μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρῃ παρά μονάχα τὴν Βιδῆ κ' αὐτόν; Ἡ νέα εὐχότανε νὰ ἦ: ἀνετὸ δεύτερον. Θὰ λυπότανε πολὺ, ἀν περνοῦσε κ' ἡ ἐλαχίστη σκιά ἐχθρας ἀνάμεσα στὸ Στέλιο καὶ τὴν ἀδελφίαν τῆς. Ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τὴν τρικυμία ποὺ θὰ ξέσπαζε σὲ λίγο...

Τὸ γράμμα τῆς τὸ εἶχε δώσει ἡ Ἑρασμία στὸ σπῆναι τῆς. Τὸ διάβασε ἀστραπιαία. Τῆς ζήτησε ἀμέσως χαρτί καὶ κάθισε νὰ γράφῃ τὴν ἀπάντησιν, ἀποφασισμένη νὰ τοῦ θυμίσῃ αὐτὴ τὴν τρεῖς ἀδελφούς ποὺ ἐξουσίαζε.

«Ἀγαπημένε μου,

Τὸ γράμμα σου ἦταν ἡ πόρτα τ' οὐρανοῦ, ποὺ ἀνοίγει γιὰ μὲν. Τίποτα δὲν ὑπάρχει πιὸ τίμιον ἀπ' αὐτὸ ποὺ κάνεις, νὰ θέλῃς νὰ ἐπικυρώσῃς ἀμέσως τὴν ἀγάπην μας μετὰ μὴ πράξιν ἐπίσημην. Μὰ, γι' αὐτὸ, ἀκρίβως, γιὰτί προκρίνεται δηλαδὴ, γιὰ πράξιν ἐπίσημην καὶ δημόσια, δὲν φθάνει νὰ δεχθῶ ἐγὼ τὴν πρότασί σου. Ἡ δική μου ἀποδοχή, μ' ὅσο ἐνθουσιασμῷ κ' ἂν γίνεταί, εἶναι, βέβαια, μὴ βάσι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ πρέπει, παράλληλα, νὰ τὴν δεχθῶν καὶ τ' ἀδελφία μου. Τὸ ξέρεις, ὅτι ἀνῆλπα σὲ μὴ οἰκογένεια, ποὺ εἶχε παραδόσεις καὶ ἐρεῖ νὰ τὴς σέβεται. Ἀλλο αἰσθημα κ' ἄλλο γάμος. Γιὰ τὸ πρῶτον σοῦ ἀποκρίθηκε ἡ καρδιά μου, γιὰ τὸ δεύτερον πρέπει νὰ σοῦ ἀποκριθῶν καὶ τ' ἀδελφία μου. Γιατί, ἂν λέγαν ὅχι, ποὺ δὲν τὸ πιστεύω, τὸ αἰσθημα μου δὲν θὰ ἐπηρεαζόταν καθόλου, ἀλλὰ σκέψου σὲ ποιά ταραχὴ θὰ βρισκόταν ἡ ψυχὴ μου, ἂν ἐμπαίνα σ' ἀντιδικία μετὰ τ' ἀδελφία μου, πᾶν σ' ἕνα τόσο σοβαρὸ θέμα!... Θὰ ἦταν ἕνας ἀγῶνας μεγάλος καὶ μαρτυρικός... Ζήτησέ με, λοιπόν, ἀπὸ τ' ἀδελφία μου... Καὶ μπορεῖς καθαρά νὰ τοὺς πῆς ὅτι τὸ διάβημά σου γίνεται μετὰ τὴν συγκατάθεσίν μου».

Δίπλωσε τὸ γραμματάκι, τόβαλε σ' ἕνα φάκελλο, τὸδωσε στὴν Ἑρασμία καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ τοῦ πῆς καλὴ τύχη... καὶ πὼς ἀποψέ με παρακαλῶ γι' αὐτὸν τὸ Θεὸ στὴν προσευχή μου!...

Ὅταν ὁ Στέλιος εἶχε πάρει τὸ γραμματάκι τῆς καὶ τὸ διάβασε προσεχτικὰ, τράβηξε γιὰ τὸ σπῆναι τοῦ πλημμυρισμένου χαρά. Δὲν περπατοῦσε, πετοῦσε. Τῶδεῖς στὴν μητέρα του, ποὺ τὴν εἶχε κρατήσει ἐνῆμερη σὲ ὅλα, τὴν εὕρισε ὅμως πάντα σκεπτικὴ κ' ἐπιφυλακτικὴ. Καὶ οὔτε τώρα τὴν εἶδε ν' ἀλλάξῃ... Καί, ὅταν τὴν ἄλλην μέρα κίνησε, λαμπροφωρεμένος σὰν γαμπρός, νὰ πάῃ στὸ πολιτικὸ γραφεῖον τοῦ Σταύρου Καπλάνη, νὰ ζητήσῃ τὴν Βιδῆ τῆς εἶπε:

— Ἐλα, δός μου, μάννα, τὴν εὐχή σου... Τὸν κύτταξε δακρυσμένη.

— Μετὰ τὴν εὐχή μου νὰ πᾶς, γιόκα μου — τοῦ εἶπε: καὶ τὸν φίλησε—ἀλλὰ τρέμει τὸ φυλλοκάρδι μου, νὰ ξέρεις... Ἐχε καλὰ τὸ νοῦ σου μὴ πάθῃς τίποτα ἀπὸ τοὺς σκιάδες!...

Καὶ τώρα, μετὰ τὴς σκληρῆς ἀπαντήσεως, ποὺ τοῦ εἶχανε δώσει οἱ Καπλαναῖοι, σκυμμένος στὸ γραφεῖον τοῦ πᾶν ὁ πρωτόγονος σχεδιάγραμμα ποὺ τοῦ εἶχε ἀφῆσει ἡ Ἑρασμία, συλλογίζετο πόσο προφητικὰ εἶχανε βγῇ τὰ προαισθήματα τῆς μάννας του. Ἐβαλε τὸ σχεδίασμα στὸ πορτοφόλι τοῦ κ' ἀνέβηκε νὰ μιλήσῃ μετὰ τὴν γιὰ.

— Τώρα πιά θέλει μεγάλη προσοχή, παιδάκι μου... τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Τρόμαξε, ὅταν ἄκουσε τὸ τολμηρὸ σχεδίο ποὺ γυρίσε στὸ μυαλὸν του, νὰ πατήσῃ, νύχτα, τὸ σαράϊ τῶν Καπλαναίων, νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ νὰ φύγουν.

— Τρελλάθηκες, παιδί μου;... Θὰ σε σκοτώσουν!...

— Μὰ πρέπει νὰ πάρουν ἕνα μάθημα, οἱ τύραννοι αὐτοὶ τοῦ τόπου... Ὅπως δυσχεστεῖ τὸν πληθυσμὸν τῆς πολιτείας, ἐννοοῦν νὰ πνίξουν καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀδελφῆς τους... Εἶμαι σίγουρος, ὅτι, αὐτὴ τὴν στιγμή, ποὺ μιλάμε, τὴν ἔχουνε κλειδῶσει, φυλακίσει... Ἐχω περάσει πέντε φορές, μ' ὅλες τὴς φοβέρες τους καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ τὸ ματί μου... Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ τὴν βασανίσουν... Θὰ τοὺς τὴν πάρω μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους...

— Γιὰ τὸ Θεό, παιδί μου!... Πρόσεξε, γιὰτί οὔτε αὐτὴ θὰ δελεῖσῃ, κ' ἂν καταφέρῃ νὰ πατήσῃ, ὅπως λές τὸ Καπλανάειο, νὰ σ' ἀκολουθήσῃ... Δὲν εἶναι ἡ Βιδῆ κορίτσι νὰ ξεπορτίσῃ... Ἄν ἦτανε τέτοια, δὲ θάβηκε καὶ σὺ νὰ τὴν πάρῃς...

— Μὰ δὲ θὰ τ' ἀφήσω ἐστὶ αὐτὸ!... Ὁ ἀγωνιστῶν, μαννούλα!... Στὴν ἀνάγκη θὰ τοὺς πολεμήσω καὶ πολιτικὰ... Ὁ τὸν πρῶτον τὴν δύναμιν, ποὺ κάνουν τόση κατάχρησιν ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν δίκον τους...

— Σῶπα, γιόκα μου, γιὰ τὸ Θεό!... Καὶ κύτταξε μὴ λὲς τέτοια πράγματα μπροστὰ σ' ἄλλους!... Εἶναι ἱκανοί, σοῦ λέω, νὰ σε σκοτώσουν!... Φυλάξουν ἀκόμη κ' ἀπὸ τὴν Ἑρασμία... Εἶναι κορίτσι ἀλάφρο καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κούβεντες ποὺ νὰ φτάσουνε στ' αὐτιά τους...

— Κι' ἀπὸ ποῖον θὰ μαθαίνω ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κατὰ γιὰ τὴν Βιδῆ; Δὲν ἔχω κανέναν!

— Ἐχεις ἐμένα, γιόκα μου... Θὰ ἰδῇς... Ἐσὺ τώρα νὰ κάνῃς τὸν ψόφιον... Νὰ κάνῃς τὸν ἀδικοφῶρον... Κι' ἄσε με ἐμένα νὰ ἰδῶ πὼς θὰ βολέψω κάτι...

— Μὲ ποῖον τρόπο, μαννούλα; — ρώτησε ὁ γίαντ...

— Αὐτὴ ἡ γιὰ, ἡ δούλα τους, ἡ Μαργώ, εἶναι γνωστὴ μου... Καμμιὰ φορὰ συναντιόμαστε καὶ μιλάμε... Εἶναι μὴ καλὴ γυναικούλα... Ἀπ' αὐτὴν θὰ μποροῦμε, ψαρεύοντας, νὰ μαθαίνουμε, μέσας—ἀκρες τί γίνεται...

Ἀπάνω στὴν ὥρα ἦρθε καὶ ἡ Ἑρασμία λαχανιασμένη καὶ μετὰ τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὰ κλάμματα. Ὁ πατέρας τῆς, ἅμα πληροφόρηθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δημαρχοῦ στὸ σπῆναι καὶ τὸ σκοπὸ τῆς, ἔκανε μεγάλες σκηνές. Σήκωσε τὴν γειτονίαν στὸ ποδαρὶ.

— Γιὰ πρώτη φορὰ, ὅσο θυμάμαι τὸν ἐαυτόν μου, ἀπλῶς χερί ἀπάνω μου—πρόσ-

θεσε μ' ἀναφυλλῆτα—κι' ἂν δὲν εὐπαῖνε ἡ μητέρα στὴ μέση, βάθαινα σημαδεμένη ἂν πὸ τὰ χέρια του... Μὰ δὲ με νοιάζει!... Δὲ με νοιάζει!... Ἀς με δεῖρουν!... Ἀς με σκοπεύουν!... Ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπην... Γιὰ τὴν Βιδῆ... καὶ γιὰ σένα, γιὰτὲ... καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπην, ποὺ τὴν ξερῶ τίμια καὶ καθαρή... καὶ στὴ φωτιά θὰ πατήσω...

Καὶ, παύοντας ἀπὸτομα τὰ κλάμματα κ' ἀλλάζοντας τόνο, εἶπε στὸ Στέλιο:

— Δὲν ξέρω πὼς τοῦ ξέφυγε τοῦ πατέρα πάνω στὰ θυμωμένα λόγια καὶ τίς φοβέρες, ποὺ μούλεγε... καὶ δὲν ξέρω πὼς τόμαθε... εἶπε πὼς γίνετο μεγάλο κακὸ στὸ σαράϊ... καὶ μετὰ τὸν καυγά, πὼς τὴν ἔχουνε κλειδωμένη τὴν Βιδῆ στὴν κάμαρά τῆς... καὶ τῆς πηγαίνουν τὸ φαί... ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ ζῇ... Μόλις ἐφυγε ὁ πατέρας, τόσκασα κρυφὰ καὶ ἦρθε νὰ σᾶς τὸ πᾶ... Καὶ τώρα πᾶω... γιὰτί, ἂν τὸ μυριστοῦνε, χάθηκα!...

Κι' ἐφυγε γοργὰ καὶ τὰ τακουνάκια τῆς ἀκούγονταν ρυθμικά, κάμποση ὥρα στὸ πεζοδρόμιον... Ὁ γίαντ ἀπομείνει σκεπτικὸς.

— Τί συλλογᾷσαι; — ρώτησε ἡ μάννα. — Ὅτι ἀποψέ πρέπει νὰ τῆς στείλω μήνυμα.

— Καὶ πὼς; Μετὰ τί μέσον; — Ἐνα πῆδημα ἀπὸ τὴν μάντρα τοῦ κήπου, μέσον... πλησιάζει κανεὶς τὸ μπαλκόνι, νάκη τῆς κάμαρας τῆς καὶ πετάει ἕνα γραμματάκι, τυλιγμένο σ' ἕνα πετραδάκι... Εἶναι ἀπλούστατον!...

— Γιὰ τὸ Θεό, γιόκα μου!... Κι' ἂν σὲ δοῦν... ἂν σ' ἀκούσουν;... Εἶσαι χαμένος...

— Σχεῖναι, μητέρα, πὼς δὲ σοῦ μιλάει ὁ γίαντρός, ἀλλὰ ὁ ἀθηλητής... Οὔτε θὰ μ' ἀκούσουν, οὔτε θὰ με ἰδοῦν... δὲ θὰ προφτάσουν!...

Ἡ γιὰ ρίχτηκε στὸ λαιμό του, περὶ-τρομη.

— Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό... Δὲν θὰ τὸ κάνῃς... Ἀσε νὰ περάσουν λίγες μέρες... μὴ δίνῃς σημάδι ζωῆς... Ἀσε νὰ περάσουν λίγες μέρες... Κατέθηκε στὸ ἱατρεῖον τοῦ, μπῆκε στὸ γραφεῖον τοῦ, ἔφαξε στὸ συρτάρι, πῆρε τὸ πιὸ φίλον χαρτί, ποὺ βρήκε κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ:

«Λατρεῖα μου,

» Ἐξερῶ τὸ Γολγοθὰ σου. Στὸν ἴδιον σταυρὸν ποὺ σὲ κάρφωσαν, οἱ τρεῖς τύραννοί σου, εἶναι κάρφωμένοι νύχτα καὶ μέρα. Βά-Μαζὶ σου βρίσκομαι νύχτα καὶ μέρα. Ἐσὺ θὰ κάμῃς τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ στα. Καὶ θὰ κάμῃς τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ τὸ λυτρώμα σου. Μὴν πιστέψῃς ὅτι κ' ἂν τοῦ λυτρώματός σου, ἀπὸ τὸ στόμα τους σοῦ ποῦνε γιὰ μὲν.

— Δὲν ξέρω, δεσποινίς, ἀν πιστεύετε ὅπως ἐγώ, εἶπε ὁ Στέλιος, ὅτι ὁράτα νήματα δένουν δυὸ πλάσματα...

άκουσα τις πιο ανανδρες φοβέρες. Μά δεν έπιασαν. Βλέπετε πως είμαι κοντά σου για ζωή και για θάνατο. Απ' αυτά τα χαρτάκια θα μαθαίνεις τα νέα μου. Γι' αυτό σου βάζω εδώ λίγα φύλλα ελαφρό χαρτί και ένα μολυδάκι... Όταν άκους την πετρίτσα μου να χτυπάει στη μπαλκονόπορτα της κάμαράς σου, ρίξε μου και συ δυο λόγια, να ξέρω τί γίνεται. Θα περιμένω... Νά έβρη, ότι ο Θεός είναι μεγάλος, και ότι βοηθάει αυτούς που αγαπιούνται αληθινά...

Τύλιξε το χαρτάκι, μαζί με τ' άλλα, σε μια πετρίτσα καλά, τόβαλε στην τσέπη του και πήρε ένα βιβλίο να διαβάσει, ως που νάρθη ή ώρα να επιχειρήσει, ότι είχε στο νού του. Μά τα γράμματα χόρευαν και οι φράσεις ήταν αδύνατο να πάρουν ένα νόημα. Ο νους του έφευγε. Πήγαινε όλοένα στην αγαπημένη του φυλακισμένη. Ένα κύμα θλιμμένης βεβαιότητας, που τούδινε μεγάλη ανακούφιση, κυριεύει την ψυχή του, όταν την συλλογιζότανε: Για να την κλειδώσουν έτσι, θα πή πώς δεν τόν άρνήθηκε, πως όμολογήσει την άγνη της, πως την υπερασπίστηκε μπροστά στ' αδέρφια της. Άλλα μαζί μ' αυτό ένοιωθε βαθειά το μεγάλο χρέος να δείξει με πράξεις δυνατό, ότι σκετότανε στο ύψος αυτής της άγνης, ότι ήταν άξιος γι' αυτήν...

Η ιδέα να την άρπάξει μέσα από τα χέρια τους, είχε άοσις να σφηνώνεται στο κεφάλι του. Καταλάβαινε, ότι αυτό δεν ήτανε και τόσο απλό, ότι θ' αντιμετώπιζε τα πιστόλια των αδερφών της και των μπράδων τους. Μά και το δικό του χέρι δεν έτρεμε; και είχε κι' αυτός άποκτήσει, με τον τρόπο που άσκούσε το επάγγελμά του, κάποιους ανθρώπους τόσο βαθειά υποχρεωμένους, που θα μπορούσαν να βάλουν κι' αυτό το στάθια τους άσπίδα σ' ώρα κινδύνου...

Κι' ύστερα έρχόταν το ερώτημα: Που θα πήγαιναν; Στην 'Αθήνα; κι' αν δεν μπορούσαν να σταθούν εκεί θα φεύγανε για το Παρίσι... Ο καθηγητής της γενικής παθολογίας Μπρεντάρ, που τόν είχε πάρει, για λίγο, βοηθό του, πριν ο Στέλιος φύγει για την 'Ελλάδα, με μεγάλη προθυμία θα φρόνιζε να τον βρή θέσι σ' ένα νοσοκομείο... Με τη Βιβή πλάι του ένοιωθε τόν έαυτό του ικανό ν' άνοιξη δρόμο για τις πιο ψηλές κορφές...

Ακολουθούσε αυτές τις σκέψεις κι' αυτά τα όνειρα, τόσο παραδομένος σ' αυτά, που είχε χάσει όλότελα το άισθημα του χρόνου. Μιά φωνή τόν γύρισε άπότομα στην

πραγματικότητα. "Ητανε της γρηάς, της μάνας του.

—Μά δε θ' άνεβης άπάνω να κοιμηθής, παιδάκι μου;... Είναι περασμένα μεσάνυχτα!...

—Τώρα θ' άνέβω, μητέρα!—της άποκρίθηκε.

Μά ήτανε για να την γελάσει. Περιμένε ν' άποκοιμηθής. Κι' ύστερα, παίρνοντας άπό ένα ντουλάπι του εργαστηρίου το έλβετικό πιστόλι, που τό είχε για σκοποβολή, και, βάζοντάς το στην τσέπη του, βγήκε, στις μύτες των ποδιών, κλείδωσε άπ' έξω και τράβηξε για τό σαραί.

Η ώρα ήτανε περασμένες δυό άπό τα μεσάνυχτα. Τα φώτα λιγοστά στη μικρή πολιτεία, τα σπιτία βυθισμένα στο σκοτάδι και στη σιωπή, καμιά κίνηση στους δρόμους. Δεν άκούγε παρά μονάχα τα δικά του βήματα, που αντίλαλουσαν μακριά... Κατέβηκε άπό το πεζοδρόμιο για ν' άκούγονται λιγότερο. Ένα αεράκι, που φύσαγε άπό τό μέρος της θάλασσας, χάιδευε τό φλογισμένο του μέτωπο.

Φθάνοντας στο σαραί έφερε πρώτα, με πολλές προφυλάξεις μια βόλτα γύρω του. Κανένα σημάδι ζωής δεν παρατήρησε. Όλες οι κάμαρες σκοτεινές. Αυτό σήμαινε ένα άπό τα δυό: "Η ότι δεν είχανε γυρίσει ακόμα οι Καπλαναίοι άπό τη λεία ή ότι είχανε γυρίσει και είχανε κοιμηθής. Ο γιατρός ήξερε, ότι αυτό ήτανε τό πιο συνήθισμένο. Ποτέ δεν μένανε παραπάνω άπό τη μία τα μεσάνυχτα στη λεία, όσο δυνατό κι' αν ήτανε τό παιγνίδι που είχανε μπλέξει. Θέλανε να σκάνωνται πρωί και να βρίσκονται άπό τις όχτώ στα γραφεία τους.

Στην πίσω μεριά του σαραγιού όμως, προς τό περιβόλι, ένα φωτάκι άδύνατο τρεμούλιαζε πίσω άπό τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας, στην κάμαρα της Βιβής. Ο γιατρός προχώρησε προς τη μεγάλη σιδερένια πόρτα, που κλεινε τό περιβόλι. Τη δοκίμασε. "Ητανε και κλειδωμένη και μανταλωμένη άπό μέσα. Έρριξε μια έρευνητική ματιά στο έσωτερικό: Καμιά κίνηση! Έβαλε ατί, κανέναν ήχο, εκτός άπό τό χτύπο της καρδιάς του. Μ' ένα δυνατό σάλτο σκαρφάλωσε ως τό σαμάρι της μάντρας, τό καβάλλωσε άθόρυβα και γλίστρησε γοργά στο έσωτερικό. Τα πυκνά κλαριά των ψηλών θάμνων, που ήτανε φυτεμένοι, σχεδόν σύρριξε, στη μάντρα έκαμαν ένα επικίνδυνο σούσουρο. Στάθηκε μια στιγμή μήπως άκούσει τίποτα.

Κάτι κρότοι, σαν ποδοβολητό, έφτασαν στ' αυτιά του άπό τό βάθος του περιβολιού. Άπό ένστικτο έφερε τό χέρι στη λαβή του πιστολίου. "Εγινε ήσυχία. Κατάλαβε ότι αυτό τό ποδοβολητό έρχόταν άπό τό σταύλο. "Ητανε τ' άλλα που χτυπούσανε τα πόδια τους στο σανιδένιο πάτωμα για ν' άπομακρύνουν τό άχερο, που τούς είχανε στρώσει για να κοιμηθούν. Δεν τό χρειάζονταν τώρα και τό κλωτσούσαν.

Ο γιατρός προχώρησε άλαφροπατώντας κατά τό μπαλκονάκι, άνοίγοντας δρόμο άνάμεσα στους θάμνους και κάνοντας κάθε τρόπο να μην προκαλή θόρυβο. Στάθηκε μια στιγμή κάτω άπό τό μπαλκονάκι. Τό φωτάκι έφεγγε πάντα πίσω άπό τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας. Ο Στέλιος ρωτήθηκε μέσα του: "Ητανε καντήλι, που άγρυπνούσε, ενώ η Βιβή κοιμότανε, ή διάβαζε, άγρυπνη, κοντά σ' αυτό τό φως; "Εβγαλε άπό την τσέπη του την πετρίτσα, που είχε τυλιγμένο τό γραμματάκι και την πέταξε κατά τό μπαλκόνι. "Η πετρίτσα πέτυχε τη γρίλια της μπαλκονόπορτας, έκαμε ένα μικρό κρότο κι' έπεσε στο μάρμαρο του μπαλκονιού. Σε λίγες στιγμές τό φως έδουσε. "Ητανε σύμπτωση; "Ηταν ή Βιβή που τό σβυσε; "Η καρδιά του γιατρού χτυπούσε δυνατά.

Σε λίγο ή μπαλκονόπορτα μισάνοιξε. Και μια σιλουέττα, σαν φάντασμα, φάνηκε στο μικρό άνοιγμα. "Η καρδιά του Στέλιου πήγε να πεταχτεί άπό τό στήθος του.

—'Εγώ είμαι, αγάπη μου—της ψιθύρισε, ζυγώνοντας ακόμη πιο πολύ στο μπαλκονάκι—σκύψε και πάρε τυλιγμένο σ' ένα πετραδάκι τό γραμματάκι μου...

Η Βιβή έσκυψε, κάποτε τό βρήκε και τό πήρε. Μιά λάμψη φάνηκε κι' ένας κρότος άκουστηκε άπό τό βάθος του περιβολιού. Η κραυγή τρώμου της Βιβής άκολούθησε σαν αντίλαλος, την ώρα που μια σφαίρα σφύριξε κοντά στ' ατί του γιατρού. "Ητανε πιστολιά. Κάποιος, βαλμένος να κάνη καλύτερι εκεί, τόν πυροβόλησε. Ο γιατρός δεν άπάντησε στον πυροβολισμό για να μην άναστατωθής τό μέρος και να μην τρέξουν τα τρία θηρία... Χάθηκε μέσα στους θάμνους, σκαρφάλωσε γοργά στη μάντρα, πήδησε έξω και βάλθηκε, τρέχοντας, ν' άπομακρυνθής.

Τ' αδέρφια της Βιβής ξύπνησαν. Ο μεγάλος κοιμότανε σε μια κρεβατοκάμαρα, που τη λέγανε «κάμαρα του 'Οθωνος» γιατί είχε κοιμηθής ο βασιλιάς. 'Οθων σε μια περιβεία του. "Ητανε στην άλλη άκρη του διαδρόμου, την άντικρυνη άπό την κρεβατοκάμαρα της Βιβής. Τ' άλλα δυό αδέρφια κοιμόντουσαν σε δυό πλαγινές κάμαρες προς την πρόσοψη του σαραγιού. Πεταχτήκαν με τόν πυροβολισμό, έρριξαν άπάντα τους ό,τι πρόλαβαν και συναπαντήθηκαν στο διάδρομο, άλαφισμένοι, με την έρώτησι:

—'Ακούσατε;

—'Η Βερέμα έβγαλε λαγό!—είπε ο Σταύρος.

Και ρίχτηκαν κι' οι τρεις άπό τη σκάλα της ύπηρεσίας, για τό περιβόλι.

Βερέμα ήτανε τό παρατσούκλι του πρώτου μπράδου τους, ενός παλληκαρά, που είχε κερδίσει τόν τίτλο του (και τό μιστό του) με μια δωδεκάχρονη φυλάκιση για φόνο. Τόν είχανε βγάλει άπό τη φυλακή με χίλια τρεχάματα και παραχωρήσεις και ήτανε πιστός σαν τσπανόσκυλο. Βρέθηκαν γύρω του, έξω άπό τό σταύλο, μπροστά σε μια μεγάλη τούφα άπό ροδodάφνες.

—Γιατί πυροβόλησες μωρέ;—ρώτησε ο Σταύρος, ο μεγάλος αδερφός, άγριεμένος.

—Δε με βάλατε να φυλάω;—ρώτησε άπλοικά, ο μπράδος.—Τόν είδα και τούρριξα.

—Ποιόν είδες; Λέγε γρήγορα—έκαμε, λαχανιαστά, ο Κώστας, ο δήμαρχος.

—Έναν άντρα... Γλίστρησε άπό τη μάντρα κάτω... έρριξε κάτι στο μπαλκονάκι της Κοκώνας... Κοκώνα έλεγε ο μπράδος τη Βιβή—ή μπαλκονόπορτα μισάνοιξε, ή Κοκώνα μισοφάνηκε και άρχισε να της μιλάει... Τότε τόν την άνακα!...

—Βλάκα!...—τού φώναξε ο Σταύρος και τούδωσε μια δυνατή σπρωξιά.

—Γιατί με βρίζετε, κύριε;—ρώτησε παραιναιρικά ή Βερέμα.

—Γιατί, αντί να ρίξης, έπρεπε να τρέξης κατά πάνω του, να τόν άρπάξης, να τόν πιάσης, να τόν κρατήσεις, να ίδουμε τη φάτσα του!...

—Και τώθελα... μά θα μου τώθραζε τό στάρι...

—Φοβισάρη!...—έκαμε ο Κώστας περφορντικός.

—Δεν είμαι φοβισάρης, κύριε δήμαρχε—είπε ο μπράδος περήφανα—άλλά για να πηδήξη αυτός τη μάντρα, τέτοια ώρα, δε βάτανε σκέτος... θάχε κι' αυτός σίδερο στη μέση του... "Αν τού ριχνόμουν άπό κοντά έναν άπό τούς δυό μας θα τόν έτρωγε τό σκοτάδι... Και δεν ήθελα αυτός ο ένας να είμ' εγώ... γιατί αυτό δε θα σας ώφελούσε σε τίποτα... Γι' αυτό τόν πυροβόλησα άπό δω. "Αν τόν έρριχνα ή αν τόν λάβωνα θα ξέραμε άμέσως ποιος είναι!...

—Τάκανες μούσκεμα!—είπε ο Σταύρος.—Τώθα τώρα να κοιμηθής...

Και, γυρίζοντας στους άλλους δυό, πρόσθεσε:

—Πάμε τώρα σ' αυτήν...

Ανέβηκαν γοργά, ο ένας πίσω άπό τόν άλλον, άπό τη σκάλα της ύπηρεσίας. Ο Σταύρος πήρε άπό την κάμαρά του τό κλειδί της κρεβατοκάμαρας της Βιβής—τό κρατούσε αυτός, για ναώνι σίγουρος ότι δεν γίνεται καμιά λαθροχειρία—άνοιξε και μπήκαν και οι τρεις, άγριεμένοι γύρω της. Η Βιβή είχε διαβάσει στο μεταξύ τό γραμματάκι του γιατρού, τό είχε σχίσει, κοιματάκια—κοιματάκια, τα είχε βάλει άνάμεσα στο έπάνω και στο κάτω στρώμα του κρεβατιού της, τα είχε σπρώξει σε μια τρυπίτσα, που είχε τό κάτω στρώμα και είχε πέσει.

Δεν έκανε την κοιμισμένη. Τους κύτταζε, άτάραχη, σαν να μην είχε γίνει τίποτα.

—Ένιωθα να μάς πής την αλήθεια—άρχισε ο Σταύρος—χωρίς περιστροφές...

—Αυτό έκαμα πάντα—είπε ή Βιβή με φωνή σταθερή.

—Αυτός ήταν ο Στέλιος Κούρτης;

—Ποιός άλλος θα μπορούσε να είναι;

—Και πώς τό είχατε συμφωνήσει νάρθη, δυό ή ώρα, μετά τα μεσάνυχτα, άφου έσενα σ' έχουμε κλεισμένη; Με ποιόν τούστειλες μήνυμα; Ποιός σε ύπηρετήσε; Λέγε άμέσως.

—Κανένα... κι' ούτε τούστειλα κανένα μήνυμα... Μά ήμουν άγρυπνη, γιατί ή αγάπη άγρυπνεί... ήμουν άγρυπνη και τόν περιμένα... "Ηξερα πως θαρθή... ήμουν βέβαιη γι' αυτό... Και ήρθε... —Ωραία!—έκαμε σαρκαστικά ο Κώστας—και σούρριξε κάτι...

—'Ενα γραμματάκι!...—τόν πρό... η Βιβή—που μου λέει πως ξέρει τό μαρτυριό μου και πως είναι σταυρωμένος μαζί μου.

—Τό γραμματάκι, άμέσως—μούγκρισε ο Σταύρος—δός μας τό γραμματάκι...

—Δεν φαντάζομαι πως θ' αρχίσετε τώρα να διαβάσετε και τα γράμμάτα του!... Τόσκισα, τόκανα κοιματάκια... και τα πήρε ο άνεμος της νύχτας... Τι θα προσθέση τό κείμενο; Σας τα είπα όλα... Ούτε είχαμε συνεννοηθής... ούτε είχαμε με κανέναν τρόπο επικοινωνήσει... Μά ή αγάπη μαντεύει, λαγγυέει σαν τό μάτι, περνάει τοίχους κάστρων και φέρνει στην καρδιά μηνύματα που δεν τα περιμένει κανείς... Σας λέω κι' αυτό τό τελευταίο... "Ακουσα τόν πυροβολισμό... "Αν πάθη τίποτα, να τό ξέρετε!... Θα πάω μόνη μου στον άνακριτή και θα πω πως τόν δολοφονήσατε!...

—Όστε σύ—φώναξε τώρα ο Σταύρος, άγριεμένος—δεν είσαι πιά Καπλανοπούλα... δεν είσαι άδερφή μας... δεν άνήκεις στην οικογένειά μας... ένοείς να τραβήξης μόνη σου... να διαλέγης για άντρα τό γυιό του καντηλιανάφη... να δέχεται γραμματάκια και κουβέντες άπ' αυτόν... και δε μάς χαμπαρίζει έμάς τούς άλλους...

Η Βιβή άνασκήωθηκε στο κρεβάτι για ν' άποκριθής άκράτητη:

—Δεν ύπάρχει οικογένεια, όταν δεν ύπάρχει αγάπη... άλλά θέλετε να επιβάλετε τις αποφάσεις σας με τη βία... όταν με

κλειδώνετε και με φυλακίζετε, κορίτσι ενήλικο πιά, της παντρείας... σαν να είμαι καμιά κακούργα... έπειδή άγάπησα έναν άνθρωπο...

Και τα μάτια της βούρκωναν. Έκείνη τη στιγμή άκούστηκαν κάπως πιο μακρινοί τρεις πυροβολισμοί: Οι αστυφύλακες που φυλάγαν πιο πάνω, κι' είχαν άλαφιαστή άπό τόν πυροβολισμό που άκούστηκε στο σαραί, όταν είδαν τό γιατρό να φεύγει, ν' άνηφορίζη κατά τό σπίτι του, με βήμα πούμοιαζε πολύ με τρέξιμο τόν πρόσταξαν να σταθής. Ο γιατρός άπό τό φόβο μην άναγκασθής να πη άπό που έρχεται, δεν στάθηκε, παρά τόβαλε στα πόδια. Τότε τόν πυροβόλησαν. Για να τούς φοβίση και να σταματήση έρριξε στον αέρα και τότε τού φανάρριξαν. Μιά γυναικεία φωνή άκούστηκε παρατητική:

—Το παιδί μου!... Τόν σκοτώνουν!... Γίόκα μου!...

Ηταν ή μάνα του γιατρού. Ρίχτηκε στο λαιμό του και τόν τράβηξε γοργά προς τό σπίτι, λαχανιασμένη. Εκεί που κοιμότανε, είχε ξυπνήσει έσφαιρικά και, μη βλέποντας τό γιατρό νάρθη άνεβή στην κάμαρά του άνησυχής, κατέβηκε στο ιατρείο, δεν τόν είδε ούτ' εκεί, ντύθηκε γοργά και βγήκε στο δρόμο την ώρα που οι αστυφύλακες πυροβολούσαν... Άπό τούς πυροβολισμούς μερικοί ξύπνησαν: κάποιες γυναίκες μισάνοιξαν τα παράθυρα ν' άκούσουν' έγινε σούσουρο...

Τα τρία αδέρφια άφησαν τη Βιβή και ρίχτηκαν έξω, να ίδουν τί τρέχει. Νόμισαν ότι ή Βερέμα έστρωσε στο κυνήγι τό γιατρό κι' έτρεξαν στο δρόμο να τόν συγκρατήσουν, να μη γίνη καντάλο. Απαντήθηκαν με τούς αστυφύλακες που κατέβαιναν. Προσπάθησαν ν' άρνηθούν ότι ο πρώτος πυροβολισμός είχε πέσει στο περιβόλι τους. Όμως οι αστυφύλακες είχαν άκούσει καλά... Δώσανε πολύ υπερδεμένες εξηγήσεις για τό τί είχε γίνει! κι' ακόμη πιο υπερδεμένες ήτανε οι εξηγήσεις του γιατρού. Αυτά όλα έδωσαν άφορμή στην άστυνομία να βέλη να διαλευκάνη τό «μυστήριο» κι' έτσι άνακάτεψε την υπόθεσι ακόμη πιο πολύ. Άπό την άλλη μέρα κιόλας ή μικρή πολιτεία βούιζε. Τ' όνομα του γιατρού άνακατεμένο στη νυκτερινή συμπλοκή... Και τ' όνομα της Βιβής και των τριών αδερφών της... Και ο θύλος δεν άργησε να πιασθής... Ο γιατρός, έρωτευμένος με τη Βιβή, θέλησε τη νύχτα να την

κλειψή άπό τό σαραί, γιατί τ' αδέρφια της δεν τόν θέλανε... Άρματωμένα φύλαγα στο περιβόλι και τόν βάλανε στις πιστολιές...

Όταν ο θύλος πήρε δρόμο ή μάνα του γιατρού, έπειδή οι φίλοι του δημάρχου λέγανε, ότι ο Στέλιος πήγαινε για προίκα έρριξε λάδι στη φωτιά. Για να ύπερασπισή τό παιδί της έπιβεβαίωσε την ιστορία λέγοντας παντού:

—Είναι άτιμα ψέμμα πως ο γυιός μου πάει για λεπτά... Τους τη γύρεψε χωρίς πεντάρα... με τό πουκάμισο, που λέει έ λόγος... Αυτοί όμως κάνουνε τόν άριστο κράτη... Δεν καταδέχονται να πάρουν γιό γαμπρό έναν έπιστήμονα που κάνει τιμή στον τόπο τους... Θέλουν πρίγκιπα!... Κι' έπειδή ή Βιβή, αυτό τό άγιο κορίτσι τόν αγαπάει... τάχουνε κλειδωμένο κι' άμπαρμένο και τό βασανίζουνε και θα τί φάνε...

Αυτές οι κουβέντες φούντωσαν την αντίπαθεια του κοσμάκη κατά των Καπλαναίων.

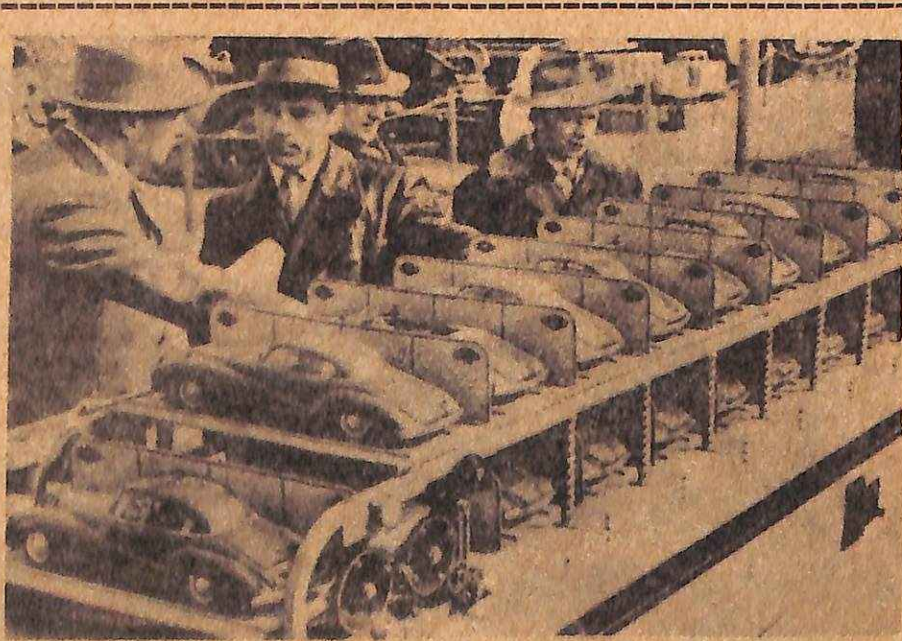
—Τύρανοι στην πολιτική, τύρανοι κα στο σπίτι τους... Ψηλομύηδες, άκατάδεχτοι και ψωροπερήφανοι...

Αυτά μουρμούριζαν παντού. Ένώ για τό γιατρό, που ήτανε συμπαθητικός σ' όλες τις τάξεις, λέγανε τα χίλια καλά. Όλα τό φτωχοκόριτσα της παντρείας, που δεν είχανε προίκα και τάτρωγε ο κρυφός φόβος πως θα μένανε στο ράφι, όταν άκούγαι πως ο γιατρός πεντάρα δε γύρεψε άπό ένα κορίτσι που τόχανε για πλούσιο, τόν άνεβάζαν στους ούρανούς:

—Αυτός είναι άντρας!... Αυτός είναι άνθρωπος!...

Και όλων τα στόματα μελετούσαν μ' αγάπη και σεβασμό τ' όνομα της Βιβής. "Ητανε και πριν τό καμάρι της μικρής πολιτείας, για την καλωσύνη της, τη σεμνότητα και την άρετή της. Άλλά τώρα που μάθαιναν ότι είχε αγαπήσει, άγνά και τίμια, έναν που τ' αδέρφια της είχανε για παρακατιανό και ότι της είχανε βάλει τό έφτά καρφία γι' αυτόν, την έδρόνισαν μέσα στην καρδιά τους. Κι' αν βρίσκονταν ένας να τούς ξεσηκώση, όλοι κι' όδες, θα τραδούσαν, διαδήλωσι, στο σαραί να κυριεύσουν τη Βασίλισση της, να την έλευθερώσουν και να την πάνε στο γιατρό με πομπή και παράτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΚΙΝΗΤΟ ΓΚΑΡΑΖ

Στην έκθεση της προόδου, που έγινε πρό ήμερών στο Μόναχο της Γερμανίας έπιδείχθη ένα πρωτότυπο μοντέλλο σύγχρονου γκαράζ. Όπως βλέπετε τ' αυτοκίνητα στο νέο αυτό γκαράζ τοποθετούνται σε ακουτιά, τα όποια βρίσκονται επί ενός κινητού διαπέδου, που λειτουργεί, όπως και τα άσσανσέρ με τα ακουτιά. Έτσι με την πίεσι ενός κουμπιού, τό κινητό διαπέδο άρχίζει να περιστρέφεται και άπό τόν επάνω όροφο—αν είναι εκεί—σας κατεβάζει τό αυτοκίνητό σας, για να τό πάρετε και να φύγετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΡΩΪΔΑ ΤΟΥ ΦΙΛΜ «ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΘΕΛΪΨΙ»

Τα δεκατρία αυτά κορίτσια, όλες, μαθητρίες γυμνασίου, ηλικίας 16—18 χρόνων, που σ' σκηνοθέτης Όττο Πρεμινγκερ παρουσιάζει σ' ένα παλιό παρισινό λιποκίνητο λεωφορείο, προκρίθηκαν για να εκλεγής μεταξύ τών εκείνων που θα παίξη τό ρόλο της Σεσίλ στο φιλμ, που θα γυρισθής με σενάριο βγαλμένο άπό τό περίφημο μυθιστόρημα της νεαρής Γαλλίδος συγγραφέως Φρανσουάς Σαγκάν, «Καλημέρα, θέλιψι».

οφικτά στην αγκαλιά του.
—Σώπα Σταύρο! Τι είν' αυτά
πού λέει; Δεν ντρέθεσαι;
—Θεού, 'Ελενίτσα μου!
—Και πού πιάς μπροστά; ρώτη-
σε με άφελεια ή Μμικα.
—Ταξίδι, παιδί μου. Πολύ με-
γάλο ταξίδι! Έλα και σ' κον-
τά μου, πουλάκι μου! Να σε
χορτάσω πριν φύγω.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΘΗΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΑΣ

Το απαιτεί ή έφτειν η μόδα

Ασχοληθήκατε ποτέ με την πλάτη σας; Ή την έχετε παραμελήσει, γιατί σας έχουν απορροφήσει ολοκληρωτικά οι περιποιήσεις του προσώπου σας; Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, είναι καιρός τώρα να επανορθώσετε την αμέλειά σας, για δυο λόγους: Πρώτον, γιατί μια λεία και αμωγή πλάτη, όρεκτικά μαυρισμένη απ' τον ήλιο της πλάς, γεννάει σε κάθε άντρα μια άκατανίκητη επιθυμία να δει τι υπάρχει... στην άλλη όψη του ζωντανού αυτού άριστουργήματος. Και δεύτερον, γιατί η φετεινή μόδα αφήνει ξεσκεπάστους τους ώμους και την πλάτη.

Αν σας έχει προκίσει η Φύσις με μια πλάτη δίχως έλαττώματα... τόσο το καλύτερο για σας!

Αν όχι, θα βρείτε πιο κάτω μερικές συμβουλές για να διορθώσετε τις ελλείψεις της.

Απαραίτητη και σπουδαιότερη προϋπόθεση, για μια ωραία πλάτη είναι η καλή στάσις —κι' όταν λάμε καλή, έννοουμε έτσι όπως τη θέλει η Φύσις, με το κεφάλι ψηλά, τους ώμους προς τα κάτω και χωρίς το παραμικρό καμπούριασμα.

Το πρώτο λοιπόν βήμα για να επιτύχετε αυτή τη στάσις, είναι εύκολο και γρήγορο: Καταργήσατε τα πολλά μαξιλάρια, στον ύπνο σας. Να κοιμόσαστε με ένα μόνο — ή, ακόμη καλύτερα, με κανένα.

Έτσι, το κεφάλι σας δεν θα έχει πια την τάσι να γέρνει προς τα εμπρός, κι' όχι μονάχα θα διορθωθεί μ' αυτό τον τρόπο η στάσις σας, αλλά συγχρόνως δεν θ' αποκτήσετε το τόσο αντίαισθητικό «διπλοσάγονο».

Εδώ πρέπει να προσθέσουμε ότι οι μύες γέρνουν συχνά το κεφάλι τους μπροστά, άσυναισθητα, για να ίδούν καλύτερα, κι' αυτό τους γίνεται συνήθεια με τον καιρό.

Αν λοιπόν υποφέρετε από μυωπία, συμβουλευθείτε ένα οφθαλμίατρο και, σύμφωνα με τις υποδείξεις του, αγοράστε ένα ζευγάρι γυαλιά, με άριστο σκελετό, που να τόν διαλέξετε ώστε να κολλήσει τη μυογνώμια σας.

Ας δούμε τώρα μερικές απλές ασκήσεις, ένδεξιγμένες για τους μύς του σβέρκου, των ώμων και της πλάτης:

Α) Ξαπλώνεσθε ανάσκελα στο κρεβάτι σας, έτσι ώστε το κεφάλι σας να εξέχει απ' τα πόδια του κρεβατιού και να βρίσκεται στον αέρα. Τό ανασπώνετε σιγά-σιγά, ώπου να δητε τα πόδια σας. Ύστερα το ξαναφέρετε στην αρχική του θέση, πολύ, αλλά πάντοτε. Αναπαύσατε λίγα δευτερόλεπτα και ξαναρχίστε. Έπαναλαμβάνετε 6 φορές.

Είναι μια άσκηση πολύ ωφέλιμη κατά του διπλοσάγονου και της συγκεντρώσεως λίπους στη βάση του σβέρκου.

Β) Κάθεσθε χάρμα σταυροπόδι (εικών 1) με τα χέρια τεντωμένα κατακόρυφα πάνω απ' το κεφάλι σας. Τα φέρνετε προς τα πίσω, με μικρά τινάγματα, όσο περισσότερο μπορείτε (εικών 2). Ύστερα τα φέρνετε στο ύψος των ώμων και, με μικρά τινάγματα, τα κατεβάζετε ως τα πλευρά σας (εικών 3). Έπαναλαμβάνετε 6 φορές.

Για να διαλύσετε το λίπος που έχει αρχίσει να συγκεντρώνεται στους ώμους σας, κάνετε ένα ειδικό μασάζ. Έπειτα από ένα ζεστό μπάνιο, τρίβετε καλά την πλάτη σας με μια σκληρή πετσέτα κι' ύστερα χουφτώνετε με το χέρι σας τον κάθε ώμο σας και τον τσιμπάτε δυνατά και παντού.

Κάνετε έπειτα το ίδιο μασάζ με τσιμπήματα, απ' τον ώμο ως τ' αυτί.

Τέλος, άκουμπάτε σφιχτά τα δάχτυλά σας πάνω σε κάθε ώμο-πλάτη σας και κάνετε ένα μασάζ προς τα έξω με μια κίνηση σαν να στρώνετε τις ζάρες ενός ρούχου που δεν στρώνει πολύ καλά άπάνω σας.

Μπορεί ωστόσο να έχη τέλειες γραμμές η πλάτη σας, κι' όμως να μην είναι έλκυστική, γιατί δεν είναι ούτε άσπρη ούτε ήλιωτη-μέη, άλλ' έχει ένα άσχημο κιτρινισμένο χρώμα. Στην περίπτωση αυτή θα μεταχειρισθείτε ένα λευκαντικό μίγμα από το χυμό ενός λε-

μονιού, λίγο όξιμένο, νερό και μαγνησία τόσο, ώστε να σχηματισθεί μια μάζα μάλλον πηκτή.

Αλείψετε μ' αυτό το μίγμα το σβέρκο, τους ώμους και την πλάτη σας, ώπου να σχηματισθεί ένα στρώμα παχύ όσο μια δεκάρα. Κάθεστε ύστερα σε μια καρέκλα, χωρίς να κουνιέσθε ή να μιλάτε καθόλου, γιατί με κάθε κίνηση των μυών μπορεί να ξεκολλήσει απ' το δέρμα το στρώμα της πάστας.

Μετά 10 λεπτά, το μίγμα όσχε ξεραθεί πια και θ' αρχίση να πέφτει.

Τό άφαιρείτε τότε με καθαρά βαμπάκια βρεγμένα με κρύο νερό. Ύστερα σκουπίζετε με μια μαλακή πετσέτα.

Αν θέλετε έπειτα, βρέχετε ένα βαμπάκι με όξιμένο και το βάζετε στο μέρος εκείνο, σαν καμπρέσα, επί 2—3 λεπτά, για να συμπληρώση το άποτέλεσμα του λευκαντικού μίγματος.

Έπαναλαμβάνετε την ίδια περιποίηση δυο φορές τη βδομάδα. Τό δέρμα του σβέρκου και της πλάτης σας θα γίνει σαν μεταξωτό και θ' αποκτήση ένα ωραίο χρώμα ίδουάρ.

Είναι άπαραίτητο έξ έλλου το τακτικό βούρτσισμα της πλάτης με μια μαλακή βούρτσα και με πηκτή σαπουνάδα. Θα γίνεται με μικρούς κύκλους, σ' όλη την επιφάνεια της πλάτης και του σβέρκου, ώπου να κοκκινίση έλαφρά το δέρμα απ' τη ζωρή κυκλοφορία του αίματος. Ξεπλύνεσθε ύστερα καλά με κρύο νερό και σκουπίστε.

Συχνά, η πλάτη έχει κάτι αντίαισθητικές κηλίδες, που τις δημιουργεί κυρίως η πιτυρίδα ή η άκμή. Για να τις εξαφανίσετε, τις τρίβετε μ' ένα ιατρικό σαπούνι, όταν παίρνετε το μπάνιο σας, κι' αφού σκουπιστήτε, περνάτε από πάνω ένα βαμπάκι βρεγμένο με οινόπνευμα.

Αν ωστόσο η αίτια είναι η άκμή, χρειάζεται ν' ακολουθήσετε μια υγιεινότερη διαίτα, με άφθονα φρούτα, χορταρικά και άμες σαλάτες.

Συγχρόνως πρέπει να κοιμάσθε ναρίς, να κάνετε γυμναστική και ν' αναπνέετε καθαρό αέρα.

Αν έχουν έμφανιστή μιμηπικία και μαύρα στίγματα, τρίβετε καθημερινώς την πλάτη σας με ζεστό νερό και σαπούνι του θειαφιού, ξεπλύνετε με κρύο νερό και άγγίζετε ένα-ένα τα μιμηπικία με αιώθερα.

Έτσι επιποχύνεται η κυκλοφορία του αίματος, απομακρύνονται οι τοξίνες, συγχρόνως δε έλαττώνεται η υπερβολική λιπαρότης του δέρματος που εύνει τα μιμηπικία.

Αν θέλετε να μη χαλάση η ωραία γραμμή της πλάτης σας, μη καμπουριάσετε όταν γράφετε, μην κρατάτε με το ίδιο πάντα χέρι το άκουστικό όταν πλερώνετε, μη βάζετε την τσάντα σας κάτω απ' την ίδια μασχάλη πάντα.

Εκδόσεις

Περίοδον εκδόσεων περνάμε δίχως άλλο, που προκαλεί τον εύλογο των συνανθρώπων σάλο, γιατί, συνήθως, μερικοί τις βλέπουν σαν έκστατικοί και τις άκουν με θλίψη τους και δέος άρισμένοι, γιατί στο τέλος βγαίνουν αυτοί... έντεθειμένοι!

Τό κύμα των εκδόσεων, εν πάση περιπτώσει, τό τελευταίο άιμονο παντού έχει φουντάσει... Και σπανιτάς κάθε φορά, πολλά ζευγάρια τρυφερά, που προς τις πιο άπόμερες δέντροτοιχίες τρέπονται, άπον μετά σφοδρότητος πολλάκις παρεντρέπονται. Και μολοντί δάπανο το προσατείνει σκότος, σκανδαλωδώς... έντιθενται και άνεπανορθώτως!

Ές κέντρα πολυσύχναστα, σε μπάο, σε μινωαρίες, θα δής πολλές μεσήλικες κι' άειθαλείς κυρίες, που άφειδώς δουλεύουνε τό «ρούζ» και τό «κραγιόν», ή βάζουνε στη φάσα τους μογιές λογιών-λογιών και θα πιστέψης πάραυτα, μ' αυτή την τακτική, πως έχεις μπρός σου έκθεσι... γελοιογραφική!

Αν στήσης, επ' έλάχιστον, τό παρατηρητήριο, μπροστά στο οιοδήποτε μοντέρνο νορμωτήριο θάδής κάτι άπίθανες εκδόσεις χτενισμάτων, που στο σημείον σ' άδηγούν των... μαλλιοτραβηγμάτων! Θα δής κοτσίδες διάφορες ή άλογοουρές, «άλα γκαρσόν» χτενίσματα και τριχες κατσαρές, κι' αν δεν σου φήγουν τα μαλλά τ' άλλα και λιγοστά σου, θα πής πως βλέπεις έκθεσι του... Πινασσό μπροστά σου!

Μία βόλτα στην πρωτεύουσα έαν έπιχειρήσης, θα δής —άναμφισβήτητα— και θα παρατηρήσης, πολλές που περιφέρονται με Άμεριανούς, με Γάλλους έπισκέπτας μας και με... Άθησωνούς! Πασιδές έχουν δηλαδή, ου μην και χαλαρώματα με ξένες ράτσες άπειρες και με ποικίλα χρώματα και με τις έμφανίσεις τους τις τόσον έμφανείς, άπολαμβάνεις, κάλιστα, εκδόσεις... διεθνείς!

Αν βγής ένα περίπατο και παρά θιν' άλλος, θα συναντήσης άσφαλός στ' άμόλυντα τα ύδατα, ή και στα μολυσμένα, πολλά κορμά λιαζόμενα και δη... έντεθειμένα! Θα δής κορμάκια τέλεια χυτά και τρυφερά, κεφάλια εκπαύλου καλλονής και πόδια σμιλεντά, και με τη θεία τους άντη, εύθης θα υποθέσης, πως βρίσκεσαι πραγματικά σε... γλυκινές εκδόσεις!

Έκτος όμως, παμφίλατοι, αυτών των εκθεμάτων, υπάρχουν κι' οι άέλειωτες εκδόσεις φορεμάτων, που μανένιν καλλιγραμμά μπροστά σου άραδιάζουν και δυστυχώς τον σύζυγον οικτρώς ξεπαδιάζουν! Πάρε και τούτο και αυτό, ή σύζυγος κελύει, κι' έκείνος θέλοντας και μη δέοντως την βολεύει, ή μάλλον για χατήρι της τό πάντα διαθέτει, γιατί άλλωώς εις κίνδυνον τό... μέτωπό του ένθετει!

Ειδών-ειδών έκθέματα προσέχεις με δυο λέξεις κι' άλλοι και τρισάλλοιμονο μ' έφορους έαν μιλήσης κι' άνοιξης ιστορίες μ' αυτές τις νεοσύστατες τις... όπερφορίες! Γιατί απ' την τσιμπίλα τους εν τύχη να πιστέψης θα βγής από την πόρτα τους, μοιραίως, ... γυναιστής και σ' άναγκάζουν φυσικά, αυτές οι περιστάσεις, σ' εκδόσεις άπεριγράπτες κι' άκείνοτες να φτάσης!

Εισαγγράφει η Τατιά Σουαζάν.

'Η Τζίνα Λολομπρίτζιντα μιλάει για τη ζωή της και τα σχέδιά της

Εμψυχώνοντας τον ρόλο της 'Εμεράλδας στην «Παναγία των Παρισίων», η διάσημη 'Ιταλίδα στάρ Τζίνα Λολομπρίτζιντα δέχεται στο καμαρίνι της, στο παρισινό στούντιο όπου τελειώνει το γυρίσμα του φιλμ, μερικούς προνομίους δημοσιογράφους. Παρ' όλο που ο ρόλος της την θέλει με κουρελιασμένο φουστάνι, ευπόλητη και τα μαλλιά άνω-κάτω, εν τούτοις η Τζίνα είναι και τώρα γοητευτική. 'Η καλή της διάθεση είναι μία ευκαιρία για να αρχίσουν οι ερωτήσεις στις οποίες αυτή απαντά πρόθυμα:

—Τι γυρίζετε αυτή τη στιγμή;
—Πλησιάζω να τελειώσω το μέρος μου στο φιλμ «Παναγία των Παρισίων» για να μείνω έπειτα ελεύθερη να... ξαναβρω τον άνδρα μου που τώρα τον έχω χάσει. Γενικά, είμαι πολύ ευχάριστη από το φιλμ. 'Ο εκλεκτός συνάδελφός μου Άντονι Κουήν είναι εξαιρετικός ως καμπανοκούστης Κουασιμόδος. Με την ταινία αυτή, για την οποία πρόκειται να πληρωθώ με το μεγαλύτερο ποσό όλων της καριέρας μου, συμπληρώνω την τριετία από τότε που παίζω στον κινηματογράφο.
—'Αν επιτρέπεται, τι αμοιβή πρόκειται να εισπράξετε;
—'Επειδή, όταν γυρίζω έξω από την 'Ιταλία, πληρώνονται πάντα σε δολάρια, για το φιλμ αυτό πρόκειται να εισπράξω ένα ποσό γύρω στις 375.000 δολάρια εκτός από τα έξοδα διαμονής και τροφής έμένα και του άνδρα μου στο Παρίσι. 'Ομοίως πώς είναι μία πολύ καλή πληρωμή για μένα. Δεν οσφρύνω ότι αγαπώ πολύ τις καλλιτεχνικές ταινίες, αλλά, παράλληλα, έχω τη γνώμη πως πρέπει να πληρώνωμαι καλά.

Ένα τελευταίο πορτρέτο της Τζίνας Λολομπρίτζιντα

—'Εχετε και άλλα έργα που χρειάζονται χρήματα. Γράψτε, παρακαλώ, ότι εγκρίνω δαπάνη 25.000 δολαρίων για την ανακαίνιση 50 δημοτικών σχολείων και δαπάνη 100.000 δολαρίων για την ανακαίνιση των φυλακών του κράτους...
—Μά γιατί τόσο διαφορά πιστώσεων μεταξύ σχολείων και φυλακών; ρωτά η γυναίκα του το ίδιο βράδυ, παραξενεμένη.
—'Ιατί σε σχολείο δεν πρόκειται να ξαναπάω, ενώ στη φυλακή είναι πολύ πιθανόν, αν αμείω εκραγή κανένα κίνημα από άλλους στρατηγούς!

ΓΟΥ'ΙΛ ΜΠΡΟΥΚΣ

γράφουν για μέε ήταν επινοήσεις των διασημοτήτων της Λόρεν, οι οποίοι επέδωκαν να δημιουργήσουν θόρυβο. Κατά βάθος η Σοφία είναι καλή κοπέλλα και αρκετά καλή ηθοποιός με οίγυρο μέλλον εμπρός της. Τι διαφορές μπορεί να έχουμε, αφού σε άλλο είδος ταινιών παίζω εγώ και σε άλλο εκείνη;..

—Τι σχέδια έχετε για το καλλιτεχνικό σας μέλλον;

—Βεβαιωθείτε ότι δεν συνθίζω να καταστρώνω εκ των προτέρων σχέδια για το μέλλον. 'Απλώς, κάθε φορά που μου προτείνουν έναν ενδιαφέροντα ρόλο, τον μελετώ πολύ, συζητώ τους οικονομικούς όρους του με τον άνδρα μου και αποφασίζουμε μαζί. Μόλις τελειώσω το ρόλο μου ως 'Εμεράλδα, θα κάνω ενός μηνός διακοπές και θα ταξιδέψω με τον άνδρα μου στην Άπω 'Ανατολή.

—'Επειδή έχετε ταξιδέψει πολύ, έχετε κανένα ανέκδοτο να μας πείτε;

—Θα σας διηγηθώ ένα που άκουσα όταν πριν δυό χρόνια είχα ταξιδέψει στη Ν. 'Αμερική. Ένας στρατηγός-δικτάτωρ επιθεωρεί μερικά δημοσία έργα, που μόλις έχουν τελειώσει. Ευχαριστημένος από την επιθεώρησή, λέει στον υπαυγό των Οικονομικών που ήταν δίπλα του:

—'Εχετε και άλλα έργα που χρειάζονται χρήματα. Γράψτε, παρακαλώ, ότι εγκρίνω δαπάνη 25.000 δολαρίων για την ανακαίνιση 50 δημοτικών σχολείων και δαπάνη 100.000 δολαρίων για την ανακαίνιση των φυλακών του κράτους...
—Μά γιατί τόσο διαφορά πιστώσεων μεταξύ σχολείων και φυλακών; ρωτά η γυναίκα του το ίδιο βράδυ, παραξενεμένη.
—'Ιατί σε σχολείο δεν πρόκειται να ξαναπάω, ενώ στη φυλακή είναι πολύ πιθανόν, αν αμείω εκραγή κανένα κίνημα από άλλους στρατηγούς!

"Τέχνη, χρήμα και γάμος..."

—'Επειδή μιλούμε για αριθμούς, θέλετε να μας πείτε ποιά φιλμ γυρίσατε πριν από το σημερινό και ποιά αμοιβή εισπράξατε;
—Πριν από την «Παναγία», πάλι έδω στο Παρίσι, γύρω στο φιλμ «Τραπέζ», στο οποίο μαζί με τους Μπάρτ Λάνκαστερ και Τόνι Κέρτις κάναμε τρεις ρόλους (ακροβατών του θανάτου). 'Ολόκληρο το φιλμ ήταν πολύ ενδιαφέρον, αλλά κουραστικά αφάνταστα και πολλές φορές κινδύνευσα σοβαρά. Για τον ρόλο μου αυτόν εισπράξα μόνο 200.000 δολάρια, επειδή στις πιο επικίνδυνες σκηνές του με αντικαθιστούσαν επαγγελματίες ακροβατίες για λόγους ασφαλείας.

—Στη πατρίδα σας άκουσαμε κάποιον να λέει ότι, αλλά συγκρόνησε άκουσαμε π.χ., ότι αγαπάτε πολύ τα χρήματα, ότι είσαθε «παγωμένη» σε όποιον σας γνωρίσει από κοντά, ότι είσαθε «χωριστοπούλα» και «ακλάβη» σε κάθε παραξενιά του άνδρα σας. Τι έχετε να απαντήσετε;

—Τίποτα από αυτά δεν αληθεύει! 'Αγαπώ το χρήμα, όπως όλοι οι άνθρωποι, αφού μόνο μ' αυτό μπορεί κανείς να ικανοποιήσει κάθε του επιθυμία. Είναι κακό το γεγονός ότι από την εργασία μου και μόνο έχω σκληματίσει περιουσία; Μήπως όλοι οι εργαζόμενοι άνθρωποι σ' αυτό δεν αποβλέπουν; Οι ψευδείς φήμες γύρω από το όνομά μου δημιουργούνται από την εκκεντρικότητα που έχω να κρύβω όσο μπορώ περισσότερη από το μυστικό της ιδιωτικής μου ζωής. Τώρα που κατοικώ στη καινούργια βίλλα μου της Απίας δού, στη Ρώμη, με το μεγάλο κήπο και τους υπηλούς τοίχους, είναι ακόμη πιο δύσκολο στους περιέργους να μπιούν μέσα για να με δούν από κοντά. 'Ετσι δημιουργούν και θέτουν σε κυκλοφορία διάφορες φήμες...

—'Ακούσαμε ακόμη να λένε ότι τώρα τελευταία έχει μεσολαβήσει κάποια ψυχρότης με τον άνδρα σας. Είναι αλήθεια αυτό; 'Οπως όλες οι άλλες, έτσι κι αυτή η φήμη είναι τελείως ψεύτικη! Τίποτα δεν έγινε και δεν θα γίνει που να μπορέσει να με φέρει σε διάτασι με τον Μίλκο. Σας βεβαιώ και μπορείτε να το γράψετε, ότι είμαι ακόμη πολύ έρωτευμένη μαζί του, όπως και την εποχή του γάμου μας πριν 9 χρόνια. Για μένα ο Μίλκο δεν είναι μόνο σύζυγος, αλλά και γιατρός μου, οικονομικός σύμβουλος, μάνατζερ, φωτογράφος και σύντροφος της ευτυχίας μου. Αυτά για τελευταία φορά.

—Είναι αλήθεια ότι έχετε από το Χόλλυγουντ πολύ δελεαστικές προτάσεις για να μείνετε εκεί μόνιμως;
—Οι δελεαστικές προτάσεις από όλες τις χώρες που έχουν ανεπτυγμένη κινηματογραφική βιομηχανία δεν μου έλειψαν ποτέ. Ειδικότερα από το Χόλλυγουντ παίρνω πιο τακτικά. 'Αλλά δεν σκέφθηκα ακόμη σοβαρά αν πρέπει να εγκατασταθώ μόνιμα εκεί. Πρώτα-πρώτα γιατί έχω ξαναπάει πριν μερικά χρόνια και βρίσκω ότι η ζωή γενικά είναι πολύ δύσκολη για μία Ευρωπαία ηθοποιό. Τώρα μάλιστα, που πήγε και η συνάδελφός μου Σοφία Λόρεν, δεν νομίζω ότι χρειάζομαι εγώ. 'Η μία από τις δυό μας πρέπει να μείνει στον 'Ιταλικό και γενικότερα στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο...

—Μία και αναστρέψατε το όνομα της Λόρεν, πως είναι οι σχέσεις σας μαζί της τώρα τελευταία; Είναι αλήθεια ότι τακτοποιήθηκαν όλες οι διαφορές σας;
—Στην πραγματικότητα δεν μας χώριζε τίποτα και όλα δαα

'Η Τζίνα και ο Μπάρτ Λάνκαστερ σε μία ακροβατική σκηνή της ταινίας τους «Τραπέζ».

Η Τζίντζερ Ρότζερς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ 'Η Μαρτίν Καρόλ και ο σύζυγός της Κριστιάν Ζάκ επέστρεψαν στο Παρίσι αφού έκαναν τον γύρο του κόσμου. Μόλις η άταρ έφτασε στο αεροδρόμιο του 'Ορλί και κατέβηκε από το αεροπλάνο, που την έφερε από το Μοντεβιδέο, πήκε σ' ένα αυτοκίνητο που την μετέφερε κατ' ευθείαν σε μία κλινική. 'Η άταρ ήταν τόσο κουρασμένη ώστε απομονώθηκε τελείως και της απαγορεύθηκε κάθε επαφή με τον έξω κόσμο επί δυο τουλάχιστον εβδομάδες.

★ 'Ο άλλοτε σύζυγος της Μαίριλιν Μονρόε Τζο ντι Μάτιό δεν διέφυσε τις φήμες που κυκλοφορούν και σύμφωνα με τις οποίες πρόκειται να παντρευτεί την Λη Άνν Μερριμέθερ, μίς 'Αμερική του 1955. 'Ο Τζο είναι σήμερα 41 χρονών και η «μνηστή» του 21.

★ 'Η περίφημη 'Ιταλίαν, η τσιγγάνα του Μοντε Καρλό που λέει τη μοίρα σ' όλους τους ξένους που περνούν από το πριγκηπάτο, δηλώνει κατηγορηματικά πως το παιδί που περιμένει η Γκρέης Κέλλυ θα είναι οπωσδήποτε αγόρι. Σ' το μεταξύ το πριγκηπάτο ζευγάρι ετοιμάζεται για ένα νέο μήνα του μελιτός που θα κάνει με το γιοιό του.

★ 'Η νέα άταρ του 'Ιταλικού κινηματογράφου 'Ελσα Μαρτινέλλι θα βρίσκεται σε λίγες μέρες στο Λονδίνο για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Μανούσκα». Θα έχει για παρτενάρ τον Πέντρο 'Αρμεντάριθ και τον Τρέβορ Χούορντ.

★ Οι άταρ του γαλλικού κινηματογράφου που εξασφάλισαν τα μεγαλύτερα έσοδα κατά το χρονικό διάστημα 1952-1955 είναι κατά σειρά οι εξής: Σιμόν Σινιόρε, Μαρτίν Καρόλ, Μισέλ Μοργκάν και 'Εντβίξ Φεγιέρ. Από τους άνδρες η σειρά είναι η ακόλουθη: 'Υβ Μοντάν, Ζεράρ Φίλιπ, Σάρλ Βανέλ και Φερναντέλ.

★ 250.000 δολάρια εισέπραξε ο διάσημος 'Αμερικανός μουσικοσυνθέτης Κολ Πόρτερ για την σύνθεση των τραγουδιών του φιλμ «'Ανώτερη κοινωνία» στο οποίο ως γνωστόν πρωταγωνιστούν η Γκρέης Κέλλυ, ο Μπίνγκ Κρόσμπι και ο Φράνκ Σινάτρα.

★ Ση Γαλλία ανατέλλει ένα νέο εξαιρετικά γοητευτικό αστέρι, που θεωρείται επικίνδυνη αντίπαλος της Σοφίας Λόρεν. Το όνομά της Τάνια Καρέν.

★ 'Ο γαλλικός κινηματογράφος σχημάτισε ένα νέο ζευγάρι, που θεωρείται από τα πιο επιτυχημένα. Σ' το φιλμ «'Η νύφη ήταν πολύ άρτια» θα δούμε για πρώτη φορά μαζί τον Λουί Ζουρντάν και την Μπριζίτ Μπαρντό.

★ 'Η πρώτη συνάντησι των δυό καλλιτεχνών έγινε στο «Μαξιμ» όπου η Μπριζίτ έφτασε, όπως πάντα, με μικρή καθυστέρηση. Ζήτησε με χάρη συγγνώμη απ' όλους και είπε στο μέλλοντα παρτενάρ της:

—Δεν το περίμενα πως είσατε τόσο όμορφος.

—'Αντί του Λουί Ζουρντάν, την άπαιτησι την έδωσε η σύζυγός του, η οποία είπε στην Μπριζίτ:

—Κι' έτσι είσατε πολύ άρτια... Πολύ πιο όμορφη από την Μαίριλιν Μονρόε!

★ 'Ο Λουί άρκευτηκε να προσθέσει πως ήταν κι' αυτός της ίδιας γνώμης.

★ 'Ο νεαρός γόνος του 'Ιταλικού κινηματογράφου Ρομπέρτο Ρίσο, γινώστας μας από τα φιλμ «'Υψωί έρωτας και ζήλεια» και «'Υψωί έρωτας και φαντασία» στα οποία έπαιξε το ρόλο του έρωτευμένου καραμπίνιερ, βρήκε κατά την παραμονή του στο Παρίσι εξαιρετικά ευχάριστη τη συντροφιά της Γαλλίδουλας σπάρκετ Ζενεβιέτ Σουγνέ. Και η τελευταία όμως έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τον ώραιο Ρομπέρτο, τον όποιον ακολουθούσε, όταν εκείνος ξαναγύριζε στη Ρώμη.

★ 'Η Τζίντζερ Ρότζερς θεωρείται σήμερα η πιο καλοδιατηρημένη σορταπεντέρα άταρ του κινηματογράφου.

★ 'Ο Φρέντ Μάκ Μάρραϊ και η Τζιούν Χάσερ υιοθέτησαν δυό δίδυμα κοριτσάκια. «Τόσο το καλύτερο αν αποκτήσωμε αργότερα και δικά μας παιδιά, έδλωσε η Τζιούν, υπάρχει θέσι για πολλά παιδιά στο σπίτι μας στο Μπρέντγουντ».

★ 'Υστερα από αποκαλυπτικούς δικαστικούς αγώνες, η Τζήν Κραϊνίη και ο Πάβ Μπρίκμαν αποφάσισαν να χωρίσουν φιλικά. 'Η Τζήν δεν ζητά καμιά διατροφή από τον σύζυγό της, ο οποίος όμως θα της καταβάλει 300 δολάρια το μήνα για τα τέσσερα παιδιά της, τα οποία θα μείνουν μαζί με τη μητέρα τους.

★ Από την ημέρα που αποφάσισαν να χωρίσουν ο Μάικλ Γουίλντινγκ και η 'Ελίζαμπετ Τσιλχορ είναι πιο αγαπημένοι και πιο αχώριστοι από κάθε άλλη φορά. Πολλοί πιστεύουν πως μετά την επιστροφή του Μάικλ από την Σαγκάι, όπου θα πάει για να γυρίσει ένα φιλμ, το ζεύγος θα πραγματοποιήσει μία θεαματική συμφιλίωση.

★ Τα παιδιά γεννιούνται στο Χόλλυγουντ με όλο και πιο γοργό ρυθμό. 'Η Τζήν Σίμον, η Λάνα Τάρνερ, η Τζο Ό'Λι 'Ανταμς και η Λίτα Μπάρρον (κυρία Ρόρυ Κάλχουν) έτεθσαν από την εγκυμοσύνη εκτός «κυκλοφορίας». Το γεγονός αυτό έκανε έναν 'Αμερικανό παραγωγό να πει: «Οι μισές από τις βντέτες μας βοσκοίται στην Ευρώπη και οι άλλες μισές πρόκειται να γίνουν μητέρες. Διερωτώμαι ποιές θα είναι οι πρωταγωνίστριες των ταινιών μας στο προσέχον μέλλον».

★ 'Ο 'Αλν Λάντ πλήρωσε 285.000 δολάρια στην «Παραμάουντ» για να αποδεσμευθεί από το συμβόλαιο που είχε υπογράψει μαζί της. 'Η δική του εταιρία θα του επιτρέψει να πραγματοποιήσει πολύ μεγαλύτερα κέρδη. Σ' το πρώτο φιλμ που θα γυρίσει για δικό του λογαριασμό αποφάσισε να έχει για παρτενάρ την Ντίαν Ντόρς. 'Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή ήθελε για παρτενάρ του την Σοφία Λόρεν. 'Υποχρώθηκε όμως να εγκαταλείψει την ιδέα αυτή, γιατί η Σοφία του δήλωσε ότι ανέλαβε υποχρεώσεις να γυρίσει το φιλμ «'Ελεφαντ Μπίλλ» με παρτενάρ τον Μπάρτ Λάνκαστερ. Το έργο αυτό θα γυρισθεί εξ ολοκλήρου στην Κεϋλάνη.

★ 'Ο Λίντσαϊ, ένας από τους γιους του Μπίνγκ Κρόσμπι αποφάσισε να γίνει παπάς.

★ 'Ο Μπάρτ Λάνκαστερ, ο πιο δραστήριος παραγωγός και ηθοποιός του 'Αμερικανικού κινηματογράφου, κατώρθωσε κάτι απίστευτο. 'Εξασφάλισε για το προσέχον του φιλμ «'Ερωτή αγάπη» τη συνεργασία των δυό Χέιμπαρντ, της Κέθ Ρην και της 'Ωντρεύ. Οι δυό άταρ θα είναι στο έργο αυτό αντίζηλες διεκδικήσας και οι δυό τον έρωτα του Μπάρτ.

★ Θέλετε να μάθετε ποιός υπήρξε κατά καιρούς ο αντίπαλός του τύποι της γυναίκειας γοητείας; 'Ακούστε τα όνόματά τους κατά σειράν εμφανίστα τους στο κινηματογραφικό στερέωμα: Τέντα Μπάρρα, Πόλα Νέγκρι, Νίτα Νόλντι, Κλάρα Μπλου, Γκρέτα Γκάρμπο, Μαρλέν Ντιτρίχ, Τζήν Χάρλουν, Άνν Σέρνταν, Άδα Γκάρντερ, Μαίριλιν Μονρόε και Γκρέης Κέλλυ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τό παρελθόν, τό παρόν και τό μέλλον

('Εκείνος κι' 'Εκείνη συναντιούνται τυχαία μια φεγγαρολουμένη νύχτα του καλοκαιριού σε «ουδέτερο έδαφος» — στη βερζινα ενός ξενοδοχείου της Κηφισιάς — την ώρα που μία μικρή όρχηστρα εγχόρδων υποκρούει τις γοητείες της στιγμής, παίζοντας πιανίσσο για να μην παραβεί τις διατάξεις «πριε κοινής ησυχίας», που βουβαίνουν αναγκαστικά το μαγευτικό «θέρε-ρον» άμέσως μετά τα μεσάνυχτα...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (της σφίγγει το χέρι με έναν μελαγχολικό ένθουσιασμό): Καλησπέρα...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν να συναντήσει μπροστά της, απάω στην ώραία αυτή κηφισιάτικη βερζινα, έναν πυθωά!): Καλησπέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάλαγε κανείς, ότι θα προτιμούσε να μη βρισκόμουν μπροστά σου; ή, κι' αν βρισκόμουν —όπως βρέθηκα—... τούλάχιστον να μη σε πλησίαζα...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει με ανησυχία γύρω της): Δέ σου κρύβω ότι... δέ θα μές έδλεπε με μεγάλη ευχαρίστηση ο Τέλης να μιλάμε μαζί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με είρωνική μελαγχολία): 'Ο Τέλης είναι ό... άρραδοναστικός σου...

ΕΚΕΙΝΗ (κοκκινίζει και χαμηλώνει τα μάτια της): Ναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και... σε ζηλεύει...

ΕΚΕΙΝΗ (το ρίχνει ένα

βλέμμα εξαιρετικά εύγλωτο): Θάλα δίκω... 'Ιδιω για σένα! ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Αυτά είναι ένας μικρός γοητευτικός υπαινιγμός για τό παρελθόν που μές έδεσε κάποτε...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά κι' αυτή): Κάποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί, δέ μου λές, που είναι τώρα ό άρραδοναστικός σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει πάλι ανησυχία προς τό έσωτερικό του ξενοδοχείου): Τελειώνει μία παρτίδα μπριτζ στην άλλη βερζινα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει): 'Ε, τότε κι' εμείς έχουμε την ευκαιρία να χορέψουμε αυτό τό τόσο άργό και τόσο σιγανό μπιγκνί...

ΕΚΕΙΝΗ (έγκαταλείπεται στην αγκαλιά του): Τι τρέλλα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτάς γιατί;... Μά... ξέρει τί μές έδεσε άλλοτε έμάς τους δυό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, κι' ύστερα; Τό παρελθόν ανήκει στα πρόσωπα που τό γράφουν... Τό παρόν στους μνηστήρες...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογιάει στενοχωρημένα): Και... τό μέλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς για την όμη ειλικρίνεια μου. Αυτά ανήκει δικαιωματικά σ' αυτούς που ένσρκώνουν τά πρώτα κορησιότικα όνειρα...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεχνιέται και άκουμπάει τό κεφαλάκι της στον ώμο του πολύ σιγά): Σε σένα δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πεποίηση):

—'Έχει την ιδέα, γιατί, πως είμαι καροτσάκι!...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λογιόλα, που φοβόταν ότι μπορούσε να γίνει απόπειρα για την απελευθέρωση του Ντολέ, άλλαξε την τελευταία στιγμή τον τόπο της εκτελέσεως και ώρισε την πλατεία Μωμπέρ αντί για την Γκρένι. Έτσι η απόπειρα αυτή απέτυχε. Ο Μανφρέδος τραυματίστηκε και μεταφέρθηκε στο σπίτι της Μαργαρίτας της τρελλής. Ο Λαντεναί, από το άλλο μέρος, συνελήφθη αιχμάλωτος και οδηγήθηκε στο μέγαρο του αρχιδουκάτου. Η τσιγγάνα, με το πρόσωπο που ενδιέφερεται για την τύχη του, προσπαθεί να εξορκίσει τις διαθέσεις του κόμπος ντε Μονκλάρ σχετικά με αυτόν.

36^{ον} — Καί για ποιά λόγο τον χρειάζεσαι; είπε ο Μονκλάρ. Μίλησε καθαρά... Καί θα δώ τι μπορώ να κάμω, γιατί, βέβαια, έχω μεγάλες υποχρεώσεις σε σένα.

— Τον χρειάζομαι για να με βοηθήσει σε μια έκδική μου, απάντησε η τσιγγάνα.

— Ποιος ξέρει ποιόν θέλεις να σου ξεπαστρώσει...

— Δεν μπορεί κανείς να σάς κρύψει τίποτα, αθέντα, είπε η τσιγγάνα. Ναι, πρόκειται για έναν άνθρωπο, που είναι το πιο άχρηστο και το πιο βρωμερό υποκείμενο που υπάρχει στον κόσμο... Αυτός ο άνθρωπος μου έκανε ένα μεγάλο κακό... Κι' ο Λαντεναί μου χρειάζεται για να τον εκδικηθώ...

— Ήξερα, αθέντα, ότι άργα ή ρηγά θα πεφτείς στα τρομερά χέρια σας... Καί γι' αυτό το φρόντισα να έχω δικαιώματα πάνω στην ευγνωμοσύνη σας... Σας έσωσα τη ζωή... Χορίστε μου καί σεις τώρα τη ζωή του Λαντεναί!

Ο αρχιδουκάτης κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Αδύνατον! απάντησε.

— Αδύνατον!... Είναι η ίδια λέξη που είπατε και άλλοτε... Δέστε με, αθέντα, πέφτω και πάλι στα πόδια σας όπως άλλοτε. Όπως και για το γιό μου τότε, έτσι και τώρα φωνάζω: Δώστε χάρη σ' αυτό το νέο.

Λέγοντας αυτά, γονάτισε μπροστά στον αρχιδουκάτη.

— Είναι τόσο νέος, αθέντα, συνέχισε. Σκεφτήστε λοιπόν: αυτός ο νέος, που μπορεί πιθανόν να ζήσει ευτυχισμένος, θα κρέμεται σε λίγο, με τη θηλεία στο λαιμό. Όλα του τα νεύρα δεν θα του χρησιμεύσουν σε τίποτα... Από τη μια στιγμή στην άλλη, θα γίνει ένα πτώμα... Συλλογισθείτε την απελπισία του πατέρα του, αθέντα!

Ο αρχιδουκάτης σηκώθηκε θυμωμένος.

— Αρκετά! φώναξε. Μεθαύριο, την αύρι, ο άθλιος αυτός θα πληρώσει τα εγκλήματά του.

— Μεθαύριο! είπε η τσιγγάνα. Τόσο γρήγορα!... Καί τότε θα γίνει η δική, αθέντα: Γιατί, βέβαια, πρέπει να γίνει δική. Κάνεις λάθος, απάντησε ο Μονκλάρ. Αυτό το ληστή τον πιάσαμε με τα όπλα στο χέρι. Ανήκει, λοιπόν, στη δικαιοσύνη μου καί μπορώ να τον κάνω ό,τι θέλω.

— Αδυσώπητος όπως πάντα! είπε η τσιγγάνα. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, λόγια που μπορεί να συγκινήσουν την καρδιά σας;... Κάμετέ μου τουλάχιστον τη χάρη να μ' αφήσετε να παρακολουθήσω την εκτέλεσή του, για να του δώσω λίγο θάρος μ' ένα χαμόγελο, με μια κίνηση του χεριού... Πέστε μου σε ποιά μέρος θ' ανεβή στην αγχώνη...

— Αυτό μπορώ να σου το πω, απάντησε ο Μονκλάρ. Θα εκτελεσθί μεθαύριο, στις όκτώ το πρωί, στο σταυρό του Τρασουάρ.

— Αλλοίμονο! Τίποτα, λοιπόν, δεν μπορεί να τον σώσει;

— Τίποτα!

— Για τελευταία φορά, αθέντα, σάς ικετεύω: χορίστε τη ζωή σ' αυτό το νέο!

— Αρκετά! φώναξε ο αρχιδουκάτης. Σήκω επάνω! Κι' αν δεν έχεις να μου πής τίποτα άλλο, φύγε!

Σηκώθηκε άργα καί σκούπισε με το χέρι της κάποιο δάκρυ που είχε τρέξει από τα μάτια της.

— Είσατε τρομερός! είπε.

Ο Μονκλάρ, εαφνικά, μαλάκωσε.

— Τι μπορώ να κάμω για σένα; τη ρώτησε.

— Για μένα; είπε η τσιγγάνα. Τίποτα πιά. Χαίρετε, αθέντα... Καί μην ξεχνάτε πως σας παρακάλεσα γονατίστη να δώσετε χάρη στον Λαντεναί... Είναι ίσως λιγότερο ένοχος από ό,τι φανταζόσαστε... καί μπορεί να λυπηθείτε γιατί τον σκοτώσατε... Γιατί, βέβαια, σεις μόνο θα είσατε υπεύθυνος για το θάνατό του...

— Ξανάχισες; φώναξε ώργισμένος ο Μονκλάρ. Πήγαινε!... Κι' όσο για την ά-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ευχής έργον

Τής απεργίας το βιολιό δίνει καί παίρνει εν' Ελλάδα καί απεργούν, λίγο-πολύ, όλες οι τάξεις κι' όλοι οι κλάδοι. Στάσεις έπισης, συνεχείς στις εργασίες κάνουν άλλοι καί ο ντουναίς ο άτυχής νοιώθει μεγάλη παραζάλη!

Μά, για να είμαι ειλικρινής, έχουν τη χάρη τους κι' οι στάσεις κι' από τους ταβερνομανείς λέγονται βίαιες περιστάσεις... Γιατί αγώνα εντατικό, είτε κατά διαλειμάτων, κάνει καί το προσωπικό της 'Εταιρίας των 'Υδατών!

*Ετσι, για κάμποσο καιρό, παύουν οι βρύσες μας να τρέχουν καί νύχτα μέρα το νερό στον ταβερνιάρη να παρέχουν... Στον ταβερνιάρη τον θρασυ, που χαρμανιάζει επιμόνος,

του Μαρκοπούλου (το κρασί με το νερό του... Μαραθώνος!)

Είς την υγεία των (απεργών) πίνω λοιπόν το κε- (χρημάρ) κι' ο δικαίός τους ό (αγών) έντασι εύχομαι, να (παρ-)

"Ηγουν με αγώνα (αβαντά) ναβουνε τη δικαί- (ωσι) τους καί να μη βάλουνε (νερό,)

ούτε στιγμή, μέσ (στο... κρασί) τους!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πόδειξι της ένοχής του, να μην ενδιαφέρεσαι!

— Χαίρετε, αθέντα, είπε ταπεινή ή τσιγγάνα.

Έξω από το γραφείο ξαναβρήκε τον υπηρέτη που την είχε συνοδέψει ως εκεί.

— Δεν σου έκαμε τη χάρη που του ζητήσες; τη ρώτησε βλέποντας το λυπημένο ύψος της.

— Αλλοίμονο, όχι, απάντησε η τσιγγάνα. Δεν βέλησε να χορίσει τη ζωή στο Λαντεναί.

— Φαίνεται πως αυτός ο νέος είναι μεγάλος κακούργος...

— Η τσιγγάνα κύτταξε στα μάτια τον υπηρέτη.

— Αν μπορούσε να φύγ! είπε.

— Ω, όσο γι' αυτό μην το ελπίζεις, απάντησε ο υπηρέτης.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό που λές; τον ρώτησε η τσιγγάνα μ' ένα ελαφρό τρεμούλιασμα στη φωνή.

— Αν είμαι βέβαιος! Τα χέρια καί τα πόδια του είναι δεμένα με αλυσίδες. Κι' ό-

σο για το κελλί του, βρίσκεται σε βάθος δέκα μέτρων κάτω από το έδαφος. Αυτό το κελλί δεν έχει ούτε φεγγίτη... Πώς μπο-

ρει, λοιπόν, να φύγ!... Δεν πρέπει, όμως, να λυπάσαι τόσο πολύ... Το κάτω - κάτω, δεν είναι γιός σου...

— Ναι... έχεις δίκιο, είπε η τσιγγάνα. Δεν είναι δικός μου γιός...

— Όταν βρέθηκε στο δρόμο, ξέσπασε σ' ένα άγριο γέλιο, που θα τρόμαζε όποιον την άκουγε. 'Αλλ' ο δρόμος ήταν ολόκληρα έρημος εκείνη την ώρα καί κανένας δεν την άκουσε.

— Δεν θα μπορέσει τουλάχιστον να πη πως δεν τον προειδοποίησα, ψιθύρισε. 'Α, πόσο φοβήθηκα πριν από λίγο... 'Αν μούδινε τη χάρη που του ζητούσα!

Ανατρίχισε από το κεφάλι ως τα πόδια σ' αυτή τη σκέψη.

— 'Αλλ' όχι, δεν μπορούσε να του δώσει χάρη, συνέχισε. Είναι όπως τον φανταζόμουν... 'Αδυσώπητος!... 'Αδυσώπητος για το γιό του!... Να ιδούμε, όμως, πως θα του φανή όταν μάθι την αλήθεια! 'Α, Μονκλάρ, ή ώρα που περιμένα από τόσα χρόνια έφτασε... Αυτός ο νέος που κρατάς φυλακισμένον μέσα στο υπόγειο κελλί του μεγάρου σου, αυτός ο νέος που θα τον παραδώσεις στο δήμιο για να του περάσω μια θηλεία στο λαιμό, είναι γιός σου! Σε παρακάλεσα να τον συγχωρήσεις, αλλά στάθηκες άσυγκίνητος. Κι' αυτό ήταν σωστό. Δεν είσαι από τους ανθρώπους που μπορούν να συγκινήθουν.

Γιατί είχε πάει να παρακαλέση τον Μονκλάρ; Για να σώση τον Λαντεναί; Κάθε άλλο. 'Αλλ' ήθελε να' χαρή περισσότερο την έκδική της. Αύριο, όταν θα μάθαινε την αλήθεια, ή λύπη του Μονκλάρ θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Γιατί θα σκεφτόταν πως, αν άκουγε την παράκληση της τσιγγάνας, δεν θα γινόταν ο δήμιος του ίδιου του παιδιού του. Κι' άλλωστε, ή τσιγγάνα, όταν πήγε να πείση στα πόδια του αρχιδουκάτου, ήταν βέβαιη από πριν για την άρνησή του.

— Μ' έδεβαίωσε πως θα τον κρεμάσουν μεθαύριο το πρωί στο σταυρό του Τρασουάρ, ξαναείπε σε λίγο. Δεν πιστεύω να μου είχε ψέμματα. Το κάτω - κάτω, δεν μ' ενδιαφέρει. Γιατί από αύριο το πρωί θα καθίσω μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Μονκλάρ καί δεν θα το κουήσω βήμα από κεί. 'Ετσι δεν θα μου ξεφύγ! Γιατί τί αξία θα είχε, αυτή ή εκτέλεση χωρίς τη δική μου παρουσία;

Η τσιγγάνα άγρυπνει

Ο αρχιδουκάτης έδρησε από τα χαράματα το άλλο πρωί, όπως ήταν ή συνήθειά του κι' άμέσως άρχισε την εργασία του.

Άκουσε τις αναφορές διαφόρων μουσικών πρακτόρων του, έδωσε διαταγές, υπαγόρευσε έπιστολές.

Έστειλε κατόπιν να φωνάξουν το δήμιο.

— Αύριο στις όκτώ θα κρεμάσης από το λαιμό στο σταυρό του Τρασουάρ το ληστή Λαντεναί, που τον έχω φυλακίσει στα κελλιά του μεγάρου μου, του είπε. Για τη στιγμή, δεν σε χρειάζομαι τίποτε άλλο.

Ο δήμιος ύποκλήθηκε καί βγήκε χωρίς να πη λέξι.

Μετά την άναχώρησι του, ο αρχιδουκάτης σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' άρχισε να κάνει βόλτες επάνω - κάτω μέσα στο γραφείο του. Πλησίασε, τέλος, σ' ένα από τα παράθυρα καί στήριξε το μέτωπό του στο τζάμι.

— Αυτός ο νέος θα πεθάνη, όπως ήταν ή έπιθυμία μου από καιρό, ψιθύρισε. 'Αλλ' γιατί ή σκέψη ότι θα εκδικηθώ έναν από κείνους που μου σκότωσαν άλλοτε το παιδί μου δεν με κάνει να χαίρωμαι; Ο Λαντεναί δεν μου σκότωσε, βέβαια, το παιδί μου, αλλά τι σημασία έχει; Αυτός που το σκότωσε ήταν ένας από τους δικούς του, ο πατέρας του ίσως ή κάποιος από τους συγγενείς του... Στο παρελθόν, κάθε φορά που μου δινόταν ή ευκαιρία να κρεμάσω κάποιον από τους ανθρώπους της Αύλης των Θουμάτων, αισθανόμουν μια άγρια χαρά... Τώρα, όμως, δεν αισθάνομαι τίποτα...

— Άνοιξε το παράθυρο για να δροσίση το πρόσωπό του που έκαιγε σαν να είχε πυρετό.

Στο απέναντι μέρος του δρόμου, μια γυναίκα συζητούσε μ' έναν άνδρα.

Ο Μονκλάρ αναγνώρισε καί τους δύο.

— Η τσιγγάνα, είπε. Τι γυρεύει εδώ;

Καί γιατί κουβεντιάζει με το δήμιο;... Μήπως προσπαθεί να τον εξαγοράση; 'Αλλ' αυτό είναι αδύνατον, γιατί ο δήμιος δεν συγκινείται από τίποτε όπως κι' εγώ. 'Η καρδιά του είναι πέτρινη... 'Αν πρωτίτερα τουδίνα την έντολη να κρεμάσω τον αδελφό του, αν έχη αδελφό, θα τον κρεμούσε με την ίδια αδιαφορία όπως κι' έναν ξένο... 'Αλλ' γιατί του μιλάει ή τσιγγάνα;... Τι ήρθε να κάμει εδώ;

Αυτή ή έπιμονή της τσιγγάνας του έκανε έντύπωση.

Ο Μονκλάρ ήξερε ότι ή γυναίκα αυτή μιλούσε για κάποιο λόγο, που δεν είχε κατορθώσει να τον μάθι, τον Λαντεναί.

— 'Αλλά τότε γιατί ήρθε να με παρακαλέση να του δώσω χάρη; αναρωτήθηκε.

Μέσα στο γραφείο του αρχιδουκάτου υπήρχε ένας μεγάλος 'Εσταυρωμένος από άτφιο αήμιο.

Ο Μονκλάρ πήγε κάτω απ' αυτόν, γονάτισε, έκρυψε με τα χέρια το πρόσωπό του κι' άρχισε να προσεύχεται.

— Θεέ παντοδύναμε, Θεέ δίκαιο, δεν υπέφερα άρα γε αρκετά ως σήμερα;

Κάποιος χτύπησε την πόρτα. 'Αλλ' ο Μονκλάρ δεν άκουσε.

Η πόρτα άνοιξε κι' ο Λογιόλα έκαμε μερικά βήματα μέσα στο γραφείο.

— Θεέ μου, λυπήσου με! συνέχισε ο Μονκλάρ. 'Ω, αν μπορούσα να ξεχάσω!

Αυτή είναι ή μοναδική χάρη που σου ζητώ... Καί τί δεν έκαμα ως σήμερα για να σ' ευχαριστώ Θεέ μου! 'Εξωλόθρευσα χωρίς οίχτο εκείνους που βλασημούσαν το ιερό καί άγιο όνομά σου... Ουσίασα κι' αυτή άκόμη την έλευθερία μου καί αφιέρωσα όλες τις δυνάμεις μου στην υπηρεσία σου. Δεν είμαι πιά παρά ένας ταπεινός υπηρέτης της 'Εταιρίας του 'Ιησού κι' ώστόσο, δεν κατάφερα άκόμη να ξεναδρώ τη γαλήνη.

— Γιατί ή πίστι σου δεν είναι όσο πρέπει ακλόνητη καί δυνατή, άκούστηκε ή σκληρή φωνή του Λογιόλα.

Ο Μονκλάρ βρέθηκε μ' ένα πήδημα θυμωμένος.

— Σείς εδώ, πάτερ μου; είπε.

— Ναι, τέκνον μου, απάντησε ο μοναχός. 'Ανάγκασα τους ανθρώπους σας να μ' ανοίξουν αυτή την πόρτα. Για να πω την αλήθεια, χρησιμοποίησα βία για να μπειρέσω να περάσω.

— Πάτερ μου, είπε ο Μονκλάρ, αν οι υπηρέτες μου άφηναν κι' αυτόν άκόμη το βασιλιά να περάση, θα τους έδιωχνα. 'Αλλ' για σάς το πράγμα διαφέρει...

Χτύπησε το μικρό κουδούνι που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του. Οι δύο υπηρέτες που στέκονταν στον προθάλαμο έφωτισήκαν άμέσως. 'Ηταν κατακίτρινοι από τον τρόμο τους.

Ο Μονκλάρ άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε ένα σακκούλακι με νομίσματα καί τους το πέταξε.

— Πάρτε αυτά τα χρήματα, γιατί δεν εναντιώθηκατε στα σεβασμιώτατο πατέρα που μου έκαμε τη μεγάλη τιμή να με επισκεφθή, τους είπε. Καί μην ξεχνάτε ότι είναι ή κύριος μέσα στο σπίτι μου. Όποια διαταγή κι' αν σας δώση, θα την εκτελέσετε άμέσως.

Οι δύο υπηρέτες έφριξαν ένα τρομαγμένο βλέμμα προς το μέρος του Λογιόλα. Υποκλήθηκαν κατόπιν καί βγήκαν.

Ο Λογιόλα θεώρησε περιττό να ευχαριστήση τον Μονκλάρ. Κάθισε σε μια πολυθρόνα, ενώ ο αρχιδουκάτης περιμενε όρθιος τις διαταγές του, όπως θάκανε μπροστά στο βασιλιά.

— Ο Θεός δεν άκουσε ως σήμερα τις προσευχές σας, τέκνον μου, γιατί σάς έλειψε ή αληθινή πίστις, του είπε έπειτα από μικρή σιωπή. Ο 'Ιησούς απαιτεί την ολοκληρωτική θυσία του σώματος καί του μυαλού μας. 'Αλλά σεις τί του προσφέρατε; 'Η σκέψη σας τρέχει αδιάκοπα σε εκείνους που αγαπήσατε άλλοτε... Αυτές οι ανθρώπινες προσηλώσεις δεν έχουν καμιά σχέση με την αγάπη του 'Ιησού. Κλαίτε, τέκνον μου, αλλά δεν το κάνετε από άγανάκτηση εναντίον των άσεβών που βλασημούν το όνομα του Κυρίου. Κλαίτε για τη γυναίκα καί το παιδί σας. 'Αλλ' αυτή ή λύπη δεν είναι εύχρηστη στον Κύριο... Για να ευχαριστήσετε το Θεό, πρέπει να του άφοσιώθητε ολοκληρωτικά. Ο 'Ιησούς δεν άνέχεται τη μοιρασιά. Πρέπει να ξεριζώσετε από την καρδιά σας κάθε σκέψη που δεν έχει σχέση με την ένδοξη 'Εταιρία του 'Ιησού, στην οποίαν ανήκετε.

— Προσπαθώ, πάτερ μου, απάντησε ο Μονκλάρ. 'Αλλ' οι προσπάθειές μου είναι μάταιες.

— Ηρεμήστε, τέκνον μου, συνέχισε ο Λογιόλα. 'Η πίστις θάρρη με τον καιρό καί μαζί μ' αυτήν ή δύναμις. Θα είσατε τότε άπλητος καί όπως εγώ θ' άποστρέψετε την ψυχή σας από τις χαρές, τις λύψεις καί τις ανθρώπινες συγκινήσεις. Θα ξεγεραθήτε για όσα διαπραττονται εις βάρος της θρησκείας του 'Ιησού καί θα συγκεντρώσετε όλες σας τις δυνάμεις σε μια μοναδική προσπάθεια: τον θάνατο των έχθρών του Κυρίου... 'Α, ξεχάσα να σας

ρωτήσω γι' αυτό το νέο που με χτύπησε...

— Βρίσκεται στα υπόγεια κελλιά του μεγάρου μου, απάντησε ο Μονκλάρ. Αύριο το πρωί θα πληρώσει το εγκλήματό του.

— Αυτό είναι δίκαιο, είπε ο Λογιόλα. Όποιος χτυπάει έναν στρατιώτη του 'Ιησού πρέπει να πεθάνη. 'Ωστε, λοιπόν, τίποτα δεν μπορεί να σώση αυτό το νέο;

— Τίποτα, πάτερ μου.

— 'Ηθελα να βεβαιωθώ πάνω σ' αυτό το σημείο. 'Ηθελα έπισης, τέκνον μου, να σας έκφρασω τα συγχαρητήριά μου. Θα είσατε ένας από τους στυλοβάτες της οργανώσεως μας. Χάρης σε σάς ή άσέβεια θα έξαφανισθί απ' αυτή τη χώρα... Αύριο, τέκνον μου, θα φύγω από τη Γαλλία... Μην ξεχνάτε ότι έχετε να εκτελέσετε μια πολύ μεγάλη άποστολή. Θα προσπαθήσω να βρώ καί στις άλλες χώρες της Ευρώπης υπηρέτες τόσο άφοσιωμένους όσο είσατε σεις. 'Αλλ' άμφισβάλλω γι' αυτό. Με τη δική σας συνδρομή κρατάμε το βασιλιά της Γαλλίας στην εξουσία μας.

— Πρέπει, λοιπόν, να σας άποχαιρετήσω, πάτερ μου;

— Όχι άκόμη, τέκνον μου. Προτού φύγω, θέλω να παραστάω στο μαρτύριο αυτού του άθλιου που καταρρώσαστε να συλλάβετε... Θεάματα σαν αυτό άποτελούν ένα ξεκούρασμα, μια μικρή ανάπαυλα στη γεμάτη από αγώνες ζωή μου... Θα προσπαθήσω να ιδώ αυτό τον άνθρωπο προτού ανεβή στο Ικρίωμα... 'Ισως κατορθώσω να του πάρω πολυτίμες πληροφορίες για μερικούς από τους συντρόφους του.

— Θα συναντηθώμε τότε αύριο το πρωί, πάτερ μου, είπε ο Μονκλάρ. 'Η εκτέλεσι θα γίνει στις όκτώ, στο Σταυρό του Τρασουάρ.

Ο Λογιόλα σηκώθηκε κατόπιν κι' άφου άποχαιρέτησε τον αρχιδουκάτη βγήκε από το γραφείο. Ο Μονκλάρ τον συνόδευσε ως την έξωθυνα. Καθώς υποκλινόταν μπροστά στο μοναχό, πρόσεξε ότι ή τσιγγάνα βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση.

«Τί σημαίνει αυτό; σκέφτηκε ο αρχιδουκάτης. Τί κάνει εδώ αυτή ή γυναίκα; Ποιά μουσική σκέψι καθοδηγεί τα βήματά της; 'Αλλά, το κάτω - κάτω, τί μ' ενδιαφέρει; Αυτή ή τσιγγάνα θέλει να παραστή στην έκτέλεσι του Λαντεναί... Για ποιά λόγο; Μου είναι αδύνατο να το μαντέψω... 'Αλλά δεν νομίζω πως πρέπει να σπάζω το κεφάλι μου γι' αυτό».

Κι' ώστόσο, ή σκέψη αυτή τον άπασχολούσε αδιάκοπα. Κάθε τόσο πήγαινε στο παράθυρο για να βεβαιωθί ότι ή τσιγγάνα βρισκόταν πάντοτε εκεί.

ΤΑ ΘΕΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΖΕΦΙΝΑΣ ΜΠΑΙΚΕΡ

Η διάσημη μαύρη χορεύτρια Ζοζεφίνα Μπαϊκερ έχει, ως γνωστόν, υιοθετήσει 6 ορφανά από διάφορες χώρες του κόσμου καί τα μεγαλώνει τώρα όλα σαν αδέρφια. Σ' η φωτογραφία μας ή μαύρη καλλιτέχνης με τα θετά παιδιά της. 'Εξ αριστερών προς τα δεξιά: Ο μικρός Φινλανδός Γιάρν, ο Λούις από το Καμερούν, ο Τερνίγια από την Κορέα, ο Μουζ από την Ιαπωνία, ο Λούις από την Ιαπωνία, ο Μουζ από την Ιαπωνία, ο Λούις από την Ιαπωνία.

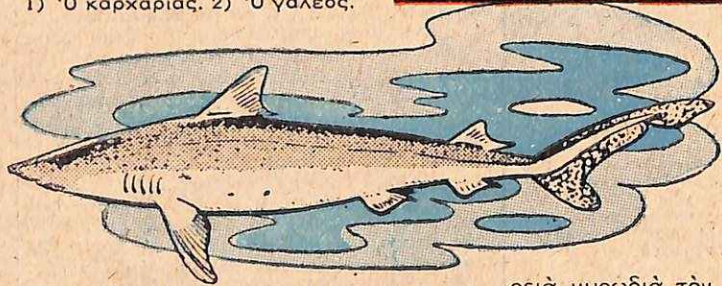
Ο καρχαρίας κι' ο γαλέος

ΕΝ ΥΠΆΡΧΕΙ ψάρι στη θάλασσα τόσο αιμόδορο και κακό σαν τον καρχαρία. Όλοι όσοι ταξιδεύουν σε ξένες θάλασσες αισθάνονται ένα μίσος και μία άπιστοφροσύνη, βλέποντας τον πολλές φορές, από το κατάστρωμα του πλοίου, να περνά λίγα μέτρα πιο πέρα με το πτερυγίο της ράχης πάντοτε σηκωμένο σαν περισκόπιο υποβρυχίου. Τρέχει στη θάλασσα με τέτοια ταχύτητα, που τα δελφίνια τρομοκρατούνται, όταν καταλάβουν ότι τα πλησιάζει. Όπως ή τίγρις στην ξηρά, έτσι και αυτός στη θάλασσα είναι ο φόβος και ο τρόμος των ψαριών. Τρέχει, άρπάζει, τρώγει τα πιο άπιαστα πράγματα, αρκεί να τα δει ή επιπλέοντα ή όταν βουλιάζουν. Και εκείνο το στόμα του; Τι σου λέει; Είναι σχιστό στο κάτω μέρος της κεφαλής του από το ένα μέρος ως το άλλο και είναι άπαιστο για το βλέμμα κανέναν άνοιχτο! "Αμ" τα δόντια του; Τρεις ή τέσσερες ακανόνιστες σειρές από κάτι τριγωνικά δόντια στολίζουν το στόμα του που όταν αντί να χάψη ένα πράγμα, το δαγκάσει, το κόβει στα δύο χωρίς άλλη διαδικασία. Συνήθως άμα δει κανένα πράγμα μέσα στη θάλασσα, έπειδή το στόμα του είναι κάτω από το ρύγχος του, δεν το αρπάζει με το πρώτο, αλλά κάνει μία στροφή, γυρίζει δίπλα και τότε το καταπίνει. Αυτά τα τεράτια υπάρχουν και ζούν σε όλες τις θάλασσες και είναι πολλών ειδών. Συνήθως μεγεθός τους είναι τα 4-5 μέτρα, έχουν όμως άλιευθη και καρχαρία μήκους 10-12 μέτρων. Έμεις στον τόπο μας τους λέμε σκυλόψαρα και μās έρχονται—έκτος από τα είδη που ζούν στη Μεσόγειο—από τον Ατλαντικό. Μάλιστα μαζί με τα θωρηκτά και άλλα πολεμικά που μās έπισκέπτονται, έρχονται και αυτά, γιατί κατά τη διαδρομή τα καράβια πετούν στη θάλασσα τα απόρριμματα των φαγητών.

Όλα τα είδη των καρχαριών δεν τρώνε τον άνθρωπο. Άλλα πάλι τρώνε μόνο τους λευκοίς, ενώ τους μαύρους δε τους πειράζουν. Γι' αυτό το λόγο, πολλοί μαύροι, ειδικά έξησκημένοι στα μέρη που άφθονούν οι λευκοί, κατορθώνουν να ένα μακρύ και κοφτερό μαχαίρι να τους σχίζουν την κοιλιά και να τους σκοτώνουν. Τώρα βέβαια αυτοί οι καρχαρία δεν είναι από τα είδη των 10-12 μέτρων, αλλά ένα είδος των 2 έως

3 μέτρων. Έπειδή δε το θέαμα του μαχαϊρώματος των καρχαριών έκτος από το έπικερδές του έπαγγέλματος των νέγρων είναι και ένδιαφέρον κατώρθωσαν και έπήραν και κινηματογραφική ταινία, όπου βλέπει κανείς πώς γίνεται. Παρ' όλον ότι το κρέας του δεν έχει έμπορικé αξία, εν τούτοις στα βόρεια μέρη της γής γίνεται μεγάλη χρήση του. Και πρώτα πρώτα τον βράζουν και μαζεύουν το λίπος του το όποιο τρώνε. Άλλοι τον κόβουν σε λουρίδες και τον ξεραίνουν στον ήλιο και άφου τον αλάτισουν τον φυλάνε για τον χειμώνα για μαγειρέμα. Άλλοι πάλι λαοί συνηθίζουν άμα τον πιάσουν να τον κόβουν σε κομμάτια και να τον κρεμάσουν καμμία δεκαριά μέρες για να σιτέψη. Έννοείται ότι εν τώ μεταξύ άρχίζει να σήπεται και να βρωμάει ό τοπος, άλλ' αυτό δεν έχει γι' αυτούς σημασία. Είναι δείγμα ότι είναι κατάλληλος για φάγωμα. Έπειδή έχει πολύ σκληρό δέρμα το μεταχειρίζονται για σόλες των παπουτσιών. Έκείνο όμως που άπ' όλα έχει μεγάλη αξία για τον άνθρωπο είναι το σκότη του. Στα μέρη που άφθονεί ο καρχαρίας, γίνεται συστηματικά το ψάρεμα του ή με σκυλοπαράγαδα ή και με χονδρά δίχτυα. Μόλις τους πιάσουν άφαιρούν με προσοχή το σκότη τους το όποιο παίρνουν οι φαρμακευτικές βιομηχανίες και από την κατεργασία του βγαίνουν πολύτιμες και άφθονες βιταμίνες σαν και αυτές που περιέ-

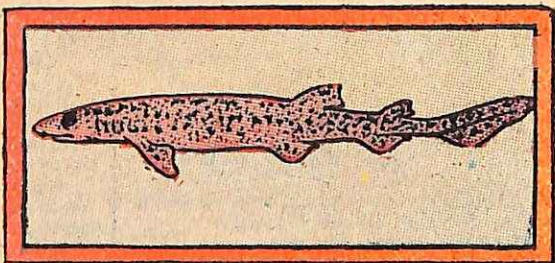
1) Ο καρχαρίας. 2) Ο γαλέος.

χονται στο μουρουνέλιο.

Τους μεγάλους καρχαρίες τους πιάνουν με τη συρτή, περνούν, δηλαδή, ένα γάντζο για άγκίστρι και καναδυό όργιες άλυσίδας, μεγάλο στριφτάρι και αντί για πετονιά μεταχειρίζονται ένα ειδικό σχοινί λεπτό, αλλά μεγάλης άντοχής. Για δώλωμα βάζουν ένα κομμάτι πανί άσπρο το όποιο σύρουν πίσω από το καίκι με όση ταχύτητα θέλουν. Για τον καρχαρία δεν παίζει ρόλο ή ταχύτης. Αρκεί να δει το άσπρο πράγμα να σύρεται στη θάλασσα. Μόλις το άρπάξει και καταλάβει ότι πιάστηκε, τότε άρχίζει ένα άγώνα άπελπισμένο κολυμβήματος, με όση ταχύτητα ώστε πολλές φορές να σύρει και το καίκι άπ' όπου τον πιάσανε. Μετά άρχίζει να κουράζεται και έπειτα άφίνει

τον έαυτό του να τον σύρουν έως το καίκι, όπου του ξεενρίζουν με προσοχή το κεφάλι και το δένουν με χονδρά σχοινιά. Και ή τον άνεβάζουν έπάνω στο κατάστρωμα ή τον σύρουν από πίσω έως το μέρος που θέλουν. Πολλές φορές έχουν συμβή δυστυχήματα όταν είναι άνεβασμένος έως το καίκι γιατί σφαδάζει και χτυπά δεξιά και άριστερά την ουρά του και αλλοίμονο αν βρεθί κανείς κοντά. Από τις παραλλαγές του σκυλόψαρου έχουμε μία ποικιλία στον τόπο μας που είναι σε μέγεθος έως δύο μέτρα και λέγεται γαλέος. Με την όνομασία γαλέος λένε διάφορα είδη που μās σεργιάνουν οι ψαράδες γδαρμένα έπάνω στους πάγκους της αγοράς. Άλλοι τους λένε δροσίτες, άλλοι τους λένε γάτους, άλλοι κονχύλια, κλπ. Το βέβαιον είναι ότι, από όλα αυτά τα είδη μόνον οι γαλέοι και οι δροσίτες και όσα είδη αντί δοντιών έχουν στο στόμα τους χόνδρους είναι κατάλληλα και νόστιμα για φάγωμα. Ένα είδος που λέγονται «γάτοι» έπειδή έχουν κεφάλι και όνυχια σαν της γάτας, είναι άνοστοι και είναι καθ' έαυτού σκυλόψαρα. Γι' αυτό όταν ψωνίζουμε στην αγορά πρέπει να βλέπουμε το κεφάλι, εάν δηλαδή έχει ρύγχος και δεν έχει δόντια αλλά χόνδρους. Έπειδή έχει κρέας σκληρό δεν διακρίνεται εύκολα αν είναι φρέσκο, γι' αυτό το καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε όταν θέλουμε γαλέο είναι ν' αγοράζουμε αυτούς που γδέρνουν εκείνη τη στιγμή. Όταν ο γαλέος είναι φρέσκος και τον τηγανίσουμε—γιατί ως επί το πλείστον γίνεται τηγανιτός—είναι γλυκός και νόστιμος άμα όμως δεν

είναι φρέσκος άφίνει στο στόμα μία πικρίλα όταν τον τρώμε. Προσοχή λοιπόν, όταν πικρίζη πολύ καλλίτερα να μη τον φάμε.

Έπειδή ο γαλέος έχει μία βαλειά μυρωδιά τον συνοδεύουν με σκορδαλιά ή όποια καλύπτει την καταστασι, έκτος όταν τον κάνουν πλακί στον φούρνο με φρέσκια ντομάτα φέτες, όποτε ούτε πικρίλα ούτε μυρωδιά καταλαβαίνει κανείς, αλλά μόνο διψα που τη σβύνουν συνήθως με άφθονη ρετινία.

Λίγο έλειψε να ξεχάσουμε να πούμε ότι το σκυλόψαρο γεννά ψαράκια και όχι αυγά.

Αυτά μόλις γεννηθούν κολυμπάνε γύρω από τη μάννα τους για λίγες μέρες και έπειτα εξαφανίζονται και ζούν μόνα τους για τον φόβο του φαγώματός τους από τα μεγαλύτερα σκυλόψαρα.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το ψάρεμα της νύχτας.

Α έχετε άκούσει άσφαλώς για τη μαγευτική Χαβάι, τα υπέροχα τοπία της και την ειδυλλιακή ζωή των κατοίκων της. Άλλ' εκείνο που άγνωείτε ίσως είναι ότι στο νησί αυτό βρίσκεται το μεγαλύτερο ήφαίστειο του κόσμου κι' ότι οι σεισμοί φασίτεια παρμένη από την ιατρική, ένδημούν.

Το ήφαίστειο αυτό είναι το Κιλάουεα, που οι δύο κρατήρες του βρίσκονται ά ένας σε ύψος 4547 και ο άλλος 4498 μέτρων. Οι ήθαγενείς Κανάκοι και τους άποκαλούν «Μάννα Κέα» και «Μάννα Λόα», που σημαίνουν μεγάλος και μικρός θεός. Άνάμεσά τους άπλώνεται ή «πύρινη λίμνη», που οι ήθαγενείς άποκαλούν Χαλεμαουμάου («οπτί νεις άποκαλούν άκτινίσσεται σε όποιοι νεις άποκαλούν Χαλεμαουμάου»). Η λίμνη αυτή άποτελείται από κοχλάζουσα λάβα, που, σε ώρισμένες στιγμές, έκτινάσσεται σε ύψος 200 και πλέον μέτρων. Οι πύρινες αυτές στήλες μοιάζουν τη νύχτα με γιγαντιαία πυροτεχνήματα.

Σύμφωνα με τους αυτόπτες μάρτυρες, οι έκρήξεις του Κιλάουεα γίνονται ως έξης περίπου.

Προηγείται μία σειρά σεισμικών δονήσεων, που είναι άλλοτε περισσότερες κι' άλλοτε λιγότερες δυνατές. Οι ήθαγενείς βγαίνουν άμέσως από τις καλαμπόχτες καλύδες τους και τρέχουν στο ύπαιθρο φωνάζοντας:

—Ο θεός της φωτιάς δονήσεις, έπειτα άπ' αυτές τις δονήσεις, έπεται κολομβή μία μεγάλη ήρεμία που κρατάει κάποτε πολλές ώρες. Κατά την περίοδο αυτή δε φυσάει ή παραμικρή πνοή ανέμου. Τα πουλιά έχουν εξαφανισθί και οι στρατιές των έντόμων σιωπούν. Καί, ξαφνικά, άρχίζουν οι έκρήξεις...

Η έναρξη γίνεται συνήθως από τα «Μάννα Κέα». Το «Μάννα Λόα» άκολουθεί έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα, πράγμα που δείχνει ότι οι δύο κρατήρες συγκοινωνούν μεταξύ τους στα έγκατα της γής.

Τα «Μάννα Κέα» και το «Μάννα Λόα» έκτινάσσουν μεγάλους βράχους σε ύψος πεντακοσίων και πλέον μέτρων. Οι βράχοι αυτοί θρυμματίζονται συνήθως και πέφτουν μέσα στην πύρινη λίμνη. Κύματα λάβας ξεχνώνται ταυτόχρονα από τους δύο κρατήρες.

Κατά τη διάρκεια αυτών των έκρήξεων άναδύονται συχνά μικρά νησάκια από τη θάλασσα. Άλλα συνήθως τα νησάκια αυτά έχουν έφήμερη ζωή. Έπειτα από μερικές ήμέρες ή μερικές έβδομάδες καταποντίζονται.

Οι έκρήξεις σταματούν κάποτε. Και τότε άκολουθούν καινούργιοι σεισμοί που κάνουν το έδαφος της νήσου ν' αναταράσσεται από τη μία άκρη ως την άλλη.

Ο κρατήρας του «Μάννα Λόα» έχει πλάτος 10 και μήκος 13 χιλιομέτρων.

Η μεγαλύτερη έκρηξη του Κιλάουεα έγινε το 1869, οι δε σεισμοί που την διαδέχτηκαν συνεχίστηκαν ως το 1872, με άποτέλεσμα να έρηνώσουν τελείως τη νήσο.

Ένας αυτόπτης μάρτυς της φοβερής καταστροφής που συνέβη τότε, ο Όλλανδος βάν Ζάγκερε Φόρστ την περιέγραψε ως έξης:

«Τα γιγαντιαία βουνά έμοιαζε μ' έναν πύρινο πύργο που ύψωνόταν κατακόρυφα στον ούρανό σαν να ήθελε να φτάσει τα άστρα. Οι πλαγιές του φωσκωναν και ξεφούσκωναν και κάθε τόσο ένας χείμαρρος λάβας ξεχνόταν προς τη θάλασσα. Παρίστατο κανείς μάρτυς σε μία άληθινή πάλη των στοιχείων. Η κοχλάζουσα αυτή λάβα που άνέβαινε όρμητική από τα έγκατα της γής προσπαθούσε να σπάσει το τείχος των πετωμάτων. Έβλεπε κανείς τεράστιους όγκους γής ν' αναταράσσονται σαν να άποτελούντο από χαρτόνι.

Η αντίστασί τους ήταν κάποτε άποτελεσματική και άνάγκαζε τη λάβα να στραφή προς άλλη κατεύθυνσι. Άλλοτε, όμως, ύποχωρούσαν μ' ένα τρομακτικό πάταγο κι' ένας ποταμός φωτιάς χυνόταν όρμητικός προς τα έξω. Άλλ' εκείνο που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι το θέαμα των τεραστίων βράχων, που τους έβλεπε κανείς να βγαίνουν από τον κρατήρα και να χοροπηδούν στο κενό σαν μπαλόνια. Η όρμη της λάβας που έκτινασσόταν από τον κρατήρα του ήφαιστείου έξουδετέρωνε το νόμο της βαρύτητας και τους συγκρατούσε σε ύψος 1000 και πλέον μέτρων. Κάποτε, τα στοιχειά από τα όποια άποτελούντο αυτοί οι βράχοι άναφλέγονταν κι' έβλεπε κανείς τότε αυτά τα φωτεινά μετέωρα να ταλανώ-

Οι δύο κρατήρες του «Μάννα Κέα» και του «Μάννα Λόα» συγκοινωνούν μεταξύ τους στα έγκατα της γής...

Το μεγαλύτερο ήφαίστειο της γής

σμοί, αντίθετα, είναι πολύ συχνόι.

Παρατηρείται ταυτόχρονα μία γενική καθίζησης του νησιού, έτσι που βάλεγε κανείς πως το βάθος πάνω στο όποιο στηρίζεται υποχωρεί συνεχώς.

Η όμορφη και μαγευτική Χαβάι θα εξαφανισθί άρα γε σε προσέχεις μέλλον, όπως έγινε με τόσα άλλα γραφικά νησιά του Ειρηνικού.

Αυτό είναι άγνωστον. Ο πληθυσμός της άποτελείται στη μεγάλη του πλειοψηφία από λευκοίς.

Οι ήθαγενείς Κανάκοι, μαζί με τους μιγάδες δεν ξεπερνούν τις 25.000.

Η Χαβάι και το όμόνοιο σύμπλεγμα των νήσων που βρίσκονται γύρω σ' αυτήν άποτελεί σήμερα τον κυριώτερο προμηθευτή κακάων των Ηνωμένων Πολιτειών.

Κατά τους ειδικούς επιστήμονες, τα νησιά αυτά είναι τα τελευταία άπομεινάρια μιας τεραστίας όρσειας που καταποντίσθηκε πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια στα βάθη του Ειρηνικού ώκεανού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το μυστήριο του έσωτερικού της Γής.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΡΟΙΚΙΑ

Οι νεαρές Κινέζες άρχίζουν να κεντάνε τα προικιά τους από την ήμερα που θα συμπληρώσουν τα 10 χρόνια τους. Τα κεντήματα τους αυτά παριστάνουν λουλούδια λωτού που συμβολίζουν την άρνησι, παγώνια για την καλή τύχη, γελαστούς Βουδδες για την ευτυχία, κίτσες για την καλή τύχη, γελαστούς Βουδδες για την ευλογία, λουλούδια παιονίας για τον πλούτο, κι' ακόμη τις λέξεις «Γιάνγκ» και «Γινγκ» που σημαίνουν «Δίκαιος» και «Δίκη τους».

Ημερομηνία μας

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ονειροπαρμένος και ρομαντικός σάν όλους τους έρωτευμένους, ΕΚΕΙΝΗ: Αισθηματική και πρακτική σάν όλες τις γυναίκες.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ένα έξοχικό κέντρο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βγάζοντας γεμάτος συγκίνηση από την τσέπη του ένα μικρό βελούδινο κουτί): Καί τώρα θα μου επιτρέψης να σου προσφέρω ένα μικρό δωράκι!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αχ! τ' είν' αυτό; (Τό παίρνει και τό ανοίγει με νευρικές κινήσεις).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έκδηλο τράκ): Σ' αρέσει, αγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ (άφρημένα, ενώ περιεργάζεται τό δαχτυλίδι, που... αναπαύεται στή βελούδινη θήκη του): Πολύ, χρυσέ μου. Είναι πραγματικά ένα υπέροχο δαχτυλίδι! (Ύστερ' από μικρή σκέψη). Μόνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μεγαλύτερο τράκ): Μόνο...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, τό δέσιμό του θά μπορούσε νά ήταν πολύ πιό γουστόζικο. "Η, τουλάχιστον, πιό πρωτότυπο. Δέν θέλω, βέβαια, νά πώ ότι είναι και γιά πέταμα τό δέσιμο που έχει. Πάντως, όμως, δέν είναι τό ιδέωδες. Με λίγα λόγια, θά τό προτιμούσα πιό σκέτο, πιό απλό. Γιατί, όπως ασφαλώς θά ξέρεις, χρυσέ μου, τό ωραϊόν εγκείται στήν απλότητα. Ενώ τό μπαζιλμπιδία κι' οι τσιριτσάνζουλες φα-

νερώνουν ή έλλειψι δημιουργικής φαντασίας ή χωριστικό γούστο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάμουφλαρισμένη πίκρα): Τότε, νά τ' αλλάξουμε, αγάπη μου.

ΕΚΕΙΝΗ: "Οί, όχι! Ποτέ! Τό δαχτυλίδι είναι υπέροχο! Καί μόνο στό δέσιμό του χρειάζεται νά γίνη μία μικρή αλλαγή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά γίνη, ωρό μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Πότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αμέσως! Αύριο κι' όλες θά τό δώσω σάν χρυσόχο νό τό φτιάξη.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ετσι, μπράβο! Καί νά του πής ν' αποφύγη τά νεοπλουτιστικά. Γιατί ή ωραιότητα εγκείται στήν απλότητα! Κατάλαβες, χρυσέ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατάλαβα, λατρεία μου!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στό ίδιο «ντεκόρ», ύστερ' από μία βδομάδα).

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι γεμάτη ανυπομονησία νά δώ τά κατορθώματα τού χρυσόχου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγάζοντας κι' ανοίγοντας τό κουτάκι): "Ελπίζω αυτή τή φορά νά μέινει απόλυτα ικανοποιημένη.

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνοντας στή χείρα της τό δαχτυλίδι):

ΕΚΕΙΝΟΣ (στριφονοίζοντας στή χείρα του τό δαχτυλίδι): "Ας ελπίσουμε πως αυτή τή φορά πετύχαμε τό ιδέωδες!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ομολογώ ότι ποτέ δέν περίμενα τέτοια έπιτυχία! Σέ βεβαιώνω πως πρέπει νά είσαι πολύ υπερόφανος, που μου χάρισες ένα τόσο υπέροχο δαχτυλίδι. "Οπως, άλλωστε, θ' ήμουν κι' εγώ περήφανη, αν ποτέ τό φορούσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουμπιάζοντας): "Αν... αν τό φορέσεις; Δηλαδή... δέν ποδείται νά τό φορέσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, δυστυχώς. Γιατί αούτ' του τύπου τά δαχτυλίδια φερνούνται στό μικρό δαχτυλό. Κι' αούτ' μου φαίνεται—πως νά τό πώ;—λίγο έπαρσιώτικο. Τό ζήτημα, όμως, διορθώνεται πολύ εύκολα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αγανάκτηση): "Ασφαλώς!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί με ποιά τρόπο κατά τή γνώμη σου; ΕΚΕΙΝΟΣ: Με δύο τρόπους: ή νά χωρίσω σ' άλλη αυτό τό «υπέροχο» δαχτυλίδι, ή θά κλείσω έσένα στό «τρελλοκομείο»!

ΑΥΛΑΙΑ

δij): "Οί! μά είναι θαυμάσιο! Είναι άριστουργηματικό! Αυτό τό δέσιμο έχει τόση πρωτοτυπία, τόση νοστιμιά, τόση φινέτσα, ώστε σίγουρα δέν θά ύπάρξη άλλο τέτοιο δαχτυλίδι σ' όλοκληρό τόν κόσμο! Με τή διαφορά... ΕΚΕΙΝΟΣ (άνήσυχος): "Εχεις πάλι καμμία αντίρρηση;

ΕΚΕΙΝΗ (μελιστάλακτα): "Οχι άκριδώς αντίρρηση! Άπλως έχω μία καλή ιδέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάντα ανήσυχος): Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, χρυσέ μου. Νομίζω ότι ή πέτρα του δέν ταιριάζει με τό, πραγματικά, υπέροχο δέσιμό του. Κι' αν τό προσέξεις καλά, θά δής ότι δέν έχω άδικο. Καί θά όμολογήσης πως ή πέτρα είναι κάπως «μπαγάλα».

ΕΚΕΙΝΟΣ (ιδρώνοντας και χλωμιάζοντας): Μπαγάλα είπες;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ισως νά χρησιμοποιήσω λίγο προσθητική, άς πούμε, έκφραση. Θάπρεπε μάλλον νά πώ πως βοίσκω τήν πέτρα παρακατιανή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γιατί, αγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μα στό εξήγησα, γλυκέ μου! "Ενα τέτοιο καταπληκτικό δέσιμο δαχτυλιδιού θέλει ανάλογη πέτρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συντετριμμένος): "Οστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Μα χρειάζεται φιλοσοφία, χρυσέ μου; Θά τό ξαναπας στόν χρυσόχο γιά νά σου άλλόξη τήν πέτρα. Φτάνει μόνο νά μή τό παραμελήσης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αστεϊεύεσαι; Αύριο πρωί—πρωί θά τό παραδώσω γιά τήν καινούργια «ανάκατασκευή» του!

ΣΚΗΝΗ 3η
(Σέ δέκα μέρες, στό ίδιο σκηνικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στριφονοίζοντας στή χείρα του τό δαχτυλίδι): "Ας ελπίσουμε πως αυτή τή φορά πετύχαμε τό ιδέωδες!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ομολογώ ότι ποτέ δέν περίμενα τέτοια έπιτυχία! Σέ βεβαιώνω πως πρέπει νά είσαι πολύ υπερόφανος, που μου χάρισες ένα τόσο υπέροχο δαχτυλίδι. "Οπως, άλλωστε, θ' ήμουν κι' εγώ περήφανη, αν ποτέ τό φορούσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουμπιάζοντας): "Αν... αν τό φορέσεις; Δηλαδή... δέν ποδείται νά τό φορέσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, δυστυχώς. Γιατί αούτ' του τύπου τά δαχτυλίδια φερνούνται στό μικρό δαχτυλό. Κι' αούτ' μου φαίνεται—πως νά τό πώ;—λίγο έπαρσιώτικο. Τό ζήτημα, όμως, διορθώνεται πολύ εύκολα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αγανάκτηση): "Ασφαλώς!

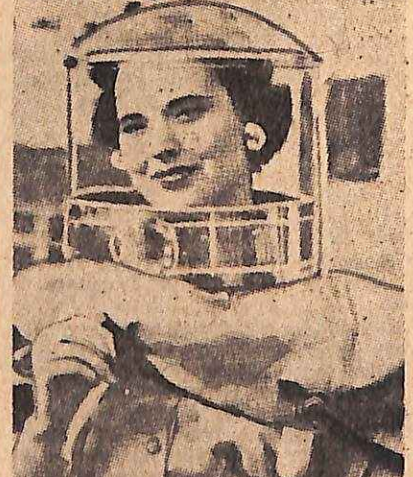
ΕΚΕΙΝΗ: Καί με ποιά τρόπο κατά τή γνώμη σου; ΕΚΕΙΝΟΣ: Με δύο τρόπους: ή νά χωρίσω σ' άλλη αυτό τό «υπέροχο» δαχτυλίδι, ή θά κλείσω έσένα στό «τρελλοκομείο»!

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΒΕΝΤΕΤΕΣ

"Η βεντέτα τού θεατρικού τραγουδιού "Ιωάννα "Αλδα, όπως εμφανίζεται στήν επιθεώρηση τού «Περόκη» «Αρσάφαλλο σ' αυτή», γιά πρώτη φορά μετά τήν επιστροφή της από τήν "Αμερική.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

"Ωραία κορίτσια επέδειξαν πρό ημερών τήν εικονιζόμενη μάσκα (άνω) και καλύπτρα τής κεφαλής (κάτω), που κατασκευάζονται τώρα από ένα μεγάλο αμερικανικό εργοστάσιο γιά τήν προστασία των πνευμόνων των εργατών, που εργάζονται σέ χημικά εργοστάσια, όπου αφθονούν τά δηλητηριώδη αέρια. Τά ίδια προστατευτικά μέσα λαχούν και γιά τά εργοστάσια σιμάντων.

Τί στοιχίζουν ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οί πολιτικοί παρνεμεύν, γιά νά άντιμετωπίσουν τά έξοδα!...

Μέσα στό 1956, οί "Αμερικανοί θά κληθούν νά ψηφίσουν, γιά νά διαλέξουν χιλιάδες αντιπροσώπους τους, αρχίζοντας από τόν Πρόεδρό τους, ως τόν τελευταίο τοπικό αντιπρόσωπο.

Κατά τους υπολογισμούς των ειδικών, πάνω από διακόσια εκατομμύρια δολάρια θά ζοδευτούν φέτος στήν "Αμερική γιά νά γίνουν οί εκλογές αυτές. Με τήν ευκαιρία αυτή, λοιπόν, ένα αμερικανικό περιοδικό έκανε μία μεγάλη έρευνα γιά νά διαπιστώση πόσα χρήματα ζοδεύονται και από ποιές τσέπες βγαίνουν.

Τά δύο μεγάλα κόμματα των "Ηνωμένων Πολιτειών—δηλαδή τό Δημοκρατικό και τό Ρεπουμπλικανικό—δέν έχουν στή ταμεία τους τά τεράστια ποσά που καταβροχθίζει ο προεκλογικός αγώνας. Γιά νά τά βγάλουν πέρα τόσο τά κόμματα, όσο και οί υποψήφιοι, πρέπει νά βασιστούν στήν οικονομική βοήθεια των οπαδών τους.

"Αλλοίως, όπως όμολογούν όλοι, δέ θά ήταν δυνατό νά κάνουν τίς πανακριβείς προεκλογικές εκστρατείες τους από τό ραδιόφωνο, τήν τηλεόραση, τίς εφημερίδες, αλλά θά έπρεπε νά άρκεστούν μόνο στίς περιδείξεις των υποψηφίων και στούς λόγους τους.

"Ωστόσο, τό ποσοστό των "Αμερικανών που συνεισφέρουν γιά νά ενισχύσουν τό κόμμα τής προτίμησής τους, είναι πολύ μικρό—μόλις τά πέντε εκατοστά των ψηφοφόρων.

Οί συνεισφορές που γίνονται είναι πάντοτε έθελοντικές και κατά τόν νόμο χωρίζονται σέ τρεις κατηγορίες: στίς μικρές, που δέν ξεπερνάν τά έκατό δολάρια, σ' έκείνες που κυμαίνονται ανάμεσα σ' 100—500 δολάρια και στίς μεγάλες, που ξεπερνάν τά 500 δολάρια και συχνά φτάνουν σέ αληθινά αστρονομικά ύψη.

Τά κόμματα δέν άγνοούν ούτε και τίς εισφορές των λίγων σέντς και δέν παραλείπουν ευκαιρία που νά μνήν έκφράσουν τήν ευγνωμοσύνη τους στούς φτωχούς οπαδούς τους, που προσφέρουν από τό υστέρημα τους.

Αλλά βασίζουν τίς έλπίδες τους στίς μεγάλες εισφορές, που αποτελούν βεδαιώς και τό σοβαρώτερο έσοδό τους.

Γιά φέτος, π. χ., υπολογίζεται ότι 20.000 άτομα θά συνεισφέρουν 150 από τά 200 εκατομμύρια που θά ζοδευτούν γιά τίς εκλογές, ενώ τά υπόλοιπα τρία εκατομμύρια των χρηματοδοτών δέν θά προσφέρουν πάνω από πένηντα εκατομμύρια δολάρια.

Σύμφωνα με τά επίσημα στοιχεία, που δημοσιεύονται από ειδικές επιτροπές τού αμερικανικού Κογκρέσου, τό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα διαθέτει τους περισσότερους μεγάλους χρηματοδότες. Στά τελευταία χρόνια, 75 από τίς πλουσιώτερες οικογένειες των "Ηνωμ. Πολιτειών συνεισφέρουν μεγάλη ποσά που μετριούνται σέ δεκάδες χιλιάδες δολάρια, γιά νά βοηθήσουν τόν προεκλογικό αγώνα των Ρεπουμπλικανών.

"Ο πιό σημαντικός υποστηρικτής τού κόμματος αούτο είναι ή οικογένεια Πίου από τήν φιλαδέλφεια, που διέθεσε στίς εκλογές τού 1952, 150.000 δολάρια στούς Ρεπουμπλικανούς.

"Αμέσως μετά, ακολουθούν μερικά από τά ονόματα των σπουδαίων όμων οικογενειών τής "Αμερικής, όπως είναι οί Ντυνόν, οί Ροκφέλλερ, οί Μέλλον, οί Βαντερμπιλντ και άλλοι.

Φυσικά, και οί Δημοκρατικοί έχουν τους πλουσιώτες χρηματοδότες τους, ενώ παράλληλα εξασφαλίζουν ένα σεβαστό μέρος των προεκλογικών έξόδων τους από τίς εισφορές των εργατικών ενώσεων.

"Υπάρχουν επίσης μερικοί "Αμερικανοί, που ενισχύουν οικονομικά και τά δύο κόμματα. Στίς εκλογές

τού 1954 κάποιος Ρ. Σάιφερ, από τό Μπρούκλιν, προσέφερε 2.000 δολάρια στούς Δημοκρατικούς τής περιφέρειας του και άλλα τόσα στούς Ρεπουμπλικανούς τής ίδιας περιφέρειας.

"Ο θράνκ "Ατσουλ και ή γυναίκα του, επίσης, έδωσαν μαζί 14.000 δολάρια γιά τους υποψηφίους των Δημοκρατικών τής Νέας Υόρκης. "Αλλά όταν μετά τίς εκλογές, τό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα δημοσίευσε τους καταλόγους όσων βοήθησαν χρηματικά τόν προεκλογικό αγώνα, τό όνομα τού ιδίου τού θράνκ "Ατσουλ φινουράριζε δίπλα στό ποσό των 2.500 δολλαρίων.

Κανένα από τά κόμματα, ασφαλώς, δέν θά είχε τή διάθεση νά κάνει γνωστά τά ονόματα όσων τό βοηθάνε χρηματικά, ιδίως μάλιστα όταν πρόκειται γιά πρόσωπα που πιθανόν νά άποκομίσουν ωφέλη από τήν επικράτεια τού κόμματος, που υποστηρίζουν.

"Αλλ' ή δημοσίευση των ονομάτων είναι υποχρεωτική και υπάρχει μάλιστα και ειδική επιτροπή τού Κογκρέσου, που κάνει έλεγχο στό θέμα αούτό.

"Επί πλέον, υπάρχουν ώρισμένοι νόμοι που ρυθμίζουν λεπτομερώς τόν τρόπο που πρέπει νά γίνονται οί εισφορές.

Οί εργατικές ενώσεις, π. χ., άπαγοεύεται νά ενισχύουν οικονομικά οποιοδήποτε κόμμα. Τό ίδιο ισχύει και γιά τίς επιχειρήσεις. "Αλλά οί πολιτικοί καταφεύγουν σέ τεχνάσματα, γιά νά εξασφαλίσουν αούτ ήν πολύτιμη συμβολή. Οί εργατικές ενώσεις, π. χ., σχηματίζουν επιτροπές, που μαζεύουν τίς εισφορές και τίς μεταβιβάζουν στά κόμματα. Οί επιχειρήσεις, ές άλλου, διαβιβάζουν τίς εισφορές τους βάζοντας έναν από τους υπαλλήλους τους νά εμφανιστή ως δωρητής.

Τυπικά, επίσης, υπάρχει ένα ώρισμένο όριο γιά τά χρήματα που μπορεί νά ζοδεύη ένας υποψήφιος στόν προεκλογικό του αγώνα. Οί υποψήφιοι τής Γερουσίας έχουν τό δικαίωμα νά ζοδεύουν ως 25.000 δολάρια, ενώ οί υποψήφιοι γιά τή Βουλή πρέπει νά άρκεστούν σέ 5.000 δολάρια.

"Αλλά βέβαια, τά ποσά αούτά δέν είναι αρκετά γιά νά άντιμετωπίσουν τά σεβαστά έξοδα μίας προεκλογικής εκστρατείας σέ μία χώρα, όπου ακόμα και μία απλή διαφήμηση, στοιχίζει αρκετές εκατοντάδες δολάρια.

Γι' αούτό και όσοι υποψήφιοι έχουν τή δυνατότητα νά εξασφαλίσουν χρηματική βοήθεια, καταφεύγουν σέ τεχνάσματα, από τά όποια τό πιο συνήθισμένο είναι τό εξής: όργανώνουν μία επιτροπή που μαζεύει όλες εισφορές δέν έχουν αούτό τό δικαίωμα νά ζοδεύουν και ή επιτροπή αούτή ζοδεύει τά λεφτά γιά λογαριασμό τους.

Στήν ίδια ύλη, καταφεύγουν και τά κόμματα, που οί νόμοι δέν τους επιτρέπουν νά διαθέσουν περισσότερα λεφτά από τρία εκατομμύρια δολάρια γιά μία προεκλογική τους εκστρατεία.

Μαζί με όλα αούτά, τέλος, υπάρχουν πάντοτε και οί άόληοι πόροι, που ή προέλευσή τους γίνεται γνωστή πολύ σπάνια και συνοδεύεται από τό ζεσπάσμα σκανδάλου. Οί ειδικοί υπολογίζουν ότι, εκτός από τά έξοδα που είναι υποχρεωμένα νά δηλώνουν επίσημα, τά δύο κόμματα τού ποσού αούτου, χωρίς νά ευφραίνονται στή επίσημη καρδιά τους από πού τό πήραν, ούτε και σέ τί τό ζοδεύσαν.

☉☉

"Ο φόβος φυλάει τά έρμηνα...

"Η Σαουδική "Αραβία είναι μία από τίς λίγες χώρες τού κόσμου, όπου μπορεί καθένας ν' άφισσά τό μαγαζί του ή τό σπίτι του άνοιχτά και άβύλαχτο γιά νά άπουσιάζη μία όλοκληρη βδομάδα. Δέν πρόκειται νά τού λείπη τό περιαικό, όταν ύπνισσιν. Μη φαντασθήτε ωστόσο ότι ή ιδέωδης αούτή άσφάλες τής περιουσίας άφείλεται στή μεγάλη τιμότητά των "Αράβων. "Ο λόγος είναι άλλος: ο φόβος τής αυθιπροτάτης πονηρίας! Πράγματι, οί κλέφτες τιμωρούνται με κόψιμο τού καρπού τού ένόγς χεριού τους!

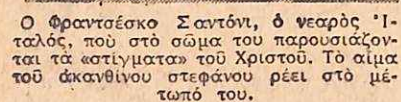
— Διάλεξες τήν ώρα νά μου πής ότι θάρθη ή μαμά σου νά μείνη μαζί μας;

— Τό νέο μας άρωμα "Τροπικές νύχτες", δέν τραβάει μόνο τους άντρες, δεσποινίς, αλλά σκοτώνει και τά κουνούπια!..

Χωρίς λόγια.

Παρουσιάζονται, στὸ σῶμα ἐνὸς
νεαροῦ Ἰταλοῦ!...

Τὸ παιδί αὐτό, ποὺ εἶναι ἑξαιρετικὰ ἰσχυρὸν, πηλὸ καὶ γεροδεμένο, βγάλεῖ σὰν ἰδρώτα, σὲ ὥριμους ὥρες τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας, ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κόκκινου χρώματός, ποὺ γιὰ γιὰ τοὺς δὲν δυσκολευτήκαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι εἶναι ἀνθρώπινο αἷμα.

Ἐξ ἄλλου, στὶς παλάμες τῶν χειρῶν του καὶ δεξιά στοὺς στήθος του, ἀνοιγνοὺν φαεινὰ πηλὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τρέχει αἷμα, ἀλλὰ ποὺ κατὸν κλείνουν χωρὶς νὰ ἀφήσουν τὸ παρῳσκηρὶ ἵχνος τους.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἄρχισαν ἐδίω-
 κι' ἄρκετους μῆνες κι' ὡς τὸν περα-
 σμένο Δεκέμβριο, δὲν εἶχαν γίνει
 γνωστά. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τοῦ
 Σάσσαρι, ὅπου βρίσκεται τὸ χωριὸν
 Σόρσο.

Τὰ φαινόμενα, πού παρατηρούνται πάνω στο κορμί του νεαρού αυτού χωριανού—πού ἄς σημειωθῇ δὲ ξέρει καθόλου γράμματα—μελετήθηκαν ἀπὸ διάφορα ἄνδρια πρόσωπα, ὅπως γιαιτρούς, ἱερεῖς καὶ ψυχολόγους.

Ὁ Φραντσέσκο Σαντόνι φωτογραφήθηκε ἐπανεπιλημμένα κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν φαινομένων, καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἴδωνε ἀναλύθηκε ἐπίσημα μονικὰ καὶ διαπιστώθηκε, ὅτι ἀνῆκε

Οι πιο πολλοί όμως από τους «ειδικούς», που παρακολούθησαν τί συμβαίνει στο χωριατόπουλο αυτό, καθώς κι' οι συγχωριανοί του, πιστεύουν, ότι πρόκειται για φαινόμενα, που έχουν πιο ύψηλη αίτια.

Το παιδί αυτό, άξεστο στους τρέ-
πους κι' άμόρφωτο, άνιχνε σε μία
πολύ πτωχή οικογένεια κι' δούλευε
άς τώρα στα ξένα χωράφια. Λόγω
της έξαιρετικής του ευωστίας και
του άπότομου χαρακτήρα του, ήταν
ρόθος κι' ο τρόμος των συγχωρι-
ών του. Οι θυμίοι του ήταν παρ-
αφοροι και σχεδόν κάθε μέρα τσάκιζε
στο έγχο και κάποιον.

Τὸν φώναξε μὲ τ' ὄνομά του καὶ τὸν πρόσταξε νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ διηγηθῇ τὸ ὁραμα του. Ὁ πατέρας τοῦ χωριοῦ ὁμῶς, ποὺ ἄκουσε αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φραντσέσκο, δὲν τὰ πίστεψε· ἐκεῖνος τότε θύμωσε καὶ θέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν πατέρα.

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, — πάν-
τα σύμφωνα με τὴ διήγησι τοῦ Φραν-
τσέσκο Σαντόνι — ὁ Χριστὸς τοῦτοῦ
ξανθοπαρουσιάστηκε καὶ τὸν ρώτησε:

Κι' αὐτός, χωρίς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἀποκρίθηκε:

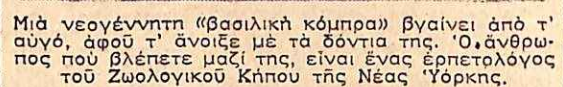
Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ τοῦ παρουσιάζωνται στὸ σῶμα του τὰ φαινόμενα, ποὺ ἀναέεραμε, σὲ ὥρες ἀκαθόριστες, ποὺ δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὶς προβλεψῇ, ὅταν πλησιάζουν, ἀπὸ κατὰ γέννα εἶδος προαισθήσεως.

Στο μεταξύ, ο χαρακτήρας τοι-
φ-αντσέσκο Σαντόνι άλλαξε ριζικά.
"Έγινε ήμερο άντάκι, συμπεριφέρε-
ται με συστολή στους συγχωριανού-
του και συχνά είναι όλοταλα άσηρη-
μένος γιατί προσεύχεται νοερά.

τοισευτυχισμένος γι' αὐτὰ ὅλα καὶ
δὲν θὰ προτιμοῦσε ποτὲ νὰ πάσῃ
αὐτὰ τὰ μαρτύρια καὶ νὰ βρῇ τὴν ἡ-
συχίαν του.

στην αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν θρόνον ὑπὸ παρατήρησι, γὰρ ν
βγούνη ἔτσι ἔγκυρα συμπεράσματα
πάνω στὴν πορεία αὐτῆς περίπτωσης

σι. Θὰ διαπιστωθῇ δηλαδὴ ἂν προ-
κεῖται γιὰ ὑστερικὰ συμπτώματα
γιὰ φαινόμενα ποὺ ἡ ἐπιστήμη δὲ
μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ κι' ὀφείνῃ τ
θρησκεία νὰ ἀποφανθῇ.

Πῶς σκοτώνουν τὴ λεία τους

1) 'Ο βράς και τὰ ἄλλα παρόμοια φείδια λιώνουν τὸ θύμα τους μετὰ τὸ δυνατό σφίξιμο;
 'Οχι, τὰ προκαλούν ὡμως ἀσφύξια, κατὰ τὸν ἐξ ἡξ ἔμμετο τρόπο: 'Ο ἀνθρώπος ἡ τὸ ζῶο, ποὺ ἔχει τυλιχτὴ γύρω του ἓνα μεγάλο φεῖδι, πανικοβάλλεται καὶ παλευεῖ ἀπελπισμένα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ. 'Ετοὶ ἀφάνονται οἱ ἀναγκες τοῦ ὁργανισμοῦ του οὐ δεύουν. Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν ἀναπνέει βαθεύτα. Ἀλλὰ, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐκκίνησιν του, τὸ φεῖδι σφίγγει περισσότερο τὸ στήθος του μετὰ τίς σπείρες του καὶ τὸ ἐμποδίζει νὰ ξαναγεμίσι με ἀέρα τοὺς πνευμονέας του. 'Ετοὶ ἡ ἀσφύξια εἶναι ἀναπόφευκτὴ.

2) Τὰ φείδια κυττάζουν τὴ λεία τους γιὰ νὰ τὴν ὑψηλίσουν;

ἡ ὄχι; Ὑπάρχει ἡ γενικὴ ἀντίληψις ὅτι ἡ δαγκωματιά τῶν δολιχοδοντιῶν φειδιῶν ἀφίνει μόνο δύο σημάδια δοντιῶν. Αὐτό ὅμως δὲν συμβαίνει πάντοτε. Πρόκειται

4) Ποσα ειδη φειδιων υπαρχουν στον κοσμο;
Περι τα 1.200. καταμεμερημενα ως εξης: Νοτιανα-
τολικη Ασια, 389. Μαλαισια, 345. Μεξικο, 336. Η-
νωμ. Πολιτειες και Καναδας, 114. Ευρωπη, 31.
5) Πως ενεργει το δηλητηριο των φειδιων;
Αποτελειται απο πολυπολικες πρωτεινες, που δεν

6) Οί κόμπρες «χορεύουν» με το ρυθμό της μουσικής; (Αν απαντήσει όχι, να υποδείξει ποιά άκουσε και ποιά όχι)

Τὰ μεγαλύτερα φειδιά τῶν διαφορῶν ἡπείρων (ἐκ τὸς τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἔχει μόνο μικρὰ) εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀσία: πύθων, μῆκος 9½ μέτρα, Νότιος Ἀμερική: ἀνακόντα, 9 μέτρα, Ἀφρική: πύθων, 7½ μέτρα.

8) Ποιό φείδι θεωρείται το πιό δηλητηριώδες;
Το «τιγροφείδο» της Αυστραλίας. Το δηλητήριο

του είναι ισχυρότερο από κάθε άλλο και φέρνει
πάρλυσι το άναπνευστικό συστήματος. Έχει υ-
πολογισθ ότι ένα τέτοιο φεΐδι, άνεπτυγμένο, μπ-
ρει να σκοτώσει με τὸ δηλητηρίό του 400 ανθρώπους

Μιά επίσκεψι στὸν Κωνσταντῖνο Κανάρη

Τὸ ἐσώθηκα τοῦ σπαιτοῦ τοῦ Κανάρη, ὅπως τὸ περιγράφουν οἱ 50οὶ
 περιηγητὲς καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν σαλονιοῦ ἐνδὲς γαιατροῦ. Τὰ ἐπι-
 πλάγια ἦταν ἀπὸ καρυδιὰ, χρωματιστὰ βάζα ἐπάνω σὲ μάλλινα κεντήμα-
 τα καὶ μικρὲς λιθογραφίες στὸν τοίχου συμπληρώναν τὴν ἐπιπλοήν του.
 Τοὺς υποδέχθηκα ἡ γυναίκα τοῦ Κανάρη, γιὰτὶ ὁ ἴδιος ἦταν στὴ

«Κάθε φορά, ο ράφει ο Ντυκάν που βρέθηκα απέναντί από διδασκόμενους άντρες για τις ηρωικές τους πράξεις, έδεικναι κάποια απογοήτευση. «Ο καθένας τους φαντάζεται διαφορετικούς από ό,τι πραγματικά είναι. Προσπαθώ να φτιάξω με τη σωματική τους διάπλαση ανάλογη με τις ψυχικές τους ιδιότητες. Νομίζουμε ότι το θάρρος, που είναι ψυχική ιδιότητα, συνεπάγεται αναγκαία και τη σωματική ωμορφία...». Ή αντίθετα αυτή μια προέχει έλλογική και δυσφορία. Γι' αυτό μάταια εκύτταζε τον Κανάρη και προσπαθούσα ν' αποδώσω την αλλαγή στην ηλικία και στον κάματο της ζωής. Δεν πρόκειται, εν τούτοις, να πειστώ ότι εκείνος ήταν ο πυρπολητής, που οι ένοχοι αβούλου του τον είχαν καταστήσει θάνατο. Τον εύρηκα υπερβολικά μεταμορφωμένο...»

Καὶ ὅταν οἱ δύο Γάλλοι ἐπέμειναν
νά τοὺς διηγηθῇ τὴν πυρπόλωση τῆς
ἐχθρικῆς ναυαρχίδος στὴ Χίο, ὁ Κανά-
ρης τοὺς ἐξήγησε ἀπλᾶ τὰ πράγματα:

πλοίου, που δεν είναι πολύ δύσκολο.
 “Ωστε βλέπετε ότι το πρόγραμμα είναι πολ-
 λυ απλούστερο απ’ ό,τι νομίζετε...”
 Και πρόσθεσε τελειώνοντας την κου-
 βέντα:

Και γράφει ο Φλωμπέρ μετά την επίσκεψη: «Πόσο η μετριοφροσύνη και η απλότητα αυτή εξυψώνει τον Καναρή!»

μειώνουν για πολλούς ενδοσούς τοπούτες της αρχαίας Έλλάδος, ότι «μιαόχα μερικές πέτρες έμειναν άκούρη», και τίποτε άλλο δέν έσημείωνε όη παρουσία τους.

Αυτή την

«Έπηγαίναμε, γράφει ό Ντυκάν, γεμάτοι άναμνήσεις από τό παρελθόν άναμνήσεις όμως που ύπάρχουν μονάχα στη σκέψη μας, γιατί ή φύση αυτή όπου, άλλοτε συνέβησαν τό γεγονότα δέν διατηρούσε κανένα

Οι τοπικές αρχές δεν ησάσαν περὶ τῶν ἀναφέρων ὅτι ὅταν ἐπῆγαν στὴ Σπάρτη καὶ ρώτησαν τὸν ταγματάρχη τῆς χωροφυλακῆς, ποὺ τοὺς συν-
νόδεψε, ἂν ἤξερε ποῦ ἦταν τὸ ἀρχαῖο θέατρο καὶ τὸ στάδιο, καθὼς
καὶ ἄλλες πληροφορίες, τοὺς ἀπαντοῦσε κάθε φορὰ στερεότυπα:

Κατά παράμοιο είχε γίνει και στον "Όθωνα. Σε κάποια περιόδεα του στη Φθιώτιδα έβρασε σε μία κορυφή της Όιτης και ρώτησε τον αξιωματικό Κουνοπού, το μεταστατικό άποψίαματός, πού τον συνάδευε, αν από την κορυφή έκειντο οι "Ηρακλείς είχε έκπερδονίσει το Λίχα στο Μαλιακό κόλπο, κι έγινε το δώνιμο ησάκι.

—Δέν ἡμουν τότε ἐγώ, Μεγαλειότατε, στό μεταστατικό, ἀπηντήσε ο Κουνοῦρης. Ἦταν ο συνάδελφός μου ο Γεράντωας...

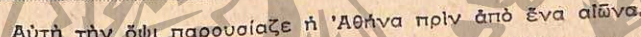
Οι δύο ταξιδιώτες μας έπληρεσαν περιδεία στην Ελλάδα έχοντας για μοναδικό πληροφοριοδότη τα άρχαια κείμενα. Προσπαθώντας με τις πληροφορίες που έδινε ο Πασανσιάν και ο Στράβων να προσανατολίζονται σε κάθε αρχαιολογική περιοχή. Ξενοδοχεία δεν υπήρχαν, παρά σε δύο-τρεις από τις μεγαλύτερες πόλεις της Ελλάδος, και άθλια χάνια ήταν τα καταφύγια για τους τουρίστες το 1851.

«Όταν επισκεφθήκαμε τις Θερμοπύλες και πέρασαν τη Χαλκιδώνα επι-
στρεφόμενοι στην Αθήνα, άσπασα το δημόσιο δρόμο που... δεν έδω-
ρείο άρκετα δάφνες, εξ αιτίας των ληστών, και πήραν ένα μονοπάτι
στον ποταμό Κωφάλη, όπου πήγαινε χυά για να μπειουν. Προχωρώντας
όμως, έπιασα στην όψη τη βροχή, και βρήκα ως το κέκαλο και τη
χιονιά. Ήταν Γενναρίου μήνας. Είχαν βροχή ως το κέκαλο και τη
μόνος που δεν ένοχλησε από την κακοκαιρία ήταν ο χοροφύλακας που
τους συνόδευε, ο οποίος, καθώς γραφεί ο Ντύκος, «αμψύφουε και τη
βροχή και τον άνεμο και μούσκευε σε βρεγμένους μοισσώστες».

Στο μεταξύ νύχτωσε κι' έχασαν τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσαν κι' ἄρχισε τότε τὴ περιπλάνησι ἔπεινα στὰ βουνάκια βουνά. Κανένα χωριὸ καὶ καλύβη δὲ φαινόταν κοντὰ ἢ τουλάχιστον δὲν τὴν ἔβλεπαν. Κι' ἐνῶ ἀπελπισμένῳ προχωροῦσαν πρὸς τὸ ἀγνώστο, ἀκούνε αἰφνης τὸ διερχομὲν ποτὶ τὸν ὄρειον ἀπὸ ἀνθρώπων.

μηνά, ποιο είναι, κα... γαυνίλει...
 διαμένει μαζί σου, γράφει...
 όλο το διαστημα της έκδρομής μας, ούτε π... μας φτάνει...
 γυτό μας, όποτε αφινιόυμαι μαζί σου αποκάλυψε την εξαιρετική του ικα...
 νοτητα: ήξερε να γαυνίλει...
 μαζί με έκπνοη...
 όποτε αφινί, ακούω...
 σασε προς τα εκεί και μέσα στο...
 ένα σπιτι κι έπειτα ένα χωριό...
 Ντανκ, ήταν νέος με μέσα χοντρό...
 μαζί είχε χρησιμότητα...
 μαζί μας φτάνει...
 αποκάλυψε την εξαιρετική του ικα...
 νητοσύνη! Κι έγινε πραγμα...
 τικά όρα προχωρούσαμε γαυνίζοντας...
 μας, άλλα γαυνισα... Προχωρού...
 χυτερην σκοτάδι είδαμε στην άρρη...

Περιγράφουν κατόπιν και οι δύο περιηγητές την οδύσσειά τους μέσα στο χωριό, ώσπου να βρουν ένα έλσεινο χάνι για να περάσουν την υπόλοιπη νύχτα. Ήταν πλέον μία μετά τα μεσάνυχτα.

[illegible]

Στην Πάτρα έφθασε την προσδιωρισμένη από το πρακτορείο ημέρα της αναχώρησής του από την πόλη. Δεν ένθυμμαι από ποιο λιμάνι έρχομαι να φύγω, να πάω οι Νταγκ. Κι έβρεχες να το περιμένω επί

[illegible]

μαίος και Πουλιετών ηρώων. Οι άπαυτοι
ξε κάποιος θίσσος έρωσιτεχνών. την Πάτρα για την πλησί με την όποιον
παρκέις για να συγχωρήσαμε την Πάτρα για την πλησί με την όποιον
μάς έχορτασε επί τούτες ήμερες...». **Ποίημα** να δημοσιονήσας κανελις πώς τα ταξίδια πριν από ένα αιώνα
από σήμερα. Και από τότε έσημειώσαμε και

...ηταν πολύ δυσκολότερα από...
...ταπληκτικές προόδους... ΣΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το φάρμακο για τους μυϊκούς πόνους

Τι απέδειξαν οι δοκιμές της «Φλεξίνης»

Ένα νέο φάρμακο, η «Φλεξίνη» — το πρώτο του είδους που του είναι αποτελεσματικό χορηγούμενο απ' το στόμα — φαίνεται πως αποτελεί μία μεγάλη πρόοδο στη θεραπεία των μυϊκών πόνων και σπασμών.

Τέσσερες διάφορες ιατρικές ανακοινώσεις δείχνουν πως χρησιμοποιήθηκε με ενθαρρυντικά αποτελέσματα έναντι των μυϊκών ρευματισμών καθώς και διαφόρων ρευματικών και αρθρικών παθήσεων. Κάποτε μάλιστα ωφέλει και κατά της νόσου του Πάρκινσον και της πολλαπλής σκληρότητας κατά πλάκες. Τέλος, ενεργεί ευεργετικά σε περιπτώσεις επιληπτικών παθιών.

Οι μυϊκοί σπασμοί δεν αποτελούν ασθένεια, αλλά σύμπτωμα διαφόρων παθήσεων. Έχουν δε δοκιμασθεί έναντι τους πολυάριθμα καταπραυντικά και χαλαρωτικά φάρμακα. Όλα όμως παρυσίαζαν τα μειονεκτήματά τους: άλλα έπρεπε να χορηγηθούν με ένεση, άλλα έφεραν αναστασιμικά μικρής μόνο διαρκείας, άλλα προκαλούσαν δυσάρεστες παρενέργειες. Σε πολλά δε απ' αυτά ήταν πολύ μικρό το περιθώριο μεταξύ της θεραπευτικής δόσεως και εκείνης που προκαλεί παράλυση.

Η «Φλεξίνη» λοιπόν πλησιάζει σχεδόν το ιδεώδες, περισσότερο από κάθε προηγούμενο φάρμακο — τουλάχιστον κατά τη γνώμη των γιατρών που τη δοκίμασαν. Χορηγείται σε δισκία και είναι αποτελεσματικότερη, διαρκέστερη και πιο ακίνδυνη από τα άλλα αντίστοιχα φάρμακα.

Στο νοσοκομείο του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, στη Φιλαδέλφεια, έγιναν δοκιμές με «Φλεξίνη» πάνω σε 34 πάσχοντες από δυσκαμψία και πόνους των μυών. Τα συμπτώματα αυτά όφειλονται είτε σε μυϊκή καταπόνηση, είτε αντίθετος σε αδράνεια των μυών. Προκαλούνται συχνά από κακή στάση, που καταπονεί τους μύς, ή από μία αλλαγή επαγγέλματος που περιορίζει ξαφνικά τη χρήση τους. Μπορεί επίσης να παρουσιασθούν σ' ένα αρθρικό, που αποφεύγει να κινηθεί την πάσχουσα άρθρωση για να μην πονάει.

Στους 30 λοιπόν από τους 34 αυτούς ασθενείς, το νέο φάρμακο έφερε σημαντική ανακούφιση, και μάλιστα σε χρονικό διάστημα τέσσερες φορές μικρότερο από κάθε άλλο. Οι πόνοι κι' η δυσκαμψία έλειψαν, κι' έτσι μπορούσαν πια να γίνουν εύκολα οι ενδεδειγμένες γυμναστικές ασκήσεις για την ανόρθωση των μυών.

Ένας δόσολογός, ηλικίας 39 ετών, υπέφερε επί 9 χρόνια από σπονδυλοαρθρίτιδα. Είχε καταστήσει δε να μ' η διαρκώς αναστασμένη από κρεβάτι, με τα γόνατα λυγισμένα σε γωνία 45 μοιρών. Έπειτα λοιπόν από 2

ήμερών θεραπεία με «Φλεξίνη» μπορούσε πια να περπατήσει ανεπαρκώς.

Και, για πρώτη φορά μετά τόσα χρόνια, ήταν σε θέση να σταθεί όρθιος, με σχεδόν ίσιο το σώμα του, για λίγη ώρα. Με τις ασκήσεις δε που έκανε κατόπιν, ξαναβρήκε μέσα σ' ένα μήνα την κανονική λειτουργία των μυών του.

Στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Μίσιγκαν, η «Φλεξίνη» δοκιμάστηκε σε 70 ασθενείς, που έπασχαν από σπασμούς ή ακατάσχετη τρεμούλα, εξ αιτίας διαφόρων παθήσεων του νωτιαίου μυελού ή του εγκεφάλου. Παρατηρήθηκε λοιπόν ότι έχει μεγαλύτερη χαλαρωτική επίδραση στις περιπτώσεις παθήσεως του νωτιαίου μυελού. Όταν όμως η αιτία βρισκόταν στον εγκεφαλό (όπως π. χ. προκείμενου για επιληψία ή ημιπληγία), τα αποτελέσματα δεν ήταν πάντοτε ικανοποιητικά.

Τέλος, στο Νευρολογικό 'Ινστιτούτο της Νέας Υόρκης, η «Φλεξίνη» συνδυάστηκε με χλωροπρωζίνη (ένα κατευναστικό φάρμακο), και χορηγήθηκαν τα δύο μαζί σε 28 πάσχοντες από διάφορες νευρολογικές παθήσεις που επηρέαζαν τις εκούσιες κινήσεις του σώματος. Παρατηρήθηκε λοιπόν και πάλι σημαντική υποχώρηση της μυϊκής δυσκαμψίας και των σπασμών. Συγχρόνως λιγοστεύει η συχνότητα και προλαμβάνονται οι άγκυλωση από την ακινησία.

Σε μεγάλες δόσεις, η «Φλεξίνη» μπορεί να προκαλέσει γαστρικό έρεθισμο, ναυτία και υπνηλία. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις, οι συνήθισμένες θεραπευτικές δόσεις δεν φέρνουν τέτοιες παρενέργειες. Ο τρόπος ενεργείας του φαρμάκου δεν είναι ακόμα καλά γνωστός — ούτε και οι μελλοντικές εφαρμογές που ενδέχεται να έχει. Ήδη φαίνεται ενδεδειγμένη η χρησιμοποίησή του σε περιπτώσεις εξαρτώσεων και έλαφρων επιληπτικών κρίσεων.

Δεν άνεχονται την άσπιρίνη

Εόντως, η μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων ανέχεται πολύ καλά την άσπιρίνη. Υπάρχουν όμως μερικοί, στους οποίους το κοινό αυτό παυσίπονο προκαλεί τοξικά φαινόμενα, λιγότερο ή περισσότερο σοβαρά. Αν αυτοί δεν μπορούν να άνεχθούν καθόλου την άσπιρίνη χωρίς να πειραχτεί γενικά η υγεία τους, πρέπει να εξετάζονται με προσοχή από γαστρεντερική αιμορραγία ή από πεπτικό έλκος.

Ακτινογράφησεις για τη μέτρηση του λίπους

Είναι γεγονός ότι δεν μπορούμε να κοινοποιήσουμε ένα απλό σύστημα, πόσο περίπλοκο υπάκουσε στο σώμα μας, γιατί η ζυγαριά μας δείχνει απλά το συνολικό βάρος μας, στο οποίο όμως συμπεριλαμβάνονται τα κόκκαλα και οι

μυϊκοί ιστοί. Ένας Αμερικανός γιατρός λοιπόν, ο δόκτωρ Στάνλεϊ Γκάρν, στο Όχαιο, επινόησε μία μέθοδο υπολογισμού του λίπους, με την ακτινογράφηση έξι διαφόρων χερών του σώματος και με δέκα μετρήσεις των σωματικών διαστάσεων.

Νέο φάρμακο για τις άμοιβαδες

Ένα νέο φάρμακο κατά των άμοιβάδων, το «Καμοφόρμ», φέρεται ότι έδωσε αρκετά ικανοποιητικά αποτελέσματα, στην Αμερική όπου δοκιμάστηκε. Πρέπει να σημειωθεί ότι η άμοιβάδωση έχει τελευταίως διαδοθεί πολύ στις Ην. Πολιτείες. Προκαλείται από κύστες, που μπαίνουν από το στόμα, φτάνουν στο παχύ έντερο και δημιουργούν βλάβες στις μεμβράνες των τοιχωμάτων του. Τα ίδια παράσιτα μπορεί να εισχωρήσουν κατόπιν στο αίμα, να φτάσουν στο σπλήν και να προκαλέσουν ηπατίτιδα και άμοιβαδικά αποστήματα. Το «Καμοφόρμ» αντιπροσωπεύει μία καινούργια και βασική έλπιδα για τα θύματα της επίμονης και ύπουλης αυτής ασθένειας.

Το κάψιμο απ' τον ήλιο φέρνει έλκος

Οι παραθεριστές που ξεροψήνονται στον ήλιο, δίχως καμιά προστασία, κινδυνεύουν να πάθουν όχι μόνο έγκαυμα, αλλά και πολύ σοβαρότερο: ένα γαστρικό έλκος, σαν εκείνα που προκαλεί η υπερχλωρδρία του στομάχου! Αυτό υποστηρίζει τουλάχιστον σε μία έπιστημονική ανακοίνωσή του ο δόκτωρ Ν. Τζέιφ, απ' το Κοννέκτικουτ. Προσθέτει δε ότι η απομάκρυνση από τις κανονικές συνήθειες του φαγητού, που συνεπάγεται συχνά ο παραθερισμός, συντελεί επίσης στη δημιουργία έλκους. Τέλος, ο δόκτωρ Τζέιφ βεβαιώνει ότι μπορεί να πάθουν έλκος ακόμη και τα σκυλιά!

Ο πυρετός δεν είναι άρρώστεια

Όπως τονίζει ένας γιατρός του Σικάγου, δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε, κάθε φορά που η θερμοκρασία μας είναι ανώτερη από

το κανονικό. Ο πυρετός, μόνος του, δεν είναι ασθένεια, αλλά ούτε και σύμπτωμα ασθένειας πάντοτε. Πράγματι, παρατηρούνται συχνά παράξενοι πυρετοί, δίχως καμία φανερά φυσική αιτία. Μπορούμε να πούμε άλλωστε πως ο πυρετός δεν σημαίνει ότι το σώμα μας παράγει πάρα πολλή θερμότητα, αλλά ότι δεν καταρθώνει ν' απαλλάξει άμεσα απ' τη θερμότητα που παράγει. Τέλος, πρέπει να θεωρούμε φυσιολογική τη θερμοκρασία από τους 36 ως τους 37,5 βαθμούς.

Για τη θεραπεία των ψυχικών

Όσο κι' αν φαίνεται αυτό περίεργο, είναι γεγονός ότι η θεραπεία ενός ψυχασθενούς μπορεί κάποτε να επιταχυνθεί, αν αυξησουμε με κάποιο τρόπο την άγνια του. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται μ' ένα φάρμακο που λέγεται «μεκαλίν». Η τεχνητή άγνια που δημιουργείται έτσι, αναγκάζει τον ψυχασθενή ν' απαλλάξει από τις νοσηρές συναισθηματικές διαταραχές του.

Το νευρικό που μετατοπίζεται

Όταν οι άθληται, οι στρατιώτες κι' άλλοι άνθρωποι νοιώθουν ένα πόνο ή ένα γαργάλημα στα δάχτυλα καθώς λυγίζουν τον αγκώνα τους, μπορεί να πρόκειται για ένα νευρικό που ήταν χαλαρό και μετατοπίστηκε λίγο απ' τη θέση του. Η ανώμαλη αυτή είναι πολύ συχνότερη απ' ό,τι θα πίστευε κανείς. Πράγματι, ένας ορθοπαιδικός χειρουργός, που εξέτασε 1000 άτομα, βρήκε ότι τα 160 απ' αυτά παρουσίαζαν μία τέτοια μετατόπιση του νευρικού του αγκώνος. Κι' όμως οι περισσότεροι δεν την είχαν αντιληφθεί ποτέ.

Ο καφές έχει βιταμίνες

Οι λάτρεις του καφέ θα έρθουν σιασμένοι, ασφαλώς, όταν μάθουν ότι το αγαπημένο τους αυτό ποτό είναι φαινομενικά πλούσιο σε «βιταμίνες» (μία από τις βιταμίνες Β). Λέμε όμως «φαινομενικά», γιατί χρειάζονται 10-12 φλυτζάνια καφέ για να προσφέρουν στον οργανισμό μας την απαιτούμενη ημερήσια ποσότητα βιταμίνης.

ΤΟ ΤΡΟΜΩΔΕΣ παραλήρημα

Ο μεγάλος κίνδυνος των αλκοολικών

Ο αλκοολισμός είναι μία από τις σύγχρονες μαστίγιες. Κατά τα χρόνια του πολέμου και της κατοχής είχε εξασφαλισθεί τελείως σχεδόν. Αλλά, μετά την επάνοδο της αβουσίας, ξαναβρήκε την παλιά του θέση. Μία γαλλική στατιστική είναι αρκετά διαφωτιστική ως προς αυτό το ζήτημα. Το 1946, ένα έτος δηλαδή μετά την απελευθέρωση, πέθαναν στη Γαλλία 2870 αλκοολικοί από κίρρωσι του ήπατος και άλλοι 482 από άλλες παρενέργειες ασθένειας. Κατά το 1952, δηλαδή έξι χρόνια αργότερα, ο αριθμός των θανάτων από κίρρωσι του ήπατος ανήλθε σε 9450 και από άλλες ασθένειες απότοκες του αλκοολισμού σε 2762.

Το οινόπνευμα σκοτώνει άρτια. Και προσβάλλει κατά ποτίση το νευρικό σύστημα και τον εγκέφαλο. Η μεγάλη απειλή για τους αλκοολικούς είναι το καλούμενο τρωμάδες παραλήρημα, που μπορεί να παρουσιαστεί σ' οποιαδήποτε στιγμή και με τρόπο τελείως απροσδόκητο.

Το τρωμάδες παραλήρημα είναι όπως μία έκρηξη ήφαιστειού, που τίποτε δεν την προαναγγέλλει. Ο αλκοολικός μεταβάλλεται τότε από τη μία στιγμή στην άλλη σε αληθινό τρελό, που είναι επικίνδυνος όχι μόνον για τους άλλους, αλλά και για τον ίδιο τον εαυτό του.

Η παραμικρή αφορμή μπορεί να προκαλέσει την εμφάνισή του τρωμάδες παραλήρηματος σ' έναν αλκοολικό, π. χ. ένας τραυματισμός, κι' ο πιο ασήμαντος, ένα κατάγμα, ένα τραυματικό «σόκ», μία μόλυνση του δέρματος. Ένας έρεθισμός του ούροποιητικού συστήματος ή των εντέρων, μία πνευμονική πάθησις κτλ.

Ποιν από την κρίση, ο ασθενής παρουσιάζει μία υπερδιέγερση και είναι ανίκανος να συγκεντρώσει την προσοχή του σε ό,τιδήποτε. Έπειτα από λίγο, εμφανίζεται το παραλήρημα, που συνίσταται στο ότι ο ασθενής ονειρεύεται στα έυπνια. Στην κατάσταση αυτή, χάνει τελείως την αίσθησή του χρόνου και του τόπου. Δεν ξέρει πια ούτε που βρίσκεται, ούτε αν είναι ημέρα ή νύχτα και μπερδεύει το σήμερα με το παρελθόν και το αύριο. Βλέπει ταυτόχρονα τραγικά δράματα νομίζει ότι τον κυνηγάνε άγρια θηρία, αϊμοδιψείς ασάνες, παντοί, τέρατα παντός είδους, συμμετέχει σε φονικές συρράξεις, έχει την εντύπωση πως περπατάει ανάμεσα σε μία κολάσι από φλόγες, ακούει βρισιές και απειλές, δέχεται και δίνει χτυπήματα κτλ. Ο θεατής που παρακολουθεί το παραλήρημά του του βλέπει να κρατάει ένα ρόλο σ' ένα έργο, του οποίου οι άλλοι ήρωες παραμένουν άθεοτοι, ή δε ύποδοις. Ξετυλίγεται με τρόπο ασυνάρτητο και σπασμωδικό. Το χειρότερο είναι πως ο ασθενής νομίζει ότι κάποιος μεγάλος και άμεσος κίνδυνος τον απειλεί.

Πάνω στον πορφυρισμό του μπορεί να σκοτωθεί το παιδί του, τη γυναίκα του, τους γο-

νείς του κτλ. χωρίς να έχει συνείδηση τι κάνει.

Η διέγερσις του έντεινεται συνεχώς. Εμφανίζεται κατόπιν ο πυρετός, που μπορεί να φτάσει τους 40 ή 41 βαθμούς. Οι καρδιακοί παλμοί είναι πολύ γρήγοροι κι' η αναπνοή μοιάζει με άκουαχινό.

Η κατάσταση αυτή συνοδεύεται και από ένα δυνατό τρεμούλιασμα, που αρχίζει από τα χέρια και γενικεύεται κατόπιν σ' όλο το σώμα.

Ο ασθενής αυτότραυματίζεται κάποτε νομίζοντας ότι χτυπάει ένα άλλον κι' αν τύχει να βρεθεί ένα μαχαίρι μπροστά του μπορεί ν' ανοίξει μ' αυτό πέρα για πέρα την κοιλιά του ή να το χώσει στο στήθος του.

Η κρίσις του τρωμάδες παραλήρηματος εξελίσσεται συχνά προς το θάνατο λόγω αδυναμίας της καρδιάς ή ηπατικής ανεπαρκείας. Αν, όμως, παρασχεθούν στον ασθενή οι απαιτούμενες βοήθειες στην αρχή της κρίσεως — πρώτο φάρμακο στο μεγάλο πορφυρισμό — είναι δυνατόν να σωθεί. Στις περιπτώσεις αυτές χρησιμοποιείται η στρυχνίνη, που επιδρά στο νευρικό σύστημα, οι βιταμίνες σε πολύ μεγάλες δόσεις, τα ήπατικά εκχυλίσματα, ο σκασκαρούχος όορος, τα αντιδιωτικά, όταν υπάρχει κίνδυνος μικροβιακών μόλυνσεων, τα καρδιολογικά και τα ορμονικά εκχυλίσματα των επινεφριδίων (κορτιζόνη).

Αλλά κι' αν ο ασθενής επιζήσει, η θεραπεία δεν είναι ποτέ πλήρης. Οι παραισθήσεις παραμένουν, αν και εξασθενήσουν σε μεγάλο βαθμό. Οι διαγνωστικές λειτουργίες είναι άσθενες και ίδιες η μνήμη. Ο ασθενής δεν θυμάται πρόσωπα, περιστατικά κτλ. Υπάρχει, εξ άλλου, πάντοτε ο κίνδυνος της υποτροπής.

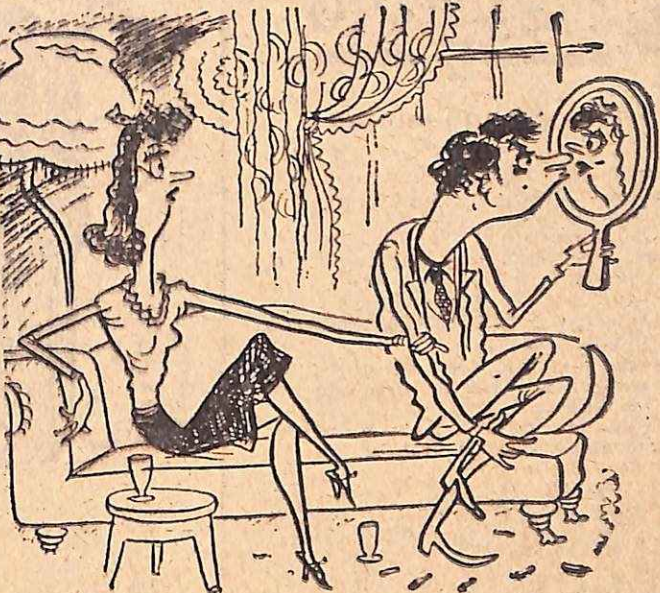
Πρέπει να σημειωθεί ότι το τρωμάδες παραλήρημα μπορεί να εμφανισθεί και έπειτα από μία απότομη διακοπή της οινόποσις. Αποτελεί τότε μία έντονη αντίδραση του οργανισμού που είχε συνηθίσει σ' αυτό το αόγο δηλητήριο, που λέγεται οινόπνευμα. Ένας χρόνιος αλκοολικός που σταματάει απότομα να πίνει κινδυνεύει στον ίδιο βαθμό όσο κι' ένας άλλος που διπλασιάζει τη τριπλασιάζει την καθημερινή μερίδα του.

Ποιοι υπόκεινται, όμως, στον κίνδυνο του τρωμάδες παραλήρηματος; Όλοι γενικά οι άνθρωποι που πίνουν περισσότερο από ό,τι πρέπει και που είναι αδύνατοι να κάμουν χωρίς την καθημερινή μερίδα τους (χρόνιοι αλκοολικοί). Όπως είναι φυσικό, κινδυνεύουν περισσότερο εκείνοι που δεν τρέφονται κανονικά και που πίνουν εις βάρος του φαγητού των, τα άτομα που ζουν υπό ανθυγιεινές συνθήκες ή υποβάλλονται σε μεγάλους κόπους κτλ.

Το «Ιδεώδες σπίτι»

Σε μία έκθεσι που διοργανώθηκε στο Λονδίνο, οι επισκέπτες μπορούσαν να θαυμάσουν ένα υπόδειγμα του «Ιδεώδους σπιτιού» του έτους 1980. Μεταξύ των άλλων λοιπόν, το σπίτι αυτό προσδίδεται να έχει κι' ένα αυτόματο μηχανισμό, που θα απορροφά τη σκόνη των παπουτσιών του επισκέπτη, μόλις περάσει την εξώπορτα.

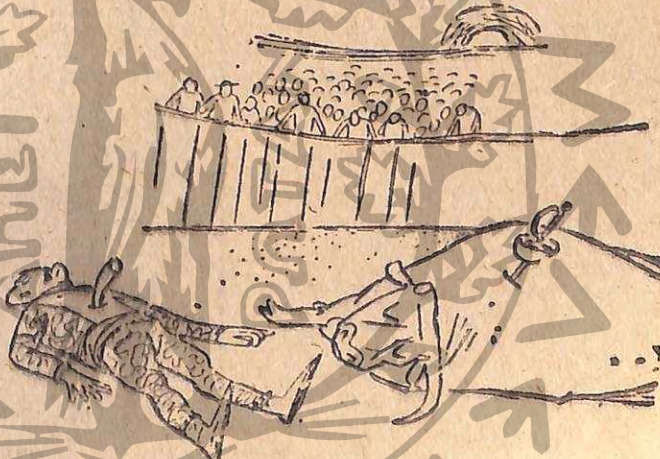
ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο ντροπαλός.

Εσείς είστε η καινούργια υπάλληλος...

Χωρίς λόγια

Ἡ χαρά τοῦ κυρίου

Ἡ ὑπηρετρία: Ὡστε, Γιάννη, ἔπεσε ἡ κυρία στὸ λουστραρισμένο παρκετό τοῦ σαλονιοῦ κι' ἔκοψε τὴ γλώσσα τῆς στὰ δύο;

Ο ὑπηρετής: Ναί. Καί πού νά βλέπεις τὸν κύριο, πού λιποθύμησε ἀπ' τὴ χαρά του!

Ο πατέρας, θέλοντας νὰ νουθετήσῃ τὸν ἄσωτο γιό τοῦ:

— Ἐλεεινέ, τοῦ λέει, εἶσαι πνιγμένος στὰ χρέη. Χρωστᾷς στὸ Θεό καὶ στὸ Διάβολο!...

— Ἀ, ὦχι, πατέρα, μόνο σ' αὐτοὺς τοὺς δύο δὲν χρωστᾷ τίποτα!...

Μίκα: Ὁ γιός σου, Μαρίτσα, εἶναι πάρα πολὺ ἔξυπνος. Μοῦ εἶπε τὸ διαβολάκι ὅτι εἶμαι ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη.

Μαρίτσα: Μίκα μου, μὴν τὸν πιστεύεις. Εἶναι πολὺ ψεύτης. Τοῦ ἀρέσει πάντα νὰ λῆ τὸ μαῦρο ἄσπρο!

Ο πλούσιος θεῖος γράφει στὸν ἀνεψιό του: «Ἀγαπητέ μου, Τάκη. Σού-στειλα τὶς 10 λίρες πού μοῦ ζήτησες, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἐπιστήσω τὴν προ-σχή σ' ἕνα λάθος σου στὸ τελευταῖο σου γράμμα: Τὸ 10 παιδί μου, γράφε-ται μ' ἕνα μηδενικό κι' ὄχι μὲ δύο!»

Στὰ μεσιτικὰ γραφεῖο:

Ο μεσίτης στὴ γεροντο-κόρη: Ἐχῶ ἕνα πλούσιο στὴν ἡλικία σας, μὰ δυστυχῶς ψευδίζει πολὺ. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπορεῖ νὰ προφέρῃ μιά λέξη.

Η γεροντοκόρη: Τὸ «ναί» δὲν πιστεύω νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ πῇ τὴν ὥρα τοῦ γάμου... Αὐτὸ μοῦ φτάνει!...

Ο λωποδύτης: Τί χαμπάρια; Ο συνάδελφός τοῦ: Ἀσχη-μα. Μ' ἀποφυλάκισαν προχθές καὶ τῶ-σα εἶμαι ἄστεγος...

Ο γιατρός: Ἀπ' τὸ δεξί πλευρό νὰ κοιμάστε, κυρία μου.

Η ἄρρωστη: Ἀδυνατον, γιατρέ μου. Ὁ ἄνδρας μου παραμιλάει στὸν ὕπνο του κι' ἐγώ, ἡ καύμενη, δὲν ἀκούω καλὰ ἀπ' τὸ ἀριστερό αὐτί!...

Τουρισμός:

Ο ὁδηγός: Ἀλλοτε, χρόνια τῶ-ρα, ἐδῶ, ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἦ-ταν ἕνας τρομερὸς ληστής πού δὲν ἄ-φηνε κορίτσι γιὰ κορίτσι!...

Η γεροντοκόρη περιηγῇ-τρια: Ἀχ!... Τί καλά τὰ παλὰ ἐ-κείνα χρόνια!...

— Δὲν εἶσαι, λοιπόν, εὐχαριστημένος πού μὲ παντρεύτηκε;

— Πῶς ὄχι!... Ἀλλὰ ξέρεis, χρυσή μου, ὅτι ὁ πατέρας σου μοῦ εἶχε ὑπο-σχεθῇ πέντε ἀγέλαδες καὶ μούδωσε μό-νο τέσσερις!...

— Ὁ ἄντρας μου κι' ἐγώ γεννηθήκα-με τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὸν ἴδιο χρόνο!

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἰσάστε;

— Ὁ ἄντρας μου 42, ἐγώ 29!

— Κατεβαίνει τὰ οὐίσκου σὰν νὰ ἦ-ταν νεράκι!...

— Ἀ, ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ τόσο νερό!

Ἡ σύζυγος: Ἀρχίζω νὰ πλητ-τω, Κώστα! Πάμε σπίτι γρήγορα, σὲ παρακαλῶ!...

— Μοῦ ὑποσχέθηκες, Λεωνίδα, πῶς θὰ κάνης ὅτι σοῦ ζητήσω γιὰ τὴν εὐτυχία μου.

— Ναί. Τί θέλεις;

— Διαζύγιο!...

— Μ' ἕνα τέτοιο χαρτί πονεῖς δίνω, τὴ βλέπω πάντα γελαστή.

— Τί χαρτί τῆς ἔδωσες;

— Τσέκ!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Ἡ σηματοδότη τοῦ τριχωτοῦ δερμά-τος τῆς κεφαλῆς τὸ κάνει υπερβολικὰ λι-παρὸ καὶ δημιουργεῖ συχνὰ πιτυρίδα. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερη αἴ-τια τῆς τριχοπτώσεως. Χρειαζέται λοιπὸν συστηματικὴ καταπολέμησις.

Πλένετε κάθε μῆνα τὰ μαλλιά σας μὲ τρεῖς κροκοὺς αὐγῶν, χτυπημένους μὲ 150 δράμια χλιαρὸ νερό. Τρίψτε μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ τὸ τριχωτὸ δερμα πρὸς ὅλες τὰς δι-ευθύνσεις καὶ κάνετε ὑστερὰ ἕνα ἑλαφρὸ μασάζ. Τέλος, ξεπλένετε τὰ μαλλιά μὲ ἄφθονο καὶ χλιαρὸ νερό καὶ τὰ στεγνώνετε μὲ ζεστὲς πετσέτες.

Βουρτσίστε ταχτικά καὶ πολὺ τὰ μαλ-λιά, σ' ὅλο τὸ μήκος τοὺς. Ἀποφεύγετε τὶς λασπὲς μὲ ἄλκοολ.

Ἄν ἡ ἐπιδερμίδα σας εἶναι ἐρεθισμένη ἀπὸ ὁποιοδήποτε λόγο, θὰ τὴν καταπραῦ-νη καὶ θὰ τὴν θροσίσῃ ἕνα λουτρό μὲ ἄμυ-λον (κόλλα τοῦ κολλαρίσματος). Ἀναλιγώ-νετε μισὴ ὀκτὰ ἄμυλον μὲ νερό ἑλαφρὰ χλι-αρὸ κι' ὑστερὰ προσθέτετε τὸ ὑγρὸ αὐτὸ στὸ νερό τοῦ μπάνιου σας. Ἀνακατεύετε ὁμῶς καλὰ καὶ συχνά, γιὰτὶ τὸ ἄμυλον κα-τακαθίζει σιγὰ-σιγὰ.

Ἀφοῦ βάψετε τὰ νύχια σας καὶ ξεραθῇ τελείως τὸ βερνίκι, βάλετε τὰ χέρια σας κάτω ἀπ' τὴ βρύση καὶ ἀφήστε νὰ τρέξη ἄφθονο κρύο νερό πάνω στὰ νύχια σας. Ὅ- αὐξήσατε ἔτσι τὴ διάρκεια καὶ τὴ γυαλάδα τοῦ βερνικοῦ.

Πῶς καθαρίζονται τὰ βιβλία

Τὸ βιβλίο εἶναι ἕνας πολύτιμος φίλος. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζερούμε νὰ τὸ συντηροῦμε καὶ νὰ ἐπιδιορθώσουμε κάθε βλάβη του.

Ὅταν τὰ φύλλα εἶναι λερωμένα ἀπὸ βού-τυρο, λάδι, πετρέλαιο ἢ κερὶ, σκεπάστε τοὺς λεκέδες μ' ἕνα ἄσπρο καὶ λεπτὸ στυπόχαρ-το καὶ περάστε ἀπὸ πάνω ἑλαφρὰ ἕνα σι-δερο τοῦ σιδερώματος, ὄχι πολὺ ζεστό. Τὸ στυπόχαρτο θ' ἀπορροφήσῃ τὴ λιπαρὴ οὐσία καὶ θὰ καθάρισῃ τὸ χαρτί. Ἄν χρειάζεται, ἐπαναλαμβάνετε δύο-τρεις φορές, μὲ κα-θαρὸ στυπόχαρτο.

Τὸ ἐξωτερικὸν δέσιμο τοῦ βιβλίου ἔχει μαυρίσει ἀπ' τὴ σκόνη; Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι γιὰ νὰ τὸ φρεσκάρετε, ἀναλόγως τοῦ εἶδους του. Τὰ δέσιματα ἀπὸ χαρτί, χαρτόνι ἢ πανὶ καθαρίζουν μὲ τρίψιμο μὲ ψυχὰ μπαγιάτικου ψωμοῦ.

Προκειμένου γιὰ δερμα, μεταχειρίζεσθε μιὰν ἄσπρη φανέλλα βρεγμένη μὲ βενζίνη. Δὲν πρέπει νὰ χύνετε τὴ βενζίνη πάνω στὸ βιβλίο, ἀλλὰ νὰ ποτίζετε μ' αὐτὴν τὸ πανὶ καὶ νὰ τρίψετε κυκλικά, ὥστε νὰ μὴ σχη-ματισθοῦν τοπικοὶ λεκέδες.

Τὰ δέσιματα ἀπὸ δερμα μπορεῖτε νὰ τὰ γυαλίσετε μὲ ἄσπρη κρέμα ἢ μὲ «εὐρωπαϊ-κὸν βερνίκι, ἀκριβῶς σὰν νάταν παπούτσια λουστρίνια. Γυαλίζοντας τα ἔτσι κάθε τόσο, τοὺς δίνετε ὠραιότερη ὄψη καὶ προλαμβάνε-τε τὴ φθορά τους.

Ἄν εἶναι μελανωμένα τὰ φύλλα τοῦ βι-βλίου, τὰ καθαρίζετε βρέχοντας τοὺς λεκέ-δες μὲ εὐδωρ λαμπράκη, πού τὸ προμη-θεύσατε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο. Ὑστερὰ ξεπλέ-νετε μὲ καθαρὸ νερό, γιὰτὶ, ἂν τὸ φάρμα-κο μείνῃ πάνω στὸ χαρτί, θὰ τὸ κιτρινίσῃ.

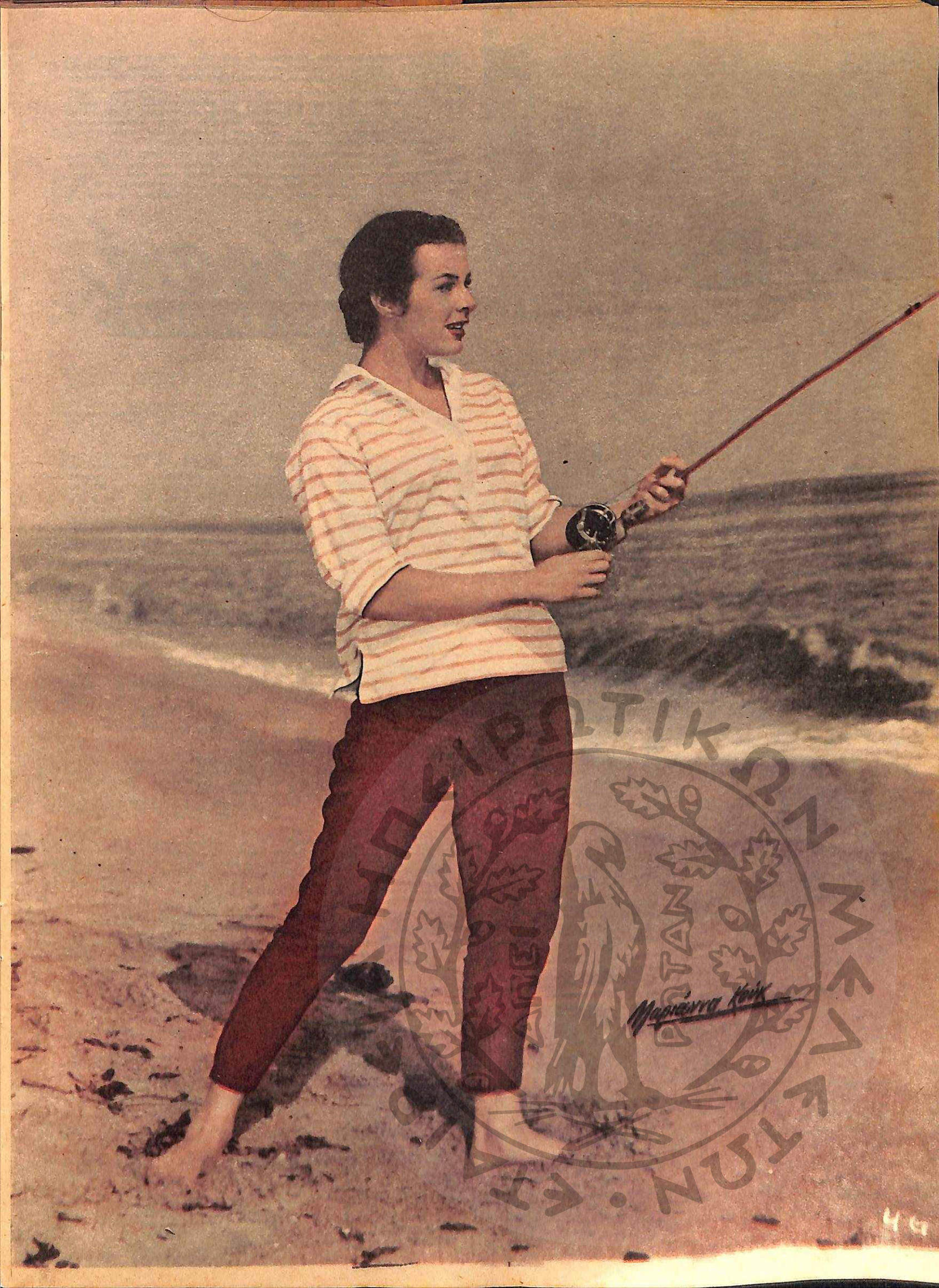
Καλοὶ τρόποι

Τὸ κάθισμα εἶναι κάτι δυσκολώτατο. Ἄλ-λες γυναῖκες πέφτουν στὴν καρέκλα τους σὰν ἄψυχοι ὄγκοι κι' ἄλλες, λυγίζουν σὰν αὐτόματα. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κάθεστε μὲ κινήσεις μετρημένες, διατηρώντας τετῶμα-νους τοὺς μῦς, ὡς τὴ στιγμή πού τὸ σῶμα σας θ' ἀγγίξῃ τὴν καρέκλα. Ὑστερὰ ἡ χαλάρωσις τοὺς πρέπει νὰ περάσῃ ἀπαρα-τήρητη.

Μὴ κάθεστε καμπουριασμένη, οὔτε πολὺ ἐξῶ ἀπ' τὴν καρέκλα, οὔτε μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, οὔτε ἔχοντας τὰ σταυρωμένα πολ-ὺ πάνω ἀπ' τὰ γόνατα. Τὸ σωστὸ εἶναι ν' ἀκουμποῦν καὶ τὰ δύο στὸ πάτωμα μὲ φυσικότητα, ἐνωμένα μεταξὺ τους.

Οἱ χειρὸνιές σας νάιναι φυσικὲς. Δὲν χρειάζεται νὰ ὑπογραμμίζετε μ' αὐτὲς τὰ λόγια σας, σὰν δικηγόρος πού ἀγορεύει. Ἀποφύγετε ἐπίσης τὶς υπερβολὲς στὴ φωνή σας, φροντίζοντας νάιναι γλυκειὰ κι' ἁρ-μονικὴ.

Ὅταν ἕνας κύριος συστήσῃ σὲ μιὰ κυρία καὶ τῆς πῇ τὸ τυπικὸ «χαῖρα πολὺ», τί πρέπει νὰ κάνῃ ἐκείνη; Προτιμώτερο νὰ περιορισθῇ σ' ἕνα ἑλαφρὸ χαμόγελο καὶ μιὰ ἀδιάρατῃ κλίσι τῆς κεφαλῆς, πού εἶναι... «πόγονος τῆς πολλῆς ὑποκλίσεως.

Τα παιδιά των στάρ είναι τα πιο δυστυχισμένα του κόσμου!..

ΛΙΓΟΝ καιρό έφαινε παντρεύτηκε η Ρίτα Χαίγγουορθ τον Ντικ Χέμς, είχε κυκλοφορήσει στο Χόλλυγουντ η φήμη πως η Ρε-θέκκα, η μεγαλύτερη κόρη της Ρίτας από τον Όρσον Ουάλλες, αφού εχρήθηκε την μητέρα της για τον γάμο της, την ρώτησε: «Και θα μείνει για πολύ καιρό, μαμά, μαζί μας ο καινούργιος μπαμπάς»;

Το ανέκδοτο αυτό, άσχετα με το αν είναι αληθινό ή το έχουν μαγειρέψει οι «ασπόνδοι φίλοι» της κοκκινομάλλας στάρ, δείχνει δυο τιπότες άλλο την κατάσταση, που βασιλεύει στις «ολογόνειες» —αν μπορούμε να τις ονομάσουμε έτσι— των πρωταγωνιστών της όθνης. Και έβρεσε τελειωτικά ένα αμερικανικό περιοδικό, αν δεν θα έπρεπε να ιδρυθεί... Ένα όρφανοτροφείο για τα παιδιά των στάρ!

Γιατί, στην πραγματικότητα, τα παιδιά της κινηματογραφουπόλεως είναι τα πιο δυστυχισμένα όρφανά του κόσμου, μεγαλωμένα μέσα στον υλικό πλούτο, αλλά καταδικασμένα να μη γνωρίσουν ποτέ την οικγενειακή θαλπωρή, την στοργή και το χάδι ενός αληθινού πατέρα και μιας αληθινής μητέρας.

Τα περισσότερα, δεν είναι υπερβολή να πούμε πως έχουν... υπερθετική σε τέτοιο σημείο, ώστε να μην ξέρουν, στο πλήθος των «μεγαλώνων», που τους κηδεμονεύουν κατά διαστήματα, ποιοι είναι οι πραγματικοί γονείς τους!

Για να πάρουμε ένα παράδειγμα —το πιο χυπητό— προσπαθήστε να μάς παρακολουθήσετε στην παρακάτω ιστορία. Λέμε «προσπαθήστε», γιατί, όπως θα διαπιστώσετε, η παρακολούθησή της μοιάζει με περιπλάνηση σε λαβύρινθο!

Εδώ και δυόμιση χρόνια η στάρ Τζέιν Ντρίου παντρεύτηκε τον προηγουμένως Ντικ Χέμς. Από τον γάμο τους γεννήθηκαν τρία παιδιά και, για αρκετό καιρό, ο Ντικ και η Τζέιν παίζανε στην έντελεια τον πατρικό και μητρικό τους ρόλο. Αλλά, μία μέρα, ήρθε στον Ντικ η ρωμαντική έμπνευση να ξαναερωτευθεί. Φυσικά —μια άλλη γυναίκα... Η Τζέιν εδείξε κατανόηση. Και το ετυμολογικό ζευγος πήρε διαζύγιο.

Ο Ντικ τότε παντρεύτηκε την νέα εκλεκτή του, την πρώην σύζυγο του Έρρολ Θλύν Νόρα Έντγκιν, που είχε, από τον πρώτο γάμο της, δύο παιδιά. Με τον Ντικ, απέκτησε και το τρίτο. Εκείνος, όμως, όταν γνώρισε σ' ένα κοκτέιλ πάρτυ την Ρίτα Χαίγγουορθ, ανέκαμψε πως αυτός έμελλε να είναι ο μεγάλος και αληθινός έρωτας της ζωής του. Χώρισε την Νόρα, παντρεύτηκε την Ρίτα και έγινε για δεύτερη φορά θετός πατέρας ξένων παιδιών: της Ρεθέκας, που προερχόταν από τον δεύτερο γάμο της Ρίτας, και της Γιασμίν, που προερχόταν από τον τρίτο.

Στο μεταξύ, η πρώτη γυναίκα του Ντικ, η Τζέιν Ντρίου, παντρεύτηκε τον πωταγωνιστή ταινιών κάου-μπού Τζόν Άντλιν, οδηγώντας κάτω από την ίδια συζυγική στέγη τα τρία παιδιά της από τον Ντικ Χέμς:

1) Τα δίδυμα της Σούζαν Χαίγγουορθ υποχρεώθηκαν από το δικαστήριο να μείνουν μαζί με την μητέρα τους και να χωριστούν από τον πατέρα τους, που τον υπερασπίσαν. 2) Η Παμέλα Άλντον, τα δύο παιδιά της Τζέιν Άντλιν, είναι από τα λίγα ευτυχισμένα του Χόλλυγουντ. Γιατί η ξανθή στάρ ζει αρμονικά με τον πατέρα τους και δεν σκέπτεται να πάρει διαζύγιο. 3) Ο Έρρολ Θλύν με την Πατρίσια Γουάιμς και τις τρεις κόρες του. Οι δυο είναι από τον προηγούμενο και η τρίτη (αριστερά) από τον τελευταίο γάμο του.

Από την έκφραση της Ρεθέκας και της Γιασμίν, μπορεί να καταλάβει κανείς πόση «άνεση και ευτυχία» είχαν αισθανθεί κοντά στον καινούργιο θετό πατέρα τους, τον Ντικ Χέμς.

Με τα δύο παιδιά, που είχε από τον πρώτο γάμο του ο Τζόν Άντλιν. Τέλος, για να ολοκληρωθεί ο φαύλος κύκλος, ο Έρρολ Θλύν, πρώην σύζυγος της δεύτερης πρώην συζύγου του Ντικ Χέμς, ξαναπαντρεύτηκε με την Πατρίσια Γουάιμς, που ήταν κι αυτή προηγουμένως ξαναπαντρεμένη, και απέκτησε μαζί της ακόμη μία κόρη.

Όπως διαπιστώνετε, έπειτα από τις... συζυγικές αυτές καντρίλλες, τίποτε δεν θα ήταν δυσκολότερο για τους άθωους καρπούς των άλλων-λοιδόχων και αλληλοδιασταυρούμενων ενώσεων, όσο το να ξεχωρίσουν, ανάμεσα στο πλήθος από τους κυρίους και τις κυρίες, που παντρεύονται και ξαναπαντρεύονται μεταξύ τους, τον αληθινό πατέρα και

Τα "όρφανά" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

την αληθινή μητέρα τους!

Αν, όμως, οι τρίτοι βλέπουν κυρίως την χιουμοριστική πλευρά του σ' αυτό το ανάκατομα, για τα ίδια τα παιδιά, τα μεγαλύτερα προπαντός, δεν υπάρχει χιούμορ, αλλά δράμα.

Δράμα ήταν για την Τζέιν, την Κορούλα του Τάυρον Πάουερ, το ότι γιόρτασε τα γενέθλιά της μόνη της με τον μπαμπά της, ξέροντας πως η μαμά της, η Λίνα Κρίστιαν, λίγες μέρες πριν, είχε φύγει για ταξίδι με τον ήθοποιό Έντμουντ Πάρντον (χωρισμένο, έπισης, και πατέρας δυο κοριτσιών).

Δράμα ήταν για τα δίδυμα αγόρια της Σούζαν Χαίγγουορθ το ότι το δικαστήριο, που εξέδωσε το διαζύγιο, τα όπηρεσε να μείνουν με την μητέρα τους, ενώ αυτά λάτρευαν τον πατέρα τους, τον Τζέι Μπάρκερ.

Δράμα ήταν, τέλος, για τα τέσσερα παιδιά της Τζέιν Κρέν και του Πάβ Μπρίνκμαν, το ότι παρακολούθησαν, από τις εφημερίδες και την τηλεόραση, όλες τις σκανδαλώδεις λεπτομέρειες του διαζυγίου του πατέρα τους με την μητέρα τους.

Κάποτε, κάποτε, η «συνύπαρξη» —για να μεταχειριστούμε τον υπερμοντέρνο αυτόν όρο— παιδιών προερχομένων από διαφορετικούς γάμους κάτω από την ίδια στέγη οδηγεί σε πραγματικά κομικοτραγικές καταστάσεις.

Η Λάνα Τάρνερ, που παντρεύτηκε, σε τέταρτο γάμο, τον Λέξ Μπάρκερ —δύο φορές χωρισμένο— έχει μαζί της την κόρη της από τον δεύτερο γάμο της, που την στέλνει, κάθε Σάββατοκύριακο, στον αληθινό πατέρα της.

Μαζί ζουν και τα δυο αγόρια του Λέξ από τον πρώτο γάμο, ενώ η κόρη του, που δεν θέλει να ζήσει με την Λάνα και την κόρη της, έχει ζητήσει να εγκατασταθεί τη-λου μόνη της!

Σά να μην έφταναν τα δράματα, που δημιουργούν στα αληθινά παιδιά τους, οι στάρ του Χόλλυγουντ, έννοσον και να υιοθετούν ξένα.

Αλλά τα υιοθετημένα αυτά δεν ζουν καθόλου καλύτερα από τα άλλα...

Ο μεγαλύτερος από τους υιοθετημένους γιουούς της Τζέιν Κράουφορντ, το έσκασε αρκετές φορές από το σπίτι του. Όταν οι αστυνομικοί, που τον έπαιναν κάθε φορά και τον οδηγούσαν πίσω στην «οικονομική στέγη», τον ρώτησαν γιατί το κάνει αυτό, εκείνος αποκρίθηκε:

«Κανένας μας δεν μπορεί να υποφέρει τις νευρικές κρίσεις της μαμάς. Έχει κάνει τη ζωή μας αληθινή κόλαση...»

Αφού, όμως, είτε επειδή κατέχονται από την δίψα της συζυγής αλλαγής, είτε επειδή το επάγγελμά τους τους έχει κάνει σχεδόν νευρασθενείς, οι στάρ του Χόλλυγουντ είναι τελείως ακατάλληλοι για τον ρόλο των γονέων, τότε για ποιο λόγο παντρεύονται και προπάντων γιατί φέρνουν στον κόσμο παιδιά;

Η απάντηση σ' αυτό είναι πολύ απλή, αν πιστέψουμε την έκδοχή που υποστηρίζει ο ανταποκριτής ενός γερμανικού περιοδικού στην κινηματογραφουπόλη.

Οι στάρ αναγκάζονται να δημιουργούν οικογένειες, υπό την πίεση των πορτανικών γυναικείων σωμάτων της Αμερικής, που, διαφορετικά, είναι έτοιμα να τους διαλύσουν και να τους κατασπέρνουν, για την «επιβεβα-μένη ζωή» που κάνουν και τους «παράνομους συνδέσμους» τους!

Και τα παιδιά δεν είναι ποτέ τα άθωα θύματα των προσωρινών αυτών γάμων, που γίνονται για τα μάτια και για να περισώσουν κατά κάποιον τρόπο την υπόληψη των ήθοποιών...

Οι άδένες ρυθμίζουν

ΤΟ «ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ»

Πως επηρεάζονται τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά μας

ΜΕΣΑ στην καρδιά κάθε γυναίκας, οποιασδήποτε ηλικίας, υπάρχει η επιθυμία να ναι όμορφη. Την έχει φτιάξει έτσι η Φύσις, ώστε να προσελκύει το ανδρικό φύλο και να εκπληρώσει το βασικό ρόλο της μητέρας, για τον οποίο είναι πλασμένη.

Πολλές γυναίκες, από εγωισμό, δεν θέλουν να παραδεχθούν αυτή την επιθυμία τους.

Κι' όμως υπάρχει πάντα στο υποσυνείδητό τους και εκδηλώνεται κατά διαφόρους τρόπους.

Αλλά η έλξη αυτή του αντίθετου φύλου —που έχει πάρε την ονομασία «σεξ-άππηλ»— δεν εξαρτάται μόνο από τη φυσική εμφάνιση.

Υπάρχουν τόσες και τόσες όμορφες γυναίκες, που μένουν μονάχες στη ζωή, γιατί δεν έχουν να προσφέρουν τίποτ' άλλο από την ομορφιά τους. Κι' άλλες πάλι, με ασήμαντη φυσιογνωμία, η και λίγο άσχημοι, σημειώνουν όλοένα επιτυχίες και κατορθώνουν να κερδίζουν την γενική συμπάθεια.

Η απάντησή βρίσκεται στο χαρακτήρα, στην προσωπικότητα —το μυστηριώδες αυτό σύνολο που αποτελεί η έξυπνάδα, η ζωτικότητα, η αυταπεποίθηση, η κατανόηση, η θερμότητα και φιλική διάθεση.

Η γυναίκα που έχει αυτά τα προσόντα, κατορθώνει εξαρτάται από δυνάμεις πανίσχυρες, που ενεργούν μέσα στον οργανισμό του και επηρεάζουν όχι μόνο το παρουσιαστικό της, αλλά και τα συναισθήματά του και τις απόψεις της για τη ζωή.

Τις δυνάμεις λοιπόν αυτές μπορούμε να τις ελέγξουμε και να τις διευθύνουμε ως ένα σημείο. Όλο το μυστικό κρύβεται στους ένδοκρινείς αδένες μας και στις όρμινες που εκκρίνουν.

Οι εκκρίσεις αυτές έχουν μία αλληλοεξάρτηση μεταξύ τους, συγχρόνως δε επηρεάζουν τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά μας. Η ισορροπία τους καθορίζει την τελική εικόνα της φυσικής εμφάνισής μας και της προσωπικότητάς μας.

Ο σπουδαιότερος απ' τους αδένες αυτούς είναι η υπόφυση. Είναι μικρός όσο ένα μπιζέλι και κρύβεται στη βάση του εγκεφάλου. Αποτελείται από δυο λοβούς τον εμπροσθιο και τον οπίσθιο. Πολλές ασθένειες οφείλονται αποκλειστικά σε ανωμαλία του ενός από τους λοβούς αυτούς. Οι εκκρίσεις της υποφύσεως διευθύνουν τη λειτουργία όλων των άλλων αδένων του σώματος. Αν είναι ανεπαρκής, ο άνθρωπος γίνεται χοντρός, άργοκίνητος και κοιμισμένος.

Ο θυρεοειδής αδένας βρίσκεται στο εμπρός μέρος του λαιμού. Είναι ο περισσότερο μελετημένος από τους γιατρούς. Η όρμυν του φέρνει εκπληκτικά αποτελέσματα. Σ' αυτήν την όρμυν οφείλεται η δραστηριότητα του ανθρώπου, σωματική και πνευματική.

Δίπλα στο θυρεοειδή, βρίσκονται οι παραθυρεοειδείς αδένες, τέσσερες συνήθως, που ρυθμίζουν την ποσότητα του ασβεστίου και του φωσφόρου στο αίμα. Όταν η ποσότητα αυτή είναι ανεπαρκής, ο άνθρωπος γίνεται δύστροπος, γκρινιάρης και ευερέθιστος.

Τα επινεφρίδια βρίσκονται πάνω από τα νεφρά και έχουν την αποστολή να προσέχουν πρόσθετη ενέργεια στον οργανισμό, σε περίπτωση θμού, κινδύνου ή οποιασδήποτε καταπονήσεως.

Πότε καταπονήσεως.

Τέλος, οι ωθήκες παίζουν τεράστιο ρόλο στη ζωή και στην εμφάνισή της γυναίκας. Αν οι γυναικείες ομορφύνουν με την έγκυμοσύνη, αυτό οφείλεται στο ότι οι ωθήκες τους παράγουν τότε περισσότερο «οιστρογόνο», και η όρμυν αυτή κάνει το δέρμα τους μαλακό, λείο και καθαρό και συγχρόνως δίνει περισσότερη λάμψη στα μάτια τους.

Αναλόγως των όρμυνων που επικρατούν στον οργανισμό της, μία γυναίκα μπορεί να ανήκει στον ορμονικό τύπο του θυρεοειδούς, των επινεφριδίων ή της υποφύσεως.

1) Ο τύπος του θυρεοειδούς αναγνωρίζεται εύκολα. Είσαστε συνήθως ψηλή, αδύνατη, λεπτοκόκαλη. Είσαστε η γυναίκα με το λαιμό του κύκνου, που τον εξυμνούν τόσο οι ποιητές. Τα δόντια σας είναι άσπρα και κανονικά, αλλά χαλάνε εύκολα. Έχετε μάλλον στενή λεκάνη, πόδια και χέρια λεπτά και καλοσχηματισμένα και δαχτυλά μύτερά στις άκρες. Είσαστε εύκινητη και δεν μπορείτε να βρείτε ήσυχία. Αγωνιάτε διαρκώς, συνήθως δε για πράγματα που μπορεί να μη συμβούν ποτέ. Είσαστε στην καλύτερη «φύση» σας στην αρχή της ή μέρας. Μολονότι έχετε τάση σε αϋπνία και σε ταραχμένα όνειρα, δεν δυσκολεύεστε να σπκωθήτε το πρωί έναρως.

2) Όταν επικρατούν στον οργανισμό σας τα επινεφρίδια, διαφέρετε τόσο πολύ από τον προηγούμενο τύπο, όσο το μαύρο από το άσπρο. Οι τρίχες των μαλλιών σας είναι συνήθως χοντρές, σκληρές και κατασπα- «Έχετε στενό μέτωπο και μύτη μάλλον μεγάλη, με πλατιά ρουθούνια. Τα χείλη σας δεν χρειάζονται κραγιόνι, γιατί έλουν εκ φύσεως ζωηρό χρώμα. Τα δόντια σας είναι πολύ μεγάλα, αλλά δύσκολα χαλάνε. Έχετε λαιμό κοντόχοντρο, χέρια και πόδια κοντά και πλατιά. Με τη ζεστή διάθεσή σας και την εύπροσηγορία σας κερδίζετε την αγάπη και των δυο φύλων. Εί- σαστε υπομονετική, προσαρμόζεστε εύκολα, σπάνια μαλώνετε. Προσέξτε όμως, γιατί έχετε τάση ν' αποκτήσετε κοιλιά και περιφέρεια.

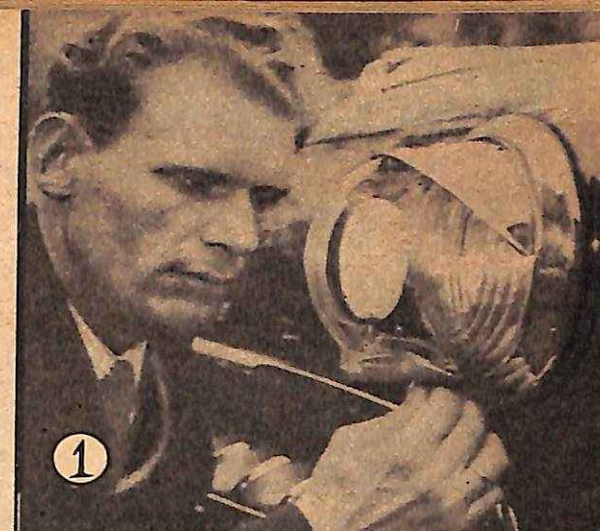
3) Αν ανήκετε στον τύπο της υποφύσεως, έχετε καλλιτεχνικές κλίσεις. Σας άρεσει η ζωγραφική, η λογοτεχνία, η μουσική, ή κάποιο άλλο είδος δημιουργικής απασχολήσεως. Έχετε μεγάλα κόκαλα, μακριά χέρια και πόδια, μεγάλο κεφάλι και φαρδύ μέτωπο. Δείχνετε μία ιδιαίτερη ευαισθησία στο περιβάλλον. Έχετε την περίεργη ιδιότητα να καταλαβαίνετε τι θα πη ή άλλος, πριν το πη άκόμη.

1) Η Λέσχη Αυτοκινήτου της Δυτικής Γερμανίας για να βοηθήσει τους οδηγούς αυτοκινήτων να βλέπουν καλύτερα τη νύχτα, έφτιαξε ένα είδος καθρέφτη, που εφαρμόζεται εμπρός στους ηλεκτρικούς προβολείς του αυτοκινήτου, καθώς λαοά και σε τρόπο ώστε να αντανακλά ένα μέρος του φωτός των προβολέων προς τα πλάγια. Με αυτό ο οδηγός του αυτοκινήτου δεν βλέπει μόνο προς τα εμπρός, αλλά και δεξιά και αριστερά του.

2) Πολύ της μόδας θα είναι το φθινόπωρο για τις εκδρομές και τα σπάρ οι πέτινες ριχτές ζακέτες, με μανίκια και λαιμό από πλεχτό μαλλί, σε διάφορους χρωματισμούς, ώστε ναρκωνται σε αρμονική αντίθεση με το χρώμα του δέρματος.

3) Με λίγη φαντασία μπορεί κανείς να κόψει τους καθρέφτες του σπιτιού του να παρουσιάσουν φαντασμαγορικά «εφές». Ο Γερμανός σκηνογράφος Βέρνερ Ζωνγκφίς στις γωνίες του εικονιζόμενου καθρέφτη, το φανταστικό αυτό καπίο, που το βράδυ με αμυδρό φως σκορπίζει στο δωμάτιο μία πραγματικά φαντασμαγορική μαγεία!...

4) Ο τεχνητός αυτός δορυφόρος είναι αγγλικής κατασκευής. Έχει διάμετρο 3 μέτρων περίπου και θα μπορεί να αναπτύξει ταχύτητα 18.000 χιλιομέτρων την ώρα. Όταν οι ρουκέτες, οι οποίες θα τον προωθούν θα παύουν να λειτουργούν, τα προστατευτικά καλύματα του θα αποσπασθούν. Εν συνεχεία θα αποσπασθεί και ο κυρίως δορυφόρος από την πυρήνα του, θα διαγκωθή σε σφαίρα και θα αρχίσει να περιστρέφεται γύρω από τη γη μέσα σε 90 λεπτά της ώρας και σε ύψος 300 χιλιομέτρων.

Μιά ΦΤΩΧΙΑ τωπέλλα

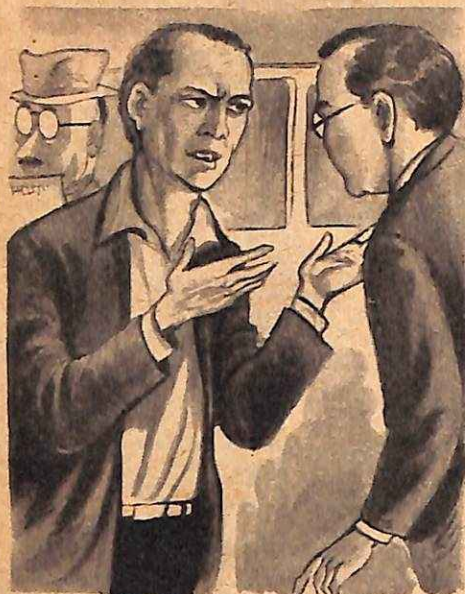
Ο Γιώργος Δρόσης κι' η Μαρούλα παντρεύτηκαν με τη θέληση και την ευλογία των δικών τους...

Η σκηνή ποίχε εκείνο το... μα ο Μίλτος Δρόσης, ο πάμπλουτος βιομήχανος, με τον γιό του τον Γιώργο, ήτανε μιά δραματική συγκρούση ανάμεσά τους.
—Δεν ένωσα να κάνης μιά τέτοια τρέλλα! φώναξε ο βιομήχανος.
—Τρέλλα είναι να παντρευτώ εκείνη που άγαπώ, πατέρα; άπορησε ο νέος.
—Από τις χειρότερες! Άκουσ' να παντρευτή μιά κοπέλλα τόσο κατώτερη από αυτόν!
—Εσφίξε τις γροθιές του ο Γιώργος:
—'Η Μαρούλα δεν είναι καθόλου κατώτερη από μένα! φώναξε. Είναι ίση μου, για να μη σ'αξάνω πω ανώτερή μου!
Πετάχτηκε ο δρόσος ο γέρος και χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του απάνω στο γραφείο:
—Σου απαγορεύω να κατεβάξης τον έαυτό σου ως το σημείο αυτό! φώναξε.
—Τον έαυτό μου τον ξεουσιάζω και μπορώ να τον κάνω ό,τι θέλω! είπε με δύναμη ο νέος.
—Ο έαυτός σου δεν είναι ακόμα τίποτα, παληόπαιδο! Ζής και κουνιέσαι με τα μέσα τα δικά μου, πεπάς με τα φτερά μου... Δεν έχεις ακόμα καμιά δική σου προσωπικότητα... Δεν μπορείς, λοιπόν, δε σου επιτρέπω να ριζής τη δική μου την προσωπικότητα, το δικό μου όνομα στο βούρκο...
—Στο βούρκο;! μούγκρισε ο Γιώργος, κι' εσφίξε πιδ δυνατά τις γροθιές του, σ'α να έτοιμάστηκε να χυμής με άγριες διαθέσεις στον πατέρα του...
Συνήλθε όμως, και τον ρώτησε με τη φωνή του που έτρεμε από το θυμό:
—Τι έχετε να κατηγορήσετε τη Μαρούλα εκτός από τη φτώχεια της;
—Λίγη είναι η φτώχεια της, ανόητε;...
—'Η φτώχεια δεν είναι έγκλημα, πατέρα! του είπε σταθερά ο νέος. Γιατί και σεις κάποτε ήσαστε φτωχός...
—'Ημουν, αλλά προσπάθησα να γίνω πλούσιος! Πάλεψα σκληρά, αγωνίστηκα, και στο τέλος τα κατάφερα! Και τώρα δεν επιτρέπω στο γιό μου να σπαταληθώ, παίρνοντας μιά κοπέλλα που είναι άπένταρη...
—Ωστε, για τελευταία φορά σ'α ρωτάω, ή απάντησ'ι σας είναι όχι; ρώτησε ο νέος.
—Όχι!... Όχι!... Όχι!...
—Πολύ καλά... Θα τα ξαναπούμε... Έκανε ο Γιώργος, και, χωρίς άλλη κουβέντα, γύρισε και βγήκε με σταθερό βήμα από το γραφείο του πατέρα του.
—Εκείνος έπεσε κουρασμένος απάνω στην πολυθρόνα του. 'Η δραματική συζήτηση με τον άγαπημένο του μοναχογιό τον είχε κυριολεκτικά συντρίψει.
—Εσφίξε μέσα στα χέρια του το κεφάλι του, κι' έμεινε έτσι για πολλή ώρα...
...Ωσπου χτύπησε σιγανά η πόρτα του γραφείου του. Σήκωσε το κεφάλι του ο Δρόσης, και, με φωνή κουρασμένη ρώτησε:
—Ποιος είναι;...
—'Η πόρτα μισάνοιξε και μέσα γλύστρησε μιά γρήα με κάτασπρα μαλλιά.
—Ο βιομήχανος σηκώθηκε ψυχρός. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για επισκέψεις...
—Τι θέλετε; ρώτησε απότομα την άγνωστη ένοχλητική επισκέπτερτα.
—Εσένα, Μίλτο... του αποκρίθηκε εκείνη θαρρετά.
—Μίλτο; Πώς έξηγιόταν αυτή η οικειότητα;
—Ο Δρόσης την κύτταζε έκπληκτος στα μάτια αυτή τη γυναίκα. Ξαφνικά τη γνώρισε!
—Σοφία! ψιθύρισε.
—Με γνώρισες, επί τέλους, Μίλτο;...
—Ο βιομήχανος σκέπασε τα μάτια του με το χέρι του.
—Πόσα χρόνια... μωρμούρισε.

—Ναι, Μίλτο... Είναι πολλά χρόνια από τότε... είπε η γυναίκα σιγά, γλυκά. "Ήσουν ένας όμορφος έφηβος, κι' ήμουν μιά ύποφερτη κοπέλλα...
—Όχι, Σοφία... Όμορφη ήσουν κι' εσύ... Πολύ όμορφη!...
—Χαμονέλασε μελαγχολικά εκείνη:
—Τι κέρδισα με την όμορφή μου; Μήπως κέρδισα την ευτυχία;
—Αίτια ήταν ο πατέρας σου, καλή μου Σοφία! Το ξεχνάς;
—Ο πατέρας μου... Σύμφωνοι... Αυτός μάς χώρισε, γιατί νόμιζε ότι έπρεπε να παντρευτώ κάποιον με λεφτά... Γιατί την εποχή εκείνη, Μίλτο, ο πατέρας μου ήταν πλούσιος έμπορος, κι' εσύ ένας φτωχός σπουδαστής...
—Εσφίξε το κεφάλι του ο Δρόσης. Τι είχε έρθει, αλήθεια, να του θυμίσει αυτή η κατάλευκη γρηούλα ποίχε βγή από το παρελθόν!
—Το αποτέλεσμα ήτανε καταστρεπτικό για τον έρωτά μας... συνεχίστηκε εκείνη σταθερά, γεμάτη μελαγχολία. Χωρίσαμε, κι' εγώ άναγκάστηκα να πάρω κάποιον που δεν αγαπούσα, μόνο και μόνο γιατί είχε λεφτά...
—Αναστράφηκε η γρηούλα και πρόσθεσε:
—Άλλοίμονο! Τα λεφτά είναι πρόσκαιρα και δεν αποτελούν μόνιμη ευτυχία... Σε λίγα χρόνια, κι' ο πατέρας μου κι' ο άντρας μου ήτανε φτωχοί, χωρίς δραχμή... Πεθάνανε, πρώτα ο ένας, ύστερα ο άλλος, και μ' άφισε μόνη με την κορούλα μου — τη Μαρούλα...
—Ο βιομήχανος σήκωσε το κεφάλι του:
—Τη Μαρούλα; ρώτησε.
—Ναι! του αποκρίθηκε με δύναμη η γρηά. Είν' εκείνη που άγαπάει τώρα ο γιός σου, Μίλτο, και δε θες να του επιτρέψης να την παντρευτή... Γιατί είναι φτωχιά, Μίλτο... Φτωχιά, όπως ήσουν κι' εσύ φτωχός άλλοτε...
Κατέρρευσε ο Δρόσης στην πολυθρόνα του... Το πιο μεγάλο, το πιο δυνατό επιχείρημα για την ένωση του γιού του με μιά φτωχιά, με μιά ασήμαντη κοπέλλα, ήρθε να το δώσει αυτή η κατάλευκη γρηούλα ποίχε βγή από τα παλιά χρόνια για να του θυμίσει τόσα ξεχασμένα μα και τόσο συγκινητικά πράγματα...
Ψιθύρισε η φωνή της χάιδεψε τα αυτιά του:
—Δώσε την ευτυχία στα παιδιά μας, Μίλτο... Μη φέρεσαι κι' εσύ με την ανόητη σκληρότητα που φέρθηκε κάποτε ο πατέρας ο δικός μου... Είσαι πλούσιος, μεταχειρίσου τα λεφτά σου για να δώσης την ευτυχία στον άγαπημένο σου μοναχογιό! Επίτρεπέ του να πάρη αυτήν που αγαπάει, και δώσε στα λεφτά σου κάποια χρησιμότητα, μεταχειρίσου τα για να κάνης εύκολη τη ζωή τους, χαρούμενη τη σκέσι τους...
Σήκωσε τα δακρυσιμένα μάτια του ο άσυγκινητος και σκληροτράχηλος βιομήχανος, ποίχε καταφέρει να δακρύση, και ψιθύρισε στη γρηούλα εκείνη που κρεμότανε κυριολεκτικά από τα χείλη του, περιμένοντας απλότητα τα λόγια του:
—Καλά, Σοφία... Άς παντρευτούν... με την ευχή μου...
Χύμηξε άμεσως εκείνη, άρπαξε τα χέρια του, και τάνιξε με φιλικά και δάκρυα.

—Έχασα το σουτιέν του μπικίνι μου, κοίτη, και τώρα πρέπει να περμένω ν' άδειάση η πλάζ, για να βγώ...

—Σας είπα κύριε πως δεν είμαι ο Κατσαντώνης όπως σεις δεν είδατε βέβαια ο Ήνερ Βρυώνης...

Ο Κ. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ..

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΟΥ είναι συμπαθέστατοι οι άνθρωποι που έχουν αφηρημάδες. 'Η αλήθεια είναι πως καμιά φορά σ'αυτούς έχω κάνει κακό, αλλά χωρίς να το θέλω. 'Η διάθεσή τους πάντως είναι ελκρινής, ακόμα κι' αν κατά λάθος σ'αυτούς στείλουν σπέρμα...

Μία φορά πήγα με μια μικρή παρέα εκδρομή στην Πελοπόννησο. Ήταν μαζί μας κι' ένας παλιός καθηγητής της φιλολογίας, πολύλογος, θορυβώδης, αλλά και ευχάριστος. Στο 'Αργος μάς φιλοξένησαν σε δυο φιλικά και άρκευτα σπίτια. Μας περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν οι άνθρωποι και δεν παρέλειψαν να μάς ετοιμάσουν ωραία φαγητά και αναψυκτικά για να περάσουμε καλά...

Αλλά η περιποιητικότητα τους ξεπέρασε όλα τα κανονικά όρια. Νομίζω πως δεν θα κοιμόμασταν αν δεν φορούσαμε ολοκαίνουργιες μεταξωτές πυτζάμες και επειδή δεν είχαν στη διάθεσή τους τα έφτιαξε ο ίδιος ο καθηγητής της φιλολογίας κι' ένας άλλος, μάς φάνηκε λιγάκι δύσθυμοι. Σαν να συνέβαινε κάτι που δεν μπορούσε να μην είναι έτσι...

Αλλά μόνο πυτζάμες; Αφ'ηκαν δίπλα στα κρεβάτια μας κι' από ένα ζευγάρι ολοκαίνουργιες παντούφλες. Σκέφτηκαν οι άνθρωποι πως σαν εκδρομείς που ήμασταν δεν θα είχαμε φροντίσει να πάρουμε μαζί μας αυτά τα χρήσιμα βέβαια, αλλά όχι και απολύτως απαραίτητα φιλολογήματα. Τό πρωί ετοιμασθήκαμε για την αναχώρηση. Θά πηγαίναμε στην Τρίπολι κι' απ'έκει Σπάρτη, Γύθειο. Μας οργάνωσαν καφέ, γλυκό, γάλα, κουλουράκια. Αλλά η νοικοκυρά του σπιτιού που μείναμε εγώ, ο καθηγητής της φιλολογίας κι' ένας άλλος, μάς φάνηκε λιγάκι δύσθυμοι. Σαν να συνέβαινε κάτι που δεν μπορούσε να μην είναι έτσι...

Δεν θέλησα να διαταράξω τις σκέψεις της, την ευχαρίστησα θερμά και ξεκίνησαμε. Αντίθετα προς την ευγενική κυρία που μάς φιλοξένησε, είμαι ήμασταν κεφάτοι, ύστερα από τόν θαυμασμό ύπνου που κάναμε, εκτός από τον καθηγητή. Αυτός είχε πάρει ύψος ανήλικου και περιέργου ανθρώπου. Όλο κούτταζε την τσάντα του—μέσα στην οποία υπήρχαν τα λίγα εφόδια της εκδρομής—και δεν μπορούσε να εξηγήσει πως από το βράδυ ως το πρωί είχε... φουσκώσει σκανδαλώδως.

—Μυστήριο, έλεγε. 'Η τσάντα μου ήταν χτες το βράδυ αναμμένη και τώρα τη βλέπω σαν παραγεμισμένη γαλοπούλα. Κάτι της συνέβη...

Και για να δει... τι της συνέβη, την άνοιξε. Με κατάπληξε είδε μέσα τις ζέστες μεταξωτές πυτζάμες, τις παντούφλες και την πετσέτα του σπιτιού που μάς φιλοξένησε!

Δεν μπορούσε να εξηγήσει πως βρέθηκαν εκεί. 'Εν τούτοις βασάνισε το μυαλό του και θυμήθηκε πως τα έβαλε αφηρημένους στην τσάντα του, την ώρα που ετοιμαζόταν για την αναχώρηση. Και επειδή δεν υπήρχε τρόπος να επιστρέψουμε αμέσως στο 'Αργος, έστειλε από την Τρίπολι ένα τηλεγράφημα:

«Προφανώς λόγω παρρησίας αφηρημάδας μου ευρέθησαν σ'αυτόν μου ανήκοντα υμίν αντικείμενα. Αποστέλλω αυθημερόν εκ Τρίπολεως».

Κάποτε πάλι ή αφηρημάδα ενός αγνώστου μου έγινε αφορμή να οδηγηθώ ως το αστυνομικό τμήμα. Καθόμουν στο τραίνο και διάβαζα ημερησίως την εφημερίδα μου, όταν αισθάνθηκα ένα χέρι να πέφτει βαρύ στον ώμο μου. Γύρισα και είδα έναν αγνώστου μου άνθρωπο, βλοσυρό, συνφωρημένο, έτοιμο να με καταπαράξει. Με ξανακτύπησε στον ώμο—κόντηψε να μου τον ξεκαρβαλώσει—και μου είπε:

—Νόμιζες πως θα μου ξεφύγεις; Χμ... Μια του κλέφτη, δυο του κλεφτή... Τώρα δεν μου γλυτώνεις, κύριε... Κατσαντώνη.

Το «κύριε Κατσαντώνη» με καθόνησε. Γιατί στην αρχή τα χρειάστηκα λιγάκι. —Με συγκωρυπτε, εξηγήσα στον εξαργισμένο άνθρωπο, αλλά όπως βλέπετε κάνετε λάθος. Δεν είμαι ο κ. Κατσαντώνης, όπως και σεις βέβαια δεν είδατε ο Ήνερ Βρυώνης.

Με κούτταξε κατάματα και ύστερα κοκκίνισε.

—Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη, μου είπα. Σας πήρα για άλλον. Για ένα απατεώνα που μου σούφρωσε έξω χιλιάδες δραχμές. Και να σ'αυτή την αλήθεια... Δεν του μοιάζετε καθόλου. Είμαι προμετρημένος και επειδή δεν κοιμάμαι αφηρημένος από τη στενωπία μου, σ'αυτήν την ώρα... επειδή του μοιάζετε κατά... το κοτούμι και το γυαλιά! Νά, έτσι φοράει κι' αυτός ένα γυαλί κοτούμι με ρίγες. Και γυαλιά σαν τα δικά σας. Έχει και το ανάστημά σας. Και πάλι με συγκωρυπτε...

—Δεν περπατάει. Τα λάθη είναι για τους ανθρώπους. Ο αγνώστος μου κάποτε δίπλα μου κι' εγώ συνέχισα το διάστημα της εφημερίδας μου. Αλλά κατάλαβα τότε εκνευρισμό του. Κάπου-κάπου τον άκουγα να μονολογεί:

—Πού θα μου πόν το κάθαρμα; Πού θα μου πόν;

Ξαφνικά μου έδωσε ένα όχι πολύ ελαφρύ χτύπημα στο χέρι και άρχισε να μου αφηγήται την περιπέτειά του, που δεν μ'ένδιεφε, φυσικά, καθόλου. 'Αναγκάστηκα όμως να τον ακούσω. 'Αλλά όσο μιλούσε, τόσο άναβε. Και στο τέλος τα έβαλε μαζί μου!

—Αυτά είναι απάτες, κύριε! Είναι πολύ γελοίοι άνθρωποι, νομίζω πως θα χάσω στα καλά καθούμενα έξω χιλιάδες δραχμές, θα φτάσω μέχρι φονικό και να το ξέρετε καλά... κύριε Κατσαντώνη!

Οι επιβάτες του τραίνου άρχισαν να με κυττάζουν ύπουλα. Με πήραν κι' αυτοί για τον Κατσαντώνη. Και παρά το γεγονός ότι η υπομονή μου δεν έχει όρια, αναγκάστηκα να βάλω τις φωνές:

—Δεν με παρατάς με τον Κατσαντώνη σου και με τις έξω χιλιάδες σου; Όχι άδερφέ, μάς σκότισες...

Ο αγνώστος μου δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την κατάπληξη του για το... θράσος μου.

—Όστε σε σκότισα, ε; Παλιάνθρωπε! Και μου έδωσε μια γροθιά στο πλευρό, που τη θυμάμαι αρκετόν καιρό. Οι επιβάτες μάς έπιασαν και μάς παράδωσαν σ'έναν αστυφύλακα στο τέρας 'Ιπποκράτους, όπου είχαμε φτάσει εν τω μεταξύ. Μας ώδηγησε στο Ε' αστυνομικό τμήμα, όπου ο αγνώστος μου ζήτησε με συντριβή συγγνώμη, αφού εξήγησε στους αστυνομικούς τα σχετικά με την αφηρημάδα του. Δεν θέλησα να υποβάλω μήνυση «έπι αδικία επιθέσει» για τη γροθιά.

—Σας ευχαριστώ, μου είπε με συγκίνηση όταν έφυγε. Και με συγκωρυπτε. Μ'αυτή την αφηρημάδα μου θα βρω καμιά φορά το μπλά μου. Χαιρετε κύριε... Κατσαντώνη!

Μυστήριο είναι πως δεν αποφάσισα να του ανταποδώσω τη γροθιά εκείνη τη στιγμή...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Θ

Θά ελέγουμε και προς τα πίσω

Ένας ωρολόγοποιος της Νέας 'Υόρκης κατασκεύασε γυαλιά που επιτρέπουν σ'αυτούς που τα φορεί να... βλέπουν εκείνα που γίνονται πίσω του, χωρίς οι άλλοι να τον υποπτεύουνται.

Ο ΕΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Το συζυγικό καράβι

ΠΡΙΝ από λίγο καιρό, ένας 'Αμερικανός γιατρός, ο δόκτωρ Φρέντ 'Ωστερ, εξήγησε διαζύγιο με τη δικαιολογία ότι η γυναίκα του ήταν πολύ φυλοδοξή.

«Δεν μ'αφήνει να ήσυχάσω, είπε στο δικαστήριο. Το λιγότερο που ζητάει από μένα είναι να ανακαλύψω ένα φάρμακο που να γιαιτρεύει αλάνθαστα όλες τις ασθένειες. 'Η ζωή μου έχει καταστήσει μαρτυρική».

Οι Ιταλικές εφημερίδες, εξ'άλλου, ανέγραψαν την περίπτωση ενός φημισμένου 'Ιταλού ζωγράφου, που έχει τιμηθεί δυο φορές με το βραβείο της Ρώμης και που έβουρσε τη μεγάλη αγάπη της ζωής του για την τέχνη του. 'Η αγαπημένη του ήταν μια νεαρή κοντεσσίνα, πολύ όμορφη, μορφωμένη και πλούσια. Ο γάμος τους επρόκειτο να γίνει στον 'Αγιο Πέτρο της Ρώμης. Αλλά, δυο ημέρες πριν, ο γαμπρός έφυγε για τη Βενεζουέλα. Ο λόγος; Πραγματικά, ο ζωγράφος έστειλε μια επιστολή σ'ένα φίλο του, παρακαλώντας τον να εξηγήσει στην αγαπημένη του την αιτία της φυγής του. «'Η Βεατρίκη, του έγγραφε, είναι μια υπέροχη νέα. 'Αλλά ρωτάει ότι δεν είμαι ο κατάλληλος σύζυγός γι'αυτήν. Ξέρεις ότι ανήκω ολοκληρωτικά στην τέχνη μου. Δεν θηρεύω δάφνες. 'Αλλ'αισθάνομαι μια εσωτερική φωτιά, που με σπρώχνει πάντα να προσπαθώ να ξεπεράσω ό,τι έχω ως χτες. 'Η καλλιτεχνική φιλοδοξία μου είναι άπειρη. Και ξέρω ότι δεν θα μπορέσω να λυτρωθώ, αν δεν ολοκληρώσω το έργο μου. Στη Βεατρίκη, μ'έλο που ξέρω πως μ'αγαπάει, η τέχνη μου είναι αδιάφορη. Δεν έχει την παραμικρή φιλοδοξία για μένα. Είναι μια ήρεμη νέα, που βλέπει τη ζωή σαν κάτι που πρέπει να της δίνει άνεση κι' ευχαρίστηση. Δεν έχει ανησυχίες. Και δεν μπορεί να καταλάβει πως ένας άνθρωπος μπορεί ν'αγρυπνεί ημέρα-νύχτα κυνηγώντας ένα όνειρο, που είναι τις περισσότερες φορές άπιαστο και πως, αντί ν'απογοητευτεί από τις αποτυχίες του, ξαναρχίναται με πιο πολύ ζήλο στην εξαντλητική ενάτησή του... 'Ηλπιζα ότι η αγάπη μας—γιατί αγαπάω τη Βεατρίκη και ξέρω πως κι'αυτή επίσης μ'αγαπάει—θα εξουάλυνε τις μεταξύ μας αντιθέσεις. 'Αλλά κατάλαβα πως αυτό είναι αδύνατο. Προτιμώ, λοιπόν, να φύγω, μ'έλο που ξέρω πως θα κάμω τη Βεατρίκη να πονέσει και μ'έλο που, φεύγοντας, ξεσχίζω την καρδιά μου».

Τα δυο αυτά παραδείγματα εκφράζουν κάτω από διαφορετικό πρίσμα το ίδιο πρόβλημα. 'Η έναρμόνισι των τάσεων μεταξύ των δυο συζυγίων είναι η απαραίτητη προϋπόθεση της συζυγικής ευτυχίας. Όταν αυτές οι τάσεις διαφέρουν, οι δυο σύζυγοι κατανοούν κάτι χειρότερο από δυο ξένοι: δυο εχθροί, που αλληλουβελώνονται και αντιδρούν, συνειδητά ή ασυνείδητα, ο ένας στις προσπάθειες του άλλου. Από αυτή την κατάσταση δεν μπορεί, βέβαια, να προκύψει τίποτε καλό.

Προκειμένου, λοιπόν, να διαλέξετε το σύντροφο της ζωής σας, δεν αρκεί μόνον να εξετάσετε τη φυσική του εμφάνισι, το αν είναι, δηλαδή, άσχημος, γοητευτικός, κομψός κτλ., ούτε να βασισθώτε

στον χαρακτήρα του, έστω κι'αν είναι ο καλύτερος του κόσμου. Πρέπει ακόμη να μελετήσετε με προσοχή ποιές είναι οι βαθύτερες τάσεις του και να τις παραλληλίσετε με τις δικές σας. Πρέπει, μ'άπλουστερα λόγια, να εξακριβώσετε αν μπορείτε να περπατήσετε μαζί στον ίδιο δρόμο.

Αλλά, θα ρωτήσετε, γιατί αυτό πρέπει να το κάμω ή γυναίκα κι' όχι ο άντρας;

'Η απάντησι είναι απλή. Γιατί ο άντρας, από εγωισμό κι' από σταδιστική παράδοση, συνήθισε να βλέπει τη γυναίκα σαν ένα εξάρτημα της ζωής του και γιατί πιστεύει πάντα, με απόλυτη ελιγκρίνεια, ότι θα κατορθώσει να την διαπλάσει και να την προσαρμόσει στις δικές του αντιλήψεις.

'Η αποψι αυτή είναι αναμφισβήτητη αρνητική και δεν εξυπηρετεί το σκοπό του γάμου. 'Αλλ'ο αγώνας της γυναίκας δεν πρόκειται να διεξαχθεί πάνω στο θεωρητικό επίπεδο, πράγμα που θα ήταν, άλλωστε, ανέλπιτο. 'Εκείνα που ενδιαφέρει είναι η πρακτική πλευρά του ζητήματος. Κι'η πρακτική πλευρά συνοψίζεται στα εξής: 'Αντί να αγωνιζέσθε να πείσετε τους άντρες ότι έχουν άδικο ξεκινώντας από παρόμοιες αντιλήψεις, το ροδότερο θα ήταν να προσπαθήσετε να ιδείτε τα πράγματα με καλή πίστι και να προσαρμόσετε στις απαιτήσεις της συζυγικής ζωής.

Είτε το θέλετε, είτε όχι, ο τιμονιέρης του συζυγικού καραβιού είναι πάντοτε ο άντρας. (Και πρέπει να θέλετε να είναι τα πράγματα έτσι, γιατί το αντίθετο, ενώ ίσως θα έκολλάκευ τον εγωισμό σας, θα ήταν εξευτελιστικό και μειωτικό για σας πρωτίστως και θα σάς στερούσε από τη μεγάλη ευχαρίστησι που αισθάνεται η γυναίκα όταν μπορεί να είναι περήφανη για τον άντρα της).

Το ζήτημα, λοιπόν, στον άντρα είναι να ιδεί με καλή πίστι, να είναι πολύ απλό. Γιατί, σε τελευταία ανάλυσι, σε σάς απόκειται να κρίνετε αν θα πάτε μ'αυτό το καράβι... ή αν θα περιμένετε για να πάρετε ένα άλλο. 'Αλλ' όταν καταλαβαίνετε ότι αυτό το καράβι δεν σας ταιριάζει, είτε γιατί κατεβύθισται στο άβυσσο και το άγνωστο, είτε γιατί άρκευταί γύρω στις ίδιες γνώριμες ακτές, είτε γιατί ακολουθεί διαφορετικό δρομολόγιο από εκείνο που ανταποκρίνεται στις βαθύτερες επιθυμίες σας, το καλύτερο είναι να μην επιβιβασθώ σ'αυτό, αλλά να προσπαθήσετε να βρήτε ένα άλλο, που να σας ταιριάζει περισσότερο. Το να πηδάτε ασυλλόγιστα στο πρώτο καράβι που θα βρεθί μπροστά σας αποτελεί άνοησι και κάποτε έγκλημα.

Όλα αυτά, βέβαια, έχουν αξία, όταν οι αντιθέσεις είναι μεγάλες, χτυπητές, αγεφύρωτες. Σ'όλες τις άλλες περιπτώσεις, ή αμοιβαία κατανόησι κι'ο σεβασμός των συζυγίων μεταξύ τους εξουάλυνουν τις διαφορές και δημιουργούν την επιθυμητή ατμόσφαιρα γαλήνης και αρμονίας.

Όταν μιλούμε για τις τάσεις, περιλαμβάνουμε σ'αυτές και το επάγγελμα του συζυγίου. Γιατί κι' αυτό καθορίζει επίσης το ρυθμό της ζωής ενός ανθρώπου και διαγράφει τα πλαίσια της δραστηριότητάς του. Κάποτε, μάλιστα, επηρεάζει κι'αυτήν άκόμη τη νοοτροπία του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Οι άνδρες που άρεσουν στις γυναίκες

ΜΙΑ έσφαλμένη πρόληψι, πού, ίσως, μία εποχή, να ανταποκρίνεται περισσότερο στην πραγματικότητα από σήμερα, κάνει πολλούς να πιστεύουν πως ο δρόμος της ζωής είναι στρωμένος με ρόδα για τις πολύ ωραίες γυναίκες.

'Η αλήθεια, ωστόσο, είναι πολύ διαφορετική από εκείνο που φανταζόμαστε. 'Ενα από τα μεγαλύτερα δράματα της εποχής μας, είναι το δράμα των εξαιρετικά ωραίων γυναικών, που πιστεύουν πως η ομορφιά τους αρκεί για να τους άνοιξη όλες τις πόρτες και, σιγά-σιγά, ανακαλύπτουν πως είναι γι'αυτές το βαρύτερο φορτίο—υπήρξε το πόρισμα μίας έρευνής, την οποία διεξήγαγε, εδώ και λίγο καιρό, μία ομάδα Γάλλων επιστημόνων!

Αλλά οι διαπιστώσεις των Γάλλων έρευνητών δεν αποτελούν ένα αυθαίρετο συμπέρασμα. Στηρίζονται σε μία, αληθινή εκπληκτική, άφθονα περιπτώσεων.

Οι εξαιρετικά όμορφες γυναίκες, αποδεικνύουν οι περιπτώσεις αυτές, πολύ σπάνια κατορθώνουν να επιτύχουν είτε στον γάμο είτε στην επαγγελματική καριέρα που θα διαλέξουν. Κυρίως, γιατί, σε κάθε βήμα τους, προκαλούν την καχυποψία.

Αρκεί—διαβεβαιώνουν οι Γάλλοι επιστήμονες—να ξεφυλλίστη κανείς τις αποφάσεις διαζυγίων, που εκδίδονται κάθε χρόνο στο Παρίσι, για να διαπιστώσθ πως πολλές είναι οι καλλονές, που οι άντρες τους τις έχωρισαν, χωρίς σοβαρό λόγο.

Πού οφείλεται αυτό; Στο ότι, από πολλές απόψεις, μία όμορφη γυναίκα είναι ένας άδικος μετρώς για τον σύζυγό της!

Τον κάνει, πρώτα, να βασανίζεται από το συναίσθημα της ζήλειας. Φοβάται συνεχώς πως επιδιώκει να του την πάρουν και πως σύντομα δεν θ'αυθίσει εκείνη στον πειρασμό να τον άπατήσθ!

Απομονώνεται, έπειτα, από τους φίλους του και τους συναδέλφους του, που τους προκαλεί τον φθόνο για την «τύχη» του.

Ψυχράθηκα με την γυναίκα μου και αναγκάστηκα να τη χωρίσω—άμαλόγησε ένας ιδιωτικός υπάλληλος—επειδή οι συνάδελφοί μου στο γραφείο, μου έλεγαν κάθε τόσο:—'Εσύ, επειδή παντρεύτηκες μία βασίλισσα της ομορφιάς, νομίζεις πως όλα σου επιτρέπονται!»

Ακόμη μία αλτία, που καταλήγουν, κατά κανόνα, στην αποτυχία οι γάμοι των πολύ ωραίων γυναικών, είναι πως οι ίδιες, αλαζονικά υπερφάνες για τα φυσικά τους χαρακτηριστικά, πιστεύουν πως έκαναν μεγάλη χάρη στον σύζυγό τους, που δέχτηκαν να τον παντρευτούν.

Για τον ίδιο λόγο, πολλές όμορφες μένουν στο ράφι. Δεν βρίσκουν κανέναν άντρα αξιό να απολαύσθ με τέτοια καλλονή σαν την δική τους!

Μη νομίζετε, ωστόσο, πως οι ίδιες δεν πικραίνονται γι'αυτή την κατάσταση και δεν νοσταλγούν τον άληθο.

Θά έσχιζα δέκα συνδύαλα—είπε μία μέρα η Μαρίλιν Μονρόε στην Τζέιν Ράσελ—για να μπορώ να άκουμπήσω σ'έναν άληθινά στοργικό άνδρα!

Ακόμη χειρότερα είναι τα πράγματα για τις καλλονές, που θά επιχειρήσουν να εργαστούν. Γρήγορα διαπιστώνουν πως, ενώ όλοι οι δρόμοι είναι άνοιχτοι για τις άσκημες, είναι κλειστοί για εκείνες!

Στις ίδιότητες επιχειρήσεις—διαπιστώθηκε από την έρευνα των Γάλλων επιστημόνων—είναι αλήθεια πως οι όμορφες προσλαμβάνονται εύκολατερα. 'Αλλά και απολύονται γρηγορότερα, γιατί η παρουσία τους γίνεται συνήθως άφορη συγκίνηση και άναστατώσων με αποτέλεσμα να επιβραδύνεται ο ρυθμός της εργασίας!

Ο κανόνας, εξ'άλλου, ότι προσλαμβάνονται εύκολατερα, δεν εφαρμόζεται παντού και πάντοτε. Μία εξαιρετικά όμορφη Παριζιάννα δακτυλογράφος άφηνήθηκε στους έπιστήμονες, που διεξήγαγαν την έρευνα, πως είδε κι' έπαυε άσπου να βρή δουλειά. Σε τρεις επιχειρήσεις που προστάσθηκε, ενώ άρμόζονταν άρνήθηκε να την προσλάβει, με την λαωνική, αλλά και πολύ ένδεικτική, δικαιολογία:

«Ξέρετε, η γυναίκα μου...». Στο τέλος, βρήκε μία εταιρία, που ο

Οι προϊστάμενοι διστάζουν να προλάβουν τις όμορφες, γιατί φοβούνται τόσο... τις γυναίκες τους, όσο και την άναστάτωση που θά προκληθί στην λειτουργία του γραφείου!

Η ζωή δεν είναι ρόδινη

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Τις περιμένουν άπογοητεύσεις στο γάμο και στην επαγγελματική τους καριέρα

Διευθυντής της ήταν άνθρωπος! 'Ως τώρα, υπήρχε ένα επάγγελμα, που φαινόταν ν'αποτελεί άποκλειστικότητα των ωραίων γυναικών: Το επάγγελμα της ίπταμένης συνοδού. 'Ενώ, όμως, στην αρχή, η ομορφιά έθεωρείτο άπαραίτητο προσόν για τη νέα, που θά επιχειρούσε να άποκτήσθ μία τέτοια θέση, σήμερα οι άεροπορικές εταιρίες άποκλείουν τις άφαιρες. Γιατί, σε σύντομο διάστημα, κατακτούν την καρδιά ενός έπιδότη τον παντρεύονται... και η εταιρία είναι άπορριμένη να ψάξθ για την άντικαταστάτριά!

Πολύ πιο άσκολο, είναι για μία όμορφη κοπέλλα να προσληθί ως πωλήτριά σε κατάστημα. Οι καταστηματαρχές τις άποφύγουν, γιατί έχουν διαπιστώσει πως τους προκαλούν δίπλη ζημιά:

Οι πελάτισσες, προφανώς όταν είναι άσχημες και μεσόκοπες, δυσφορούν από την παρουσία τους. Και οι πελάτες δεν σέπονται παρά πως να τις φλερτάρουν και ξεχνούν να μωνίσουν!

'Αλλά και στα έλεύθερα επάγγελα ή καριέρα τους δεν παρουσιάζεται περισσότερο ρόδινη. 'Εχει παρατηρηθί πως καμμία σχεδόν όμορφη γιάτριά τις άποφύγουν, γιατί έχουν διαπιστώσει πως τους προκαλούν δίπλη ζημιά:

Οι λόγοι, που οι άφαιρες γιάτρισσες δεν κατορθώνουν να προσελκύσουν άρκετή πελατεία, είναι, καθώς διαπιστώθηκε από την έρευνα, πρώτον: ότι οι γυναίκες τις άποφύγουν από ζήλεια και δεύτερον: ότι οι άντρες... ντρέπονται να γυθουν μπροστά τους, ενώ άρμόζονταν πλήρη άνεσι όταν ή γιάτριάσσ είναι άσχημη!

Όσο για τις όμορφες δικηγόρινες, σε άμέτρητες περιπτώσεις έχει διαπιστωθί η συνηγορία τους δεν έχει άλλο άποτέλεσμα από το να εξαντλήται για τον πέλεμα από το να άσστηρότητα του δικαστηρίου! Γιατί ο δικαστής, που ξέρει πως τον περιμένει το μεσημέρι στο σπιτί του μία γκρινιάρη, δύστροπη και άχαρη σύζυγος, αισθάνεται μίαν άθέλητη έχθρα για το ζωντανό αυτό λουλούδι, που επιχειρεί να τον πείσθ πως κατέχει την ποινική δικονομία καλύτερα από εκείνον!

Η 'αγάπη της ΝΟΡΑΣ

Καλημέρα, Μισέλ...
Ο συγγραφέας σήκωσε το κεφάλι του απ' τα χειρόγραφα. Στο κατώφλι του γραφείου του στεκόταν η Άννα. Ο Μισέλ την καλημέρισε και της πρόσφερε ένα καθίσμα, εκείνη όμως έμεινε όρθια. Η νέα τον κύταζε κατάματα. Έμειναν αμίλητοι για λίγες στιγμές.

— Ξέρεις γιατί βρίσκομαι εδώ; τόν ρώτησε η Άννα ξαφνικά.

— Όχι, απάντησε εκείνος.

— Έλεγε ψέμματα, γιατί φοβόταν να δηλώσει την ατία της επίσκεψής της.

— Ήρθε να σου πω ότι σ' αγαπώ! είπε η Άννα, αποφασιστικά, με φωνή σταθερή.

— Άννα! φώναξε τρομαγμένος ο Μισέλ.

— Τόβερεις από καιρό! Απόδειξι πως δεν κατεβαίνεις πια στο ξενοδοχείο και μένεις διαρκώς εδώ στο ερμητικό σπιτάκι σου. Προφασίζεσαι πως γράφεις το νέο σου μυθιστόρημα. Λες όμως ψέμματα! Δεν έρχεσαι, γιατί ξέρεις πως σ' αγαπώ, γιατί φοβάσαι μήπως ανακαλύψεις ότι μ' αγαπάς κι' εσύ. Μια και δεν είχες το θάρρος να κάνεις το πρώτο βήμα εσύ, είχα την τόλμη να το κάνω εγώ.

— Άννα! ξανάπε ο Μισέλ μ' ένα τόνο σαν να θέλε να διώξει κάτι που του προκαλούσε φρίκη.

— Μην τ' αρνιέσαι τώρα, ξανάπε έντονα η Άννα, ομολόγησε πως μ' αγαπάς και σύ.

— Δεν είν' αλήθεια! φώναξε ο Μισέλ.

— Ναι, μ' αγαπάς, είδεμ' δε θα μ' απόφευγες. Γιατί φοβάσαι να το πής; Τίποτε δεν μπορεί να μ'ας χωρίσει.

— Είσαι νέα, πολύ νέα ακόμη, Άννα.

— Φαντάζεσαι πως μ' αγαπάς, δεν ξέρεις να ξεδιαλύσεις τα πραγματικά σου αισθήματα. Έχεις μπροστά σου όλη τη ζωή για να βρής τον αληθινό έρωτα. Τί με θέλεις έμένα αφού ξέρεις πως είμαι παντρεμένος;

— Το εμπόδιο δεν είναι τα νειάτα μου, το μέλλον μου, αλλά ο οίκτος που νοιώθεις για τη γυναίκα σου! πρόσφερε η Άννα αμείλικτη.

— Όχι δεν είν' αυτό, διαμαρτυρήθηκε ο Μισέλ. Έσένα σκέπτομαι, όπως σκέπτομαι κι' εκείνη...

— Γιατί τότε την παντρεύτηκες, Μισέλ, επέμενε η νέα, αφού δεν αισθανόσουν παρά μονάχα οίκτο γι' αυτή;

— Πέρασαν λίγες στιγμές σιωπής. Έπειτα, ο Μισέλ είπε άργα:

— Ρωτάς γιατί την παντρεύτηκες; Πίστευα πως την αγαπούσα. Δεν ξέρω πως έγινε αυτό. Την άκουσα μία μέρα ν' απαγγέλλει στίχους μου με τόσο τέχνη, πού, ξαφνικά ένοιωσα για τη Νόρα μιάν απέραντη τρυφερότητα... μιά τρυφερότητα που την φαντάστηκα για έρωτα.

Κύτταξε την Άννα κατάματα και πρόσθεσε:

— Ξέρεις πως η Νόρα έχει τυφλωθεί, εδώ και τρία χρόνια, από αυτοκινητιστικό ατύχημα και δεν πρόρεσε να με δει ποτέ της...

— Μην καταστρέφεις τη ζωή σου, Μισέλ, είπε δυνατά η Άννα. Μη διώχνεις τον έρωτα. Μ' αγαπάς, δεν είναι δυνατό ν' άποκρούσεις την αγάπη μου για ένα αίσθημα ανόητο για ένα καθήκον που προέρχεται μόνο από οίκτο. Μην είσαι αισθηματικός, Μισέλ. Κύτταξέ με καλά, δεν υπάρχουν εμπόδια, δεν υπάρχει τίποτα...

Τόν είχε αγκαλιάσει απ' το λαιμό και το στόμα της βρισκόταν πολύ κοντά στο δικό του. Εκείνος αντιστεκόταν. Λίγο ακόμη και θα υποχωρούσε. Έξαφνα, ανασήκωσε το κεφάλι του αποφασιστικά. Όχι δεν έπρεπε να καταστρέψει μια νέα, ούτε να προδώσει μιάν άλλη γυναίκα! Τα μάτια του όμως ξαφνικά πήραν μιά φοβισμένη έκφραση.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε η Άννα.

Γύρισε το κεφάλι της κι ακολούθησε την κατεύθυνσι του βλέμματός του: Αμέσως, η Άννα έλυσε το αγκάλιασμά της κι' οπισθοχώρησε αδόρυχα προς τον τοίχο.

Στο κατώφλι στεκόταν μιά γυναίκα: η Νόρα.

— Μισέλ! πρόσφερε γλυκά.

— Νόρα! απάντησε ο άντρας της φέ φωνή ψιθυριστή. Είμαι ευχαριστημένη, Μισέλ, που σε βρίσκω εδώ. Φοβόμουνα μήπως έλειπες.

Η νέα γυναίκα άπλωσε το χέρι της σαν ν' αναζητούσε το δικό του. Εκείνος την πλησίασε και της έπιασε το χέρι. Αυτή του πρόσφερε μ' απλότητα να φιλήσει το μέτωπό της.

— Τί έκπληξι, Νόρα! είπε ο Μισέλ.

— Αλήθεια, Μισέλ, είδες τί έκπληξι; του απάντησε χαμογελώντας.

Την έδωσε να καθίσει και κάθισε κι' αυτός κοντά της.

— Ήθελα νάρθω να βρω για λίγο τον άντρα μου στο ερμητήριό του, μόνον... εκεί που γράφει τις ωραιότερες σελίδες του... Θα είναι υπέροχα εδώ. Κρίμα που δεν μπορώ να μείνω. Είναι πολύ δυνατός για μένα ο άερας του βουνού. Δε θέλεις να μάθεις πως ήρθα;

— Ναι, πές μου... κατάφερε να προφέρει ο Μισέλ.

— Ο γιατρός μου σύστησε ν' αλλάξω άέρα, να πάω σε κάποιο μέρος παραθαλάσσιο. Σκέφτηκα λοιπόν να λοξοδρομήσω απ' το δρομολόγιο του ταξιδιού μου για να περάσω από δω και να σου κάνω μιάν έκπληξι. Δεν είσαι ευχαριστημένος, Μισέλ;

— Ναι, βέβαια, Νόρα, είπε ο Μισέλ φιλώντας τα χέρια της.

Η Άννα, άνικανη να κινηθεί, παρακολουθούσε τη σκηνή. Η Νόρα είπε σε λίγο.

— Πρέπει να πηγαίνω. Είν' άργά. Μείνε εσύ, Μισέλ.

— Έχω έξω ένα κοριτσάκι, πού μ' έφερε ως εδώ και με περιμένει τώρα. Θα φύγω μαζί του...

— Θάρθω κι' εγώ, είπε ο Μισέλ.

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

— Όχι, όχι, προτιμώ να μείνεις. Άννα...

—Μά, βέβαια, είμαι ευχαριστημένος, Νόρα! της είπε ο Μισέλ, φιλώντας της το χέρι.

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

SPONDI

"Αρπαξε την 'Αρσινόη από το λαιμό κι' άρχισε να
τη σφίγγει μανιασμένα...

...γιαννης βηλαρας

Βρήκε το ξύλινο σπίτι να καίγεται ολόκληρο σαν πυροτέχνημα...

είχε πεθάνει πριν άναψη ή φωτιά; Αυτό άναρωτήθηκε ό Μούρραιη.
"Εμπενέζερ Γουάρντ ζούσε άγαπημένος με τη γυναίκα του, Κανείς δεν τους είχε άκούσει να μαλώνουνε. Γιατί λοιπόν να γεννηθούν οι ύποψίες στον επιθεωρητή;
"Ίσως από τη διαίσθησή του, ή ίσως από τή παράξενα έγκαύματα τού Γουάρντ...

"Ενα άντικείμενο πού δεν είχε καταστραφεί απ' την πυρκαγιά, ήταν μία μετάλλινη κουζίνα. Όταν όμως ό επιθεωρητής εξέτασε τή έσωτερική της, είδε πώς είχε λυώσει σε μερικά μέρη από τή δυνατή φωτιά!
"Ήταν μεγαλύτερη λοιπόν ή θερμοκρασία από έσωτερικό, παρά από έξωτερικό της, ενώ είχε βρεθεί μέσα στην πυρκαγιά του σπιτιού. Πώς μπορούσε να έξηγηθεί αυτό;
"Επρεπε να είχαν χρησιμοποιηθεί εύφλε-

Εγκληματίας

ΑΠΟ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Ο «Σέρλοκ Χόλμς του Καναδά» σε δράσι

ΑΠ' τή παράθυρο του γραφείου του, πού βρισκόταν στο κτίριο τού Υπουργείου Δικαιοσύνης, στο Τσόντο του Καναδά, ό αστυνομικός επιθεωρητής Ούιλλιαμ Μούρραιη έβλεπε κάθε μέρα τή γέρο κηπουρά και τή γυναίκα του, πού συντηρούσαν τή θαυμάσια κηφό του μεγάρου.

Τό άντρόγυνο αυτό καταγόταν απ' τή Σκωτία. Ο Μούρραιη ήταν συμπατριώτες τους, και όταν περνούσε, τους έλεγε πάντα λίγες φιλικές λέξεις.

— Πού είναι εκείνη ή όμορφη άνηψούλα σας πού μένει μαζί σας; τους ρώτησε μία μέρα. Δεν τήν έχω δη καθόλου, αυτό τόν τελευταίο καιρό.

— Μά δεν τή μάθατε λοιπόν; Παντρεύτηκε με τόν Έμπενέζερ Γουάρντ, τόν πιο μεγάλο κτηνοτρόφο τού Κάλεντον. Περνούσε καλά κοντά του. Μένει σ' ένα μεγάλο ξύλινο σπίτι, κι' έχει όλες τς άνέσεις της!

Τρείς μήνες άργότερα, ό κηπουρός καλημέρισε τόν επιθεωρητή μ' ένα εύτυχισμένο χαμόγελο.

— Θάρη σήμερα να μάς επισκεφθί ή Μαίρη μας, ή άνηψούλα μας, τόν πληροφορήσε. Θα γαρ πολύ πού θα σας δώ...

Μά ή νεόπαντρη Μαίρη δεν άφηνε. Καί, τή νύχτα εκείνη — έδώ και 50 χρόνια — ό ουρανός τού Κάλεντον κοκκίνισε απ' τις άνταυγίες μιας μεγάλης φωτιάς... Καίγονταν τή ώραό ξύλινο σπίτι τού Έμπενέζερ Γουάρντ!

Τό ξύγκι πού είχε αποθηκευμένο στο υπόγειό του, τροφοδοτούσε και δυνάμωσα τή φωτιά.

Οι πυροσβεστικές άντλίες ξεκίνησαν απ' τή Τσόντο, για να σβύσουν τήν πυρκαγιά. Τά κουδουνίσματά τους ξύπνησαν τόν επιθεωρητή Μούρραιη.

Κάποια διαίσθησι τού είπε τότε πώς έπρόκειτο για μία περίπτωση πού άπαιτούσε τήν παρουσία του...

Ντύθηκε λοιπόν βιαστικά, και σε λίγο βρισκότανε στον τόπο τής πυρκαγιάς.

Βρήκε τή ξύλινο σπίτι να καίγεται ολόκληρο, σαν πυροτέχνημα. Κι' έμαθε πώς ό Έμπενέζερ είχε πεταχτεί έξω, γυμνός και νεύατος έγκαύματα, κι' είχε τρέξει προς τή γειτονικό κτήμα τού πατέρα του, φωνάζοντας αποσπαστικά.

Πήγε εκεί άμέσως και τόν βρήκε να βογγάει απ' τούς πόνους. Οι δικό του είχαν άλείψει τή έγκαύματα του με λίπος χήνας, όπως συνήθιζαν σε τέτοιες περιπτώσεις.

— Πού είναι ή Μαίρη; τόν ρώτησε άνήσυχος ό επιθεωρητής.
— Δεν έβρω... άπάντησε εκείνος με ύφος άπογοήσεως. Τήν τελευταία φορά πού τήν είδα, βρισκότανε κοντά στην πόρτα, έτοιμη να βγί έξω...

Ο Έμπενέζερ ήταν νεύατος έγκαύματα. "Όλ' αυτά ήταν βαριά. Κι' ένα απ' όλα πού είχε κάτω απ' τή σέβρα του και πού ήταν βαρύνοντα απ' τή άλλα, είχε άφίσει τελείως άθικτες τς τρίχες τών μαλλιών του!

Ο Μούρραιη παραξευτέθηκε, γιατί ήξερε ότι τή έγκαύματα απ' τς φλόγες πού γλέφουν, δημιουργούν φωτκάλες και καταστρέφουν τή δόρυα και τούς επιφανειακούς ιστούς. Δεν προκαλούν ποτέ βαρεία έγκαύματα, σαν εκείνα πού γίνονται π. χ. με μία πυρκαγιά τσιμπίδα.

Έτσι, ήχισε μία από τς επιδειώτερες έρευνες πού άναφέρουν τά άπτιναικά νοσικά.

Ο «Σέρλοκ Χόλμς του Καναδά» — όπως είχε έπονομασθί ό επιθεωρητής Μούρραιη για τς ντετεκτιβικές ικανότητές του — βάδισε να βρή τή λείψανα τής δυστυχισμένης Μαίρης Γουάρντ. Η έπιμονή του και ή ύποληψή του άνταμείφθηκαν, όταν άνακάλυψε μερικά ανθρώπινα κόκκαλα άνάμεσα στα έρείπια και στις στάγες.

Είχε πέσει λοιπόν θύμα τής πυρκαγιάς ή Μαίρη Γουάρντ; Η μήπως

κτα ύλικά, για τήν τόση αύξησι τής θερμοκρασίας μέσα στην κουζίνα.

Ξύγκι ίσως; Μά γιατί Η άπάντησι ήθε μόνη από νού τού επιθεωρητού: Για να καίη κάτι πού καταστρεφότανε δύσκολα με τή φωτιά.

Στς περισσότερες εγκληματικές ύποθεσεις, οι ντετεκτιβ βρίσκουν πρώτα πιθανά έλατήρια τού φόνου κι' απ' αυτά οδηγούνται στην άνακάλυψή τών αποδείξεων και τού δράστου. Έδώ, ύπάρχον άπεναντίας τά σημάδια τού φόνου, καμιά όμως λογική αίτία.

Άφού έμαζε με σχολαστική προσοχή, ό επιθεωρητής Μούρραιη έξέκρινε τά έξης άντικείμενα, για να τά εξέταση λεπτομερέστερα: ένα καμμάτι τής κουζίνας, ένα χασάπικο μαχαίρι στραβωμένο και με τή λαβή του κομμένη, μερικά άποσπασμένα κόκκαλα, λίγο λυωμένο χαλκό και μερικά υγρά πούπουλα.

Τά τελευταία αυτά άποτελούσαν μία ούσιώδη ένδειξη, γιατί τά υγρά πούπουλα είναι απ' τά πράγματα πού καίγονται πιο δύσκολα. Στο έργαστήριό τής άστυνομίας έξακριβώθηκε ότι τά κόκκαλα άνήκαν στη σπονδυλική στήλη μιας γυναίκας. Τά πούπουλα βρέθηκαν λεικασμένα με ανθρώπινο αίμα. Και τή λύωσι τής θερμάστρας άποδείχθηκε πώς όφειλόταν πραγματικά σε άφθονο ξύγκι πού είχαν κάψει μέσα.

Ο επιθεωρητής Μούρραιη ήξερε πιά ό,τι χρειαζότανε, για να συμπέραν πώς ή Μαίρη Γουάρντ είχε δολοφονηθεί στο κρεβάτι της, μ' ένα χασάπικο μαχαίρι, απ' τόν άντρα της πιθανάτα. Τά ματωμένα πούπουλα ήταν ό,τι άπόμεινε απ' τή στρώμα.

"Υατερα ό φονιάς είχε μεταφέρει τή πτώμα της στο μαγειρείο, τή είχε κομματιάσει με τή χασάπικο μαχαίρι και τή είχε κάψει μέσα στην κουζίνα.

Για να καούν όμως τόσες σάρκες, χρειαζότανε μεγάλη θερμότης. Έτσι έξηγήτο λοιπόν τή πώς είχε λυώσει τή έσωτερική τής κουζίνας.

Τά έγκαύματα τού Γουάρντ είχαν γίνει προφανώς απ' τόν ίδιο, με μία παρακτωμένη τσιμπίδα, για τή δημιουργία ενός άλλου.

Στή δική του Γουάρντ, ή εύπορη οικογένειά του κίνησε γή και ουρανό, για να έπιτύχη τήν άθώωσή του. Η κατηγορία κάλεσε 80 μάρτυρες.

Η υπεράσπισι ύποστήριξε πώς ό Γουάρντ ήταν τρελλός, και παρουσίασε 14 γιατρούς για να τή άποδείξη. Η κατηγορία τούς άντέκρουσε μ' άλλους 16!

Τέλος, ό κατηγορούμενος καταδικάστηκε σε θάνατο. "Επειτα όμως ή ποινή του μετετράπη σε ισόβια.

Ένα βρισκότανε στη φυλακή, χαρακτηρίστηκε τρελλός και μεταφέρθηκε σ' ένα ψυχιατρείο.

Και πραγματικά είχε τήν τρέλλα τής υπερβολικής, τής παράλογης ζήλειας.

Είχε προσπαθήσει να έμποδίσει τή γυναίκα του να έπισκέπτεται τή γέρο θεό της. Είχε μαλώσει μαζί της γι' αυτό τή θέμα, και πάνω σε μία κρίσι μανία τήν είχε χτυπήσει με τή χασάπικο μαχαίρι και τήν είχε σκοτώσει.

Ο παράδεισος των λωποδυτών

Η περίφημη μεξικανική λουτρόπολις Άκαστολκο, όπου συγκεντρώνονται πλούσιοι τουρίστες, άποτελεί ευνοϊκότατο πεδίο δράσεως για τούς λωποδύτες. Τελευταίως, ένα ξενοδοχείο τής ληστευτικής σε τέτοιο σημείο, ώστε 40 ξένοι άναγκάστηκαν να γυρίσουν άεροπορικά στη Πόλη τού Μεξικού... με τή μαγιά τους, κι' από κει να τηλεγραφίσουν στο σπίτι τους να τούς στείλουν λεφτά για ν' αγοράσουν άλλα ρούχα!

Η πρώτη έκτέλεσι

ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Η πάλη δύο τιτάνων τής βιομηχανίας ηλεκτρισμού

ΤΗ νύχτα τής 28ης Μαρτίου 1889, στο Μπούφαλο τής πολιτείας τής Ν. Υόρκης, κάποιος Ούιλλιαμ Κέμλερ άνοιξε μ' ένα τσεκούρι τή κεφαλή τής φιλενάδας του. Η σύλληψή του κι' ή καταδίκη του σε θάνατο άποτελούσαν κάτι τόσο συνήθισμένο, ώστε δεν άπασχόλησαν παρά μερικές γραμμές στις έφημερίδες.

Όστόσο, όταν έγινε ή θανατική του έκτέλεσι, τά έφημερώματα τής όης Αύγούστου 1890, χιλιάδες άνθρωποι — άντρες, γυναίκες και παιδιά — είχαν περικυκλώσει από τή νύχτα τή κτίριο τών Κρατικών Φυλακών τού Όμπουρν. Στή σκεπή τού γειτονικού σιδηροδρομικού σταθμού είχαν έγκατασταθεί αρκετοί δημοσιογράφοι — όσοι δεν είχαν προσκληθεί για να παρακολουθήσουν τήν έκτέλεσι — και περίμεναν άλυπημονα να δούν ν' άνεμίσχ στα παράθυρα τής φυλακής ένα άσπρο μαντίλι, πού θα σήμαινε πώς ό κατάδικος είχε έκτελεσθεί.

Πού όφειλότανε τή συγκλονιστική αυτή ενδιαφέρον για ένα θανατοποιήτη, άγνωστο ως τότε στον πολύ κόσμο; Στο ότι ό Κέμλερ θα ήταν ό πρώτος κατάδικος πού θα έκτελείτο με τή νέο σύστημα τής «ηλεκτρικής καρέκλας». Αυτό άκριβώς έκαμε ώστε να περάσει τ' όνομά του στην ιστορία.

Η ηλεκτρική καρέκλα άποτελούσε τυχαίο... ύποπτον μιας σφοδράς διαμάχης μεταξύ δύο ισχυροτάτων άντιπάλων για τήν εξέλιξη τής νεογέννητης τότε βιομηχανίας τού ηλεκτρισμού. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ό περίφημος Τόμας Έντισον, πού ίδρυσε τή 1882 τή πρώτο έργοστάσιο συνεχούς ηλεκτρικού ρεύματος. Ηλικίας μόλις 35 έτών τότε, βρισκότανε στο ζενίθ τής εκπληκτικής σταδιοδρομίας του.

Τέσσερα χρόνια άργότερα, ό Τζόρτζ Γουεστίνγκχάουζ ίδρυσε τή πρώτο έργοστάσιο παλινωγής έναλλασσομένου ρεύματος ύψηλης τάσεως, στο Μπούφαλο. Ήταν κι' αυτός ίδιοφύς, όχι λιγώτερο απ' τόν συνομήλικό του Έντισον.

Από τότε λοιπόν άρχισε ό πόλεμος μεταξύ τών δύο τιτάνων τού ηλεκτρισμού. Καθένας τους ήθελε να υιοθετηθεί και να γενικευθεί τή δική του σύστημα. Ο Έντισον έλεγε ότι τόν συνεχές ρεύμα του ήταν δαπανηρότερο, αλλά άσφαλέτερο. Ο Γουεστίνγκχάουζ ύποστήριζε ότι τή έναλλασσόμενο ήταν έξίσου άσφαλές και πολύ φτηνότερο. Κέρδιζε δε έδαφος, ως ότου ένας ηλεκτροτεχνίτης σκοτώθηκε από ηλεκτροπληξία, ενώ έκανε έγκατάστασι έναλλασσομένου ρεύματος σε κάποιο σπίτι.

Φυσικά, ό Έντισον άρπαξε τή περιστάση αυτό και τή χρησιμοποίησε ως προπαγανδιστικό όπλο. Τύπωσε φυλλάδια πού τόνιζαν τούς κινδύνους τού έναλλασσομένου. Και πλήθυνε ανθρώπους του, για να γυρίζουν τή χά:α και να θανατώνουν ζώα με έναλλασσόμενο ρεύμα, για ν' άποδείξη έτσι τήν άπαιτή του.

Τότε άκριβώς, οι άρχές τής πολιτείας τής Ν. Υόρκης άναζητούσαν κάποια μέθοδο θανατικής έκτελέσεως ανθρωπιστικώτερη απ' τόν απαγχονισμό. Οι έπιδείξεις λοιπόν τών άπεσταλμένων τού Έντισον με γάτες και σκύλους τούς έδωσαν τήν ιδέα να μεταχειριστούν τήν ηλεκτροπληξία ως μέσον θανατώσεως τών καταδικών.

Πράγματι, τή 1888, υψώθηκε ό σχετικός νόμος, παρ' όλη τή σφοδρά αντίδρασι πού συνάντησε. Και ή καινούργια μέθοδος έπρόκειτο να εφαρμοσθεί στον πρώτο πού καταδικάστηκε κατόπιν: τόν Ούίλλιαμ Κέμλερ.

Οι μεγαλύτεροι όμως δικηγόροι έδειξαν εσφικα έπίδειξη όσον γι' αυτόν και χάλασαν τόν κόσμο για να ματαιωθεί ή έκτέλεσί του, με τή έπιχείρησι ότι ή θανάτωσι με ηλεκτρισμό άποτελούσε «ακαλή και άσυνήθιστη τιμωρία» κι' ότι παραβίαζε τή Σύσταγμα. Ήτοι: κοινό μυστικό πώς όλες αυτές οι ένέργειες διευθύνονταν απ' τόν Γουεστίνγκχάουζ.

Τό μόνο όμως άποτέλεσμά τους ήταν να παραταθεί επί 15 μήνες ή άγωνία τού μελλοθάνατου Κέμλερ. Άκόμη κι' ό ίδιος είχε καταλάβει πιά πώς δεν θα πέθαινε για τή έγκλημά του μόνο, αλλά ότι θα ήταν ένας μάρτυς τής έπιστήμης...

Όταν έφτασε έπιτέλους ή μοιραία ήμέρα και ώρα, βάδισε ήρεμα και ψύχραιμα προς τή θάνατο, σαν να τόν κολάκευε ή συναίσθησι πώς ήταν ή κεντρική μορφή ενός μεγάλου γεγονότος. Σύστησε στο δήμιο και στους βοηθούς του, πού ήταν όλοι έκνευρισμένοι, να κάνουν καλά τή δουλειά τους.

Αυτοί όμως, μη έχοντας πείρα τής καινούργιας μεθόδου, τάκαναν θάλασσα! Η τάσι τού ρεύματος έπαιξε μεταξύ 700 και 1.200 βόλτ. Ένώ ό κατάδικος έβεωρείτο νεκρός, έναρρίσσε εσφικα ν' άναπνή και χρειάστηκε να τόν ξαναδέσουν στην καρέκλα, για να δεχθεί μία δεύτερη έκκένωσι. Αυτή τή φορά, άφισαν πολλή ώρα άνοιχτό τή ρεύμα, πού προκάλεσε φοιχτά έγκαύματα στο πτώμα.

Απ' τούς 26 μάρτυρες πού παρακαλούσαν τήν έκτέλεσι, καθισμένοι γύρω ήμικυκλικά, δύο λιποθύμησαν.

Τήν άλλη μέρα, οι «Τάιμς τής Νέας Υόρκης» έγραφαν στην πρώτη σελίδα γι' αυτή τήν έκτέλεσι και τή χαρακτηρίζαν ως «σπίγμα για τόν πολιτισμό». Άκόμη δριμύτερες έκφράσεις μεταχειρίστηκαν οι «Τάιμς» τού Λονδίνου κι' οι άλλες άγγλικές έφημερίδες. Τά «Χρονικά» π.χ. έγραφαν πώς ή ηλεκτρική καρέκλα θύμιζε 'Ιερά Έξέτασι τού 16ου αιώνα!

Κι' όμως σήμερα ή μέθοδος αυτή εφαρμόζεται γενικά σε 25 άμερικανικές πολιτείες. Οι έπιστήμονες βεβαιώνουν ότι, όταν διοχετευθεί τή ρεύμα όπως πρέπει, ό κατάδικος χάνει τς αισθήσεις του σε 1) 240 τού δευτερολέπτου — δηλαδή 24 φορές γρηγορώτερα απ' τή χρόνο πού χρειάζεται τή νευρικό σύστημα για να προκαλέσει τή συναίσθησι τού πόνου. Συνεπώς, ή ηλεκτροπληξία είναι τελείως άνώδυνη.

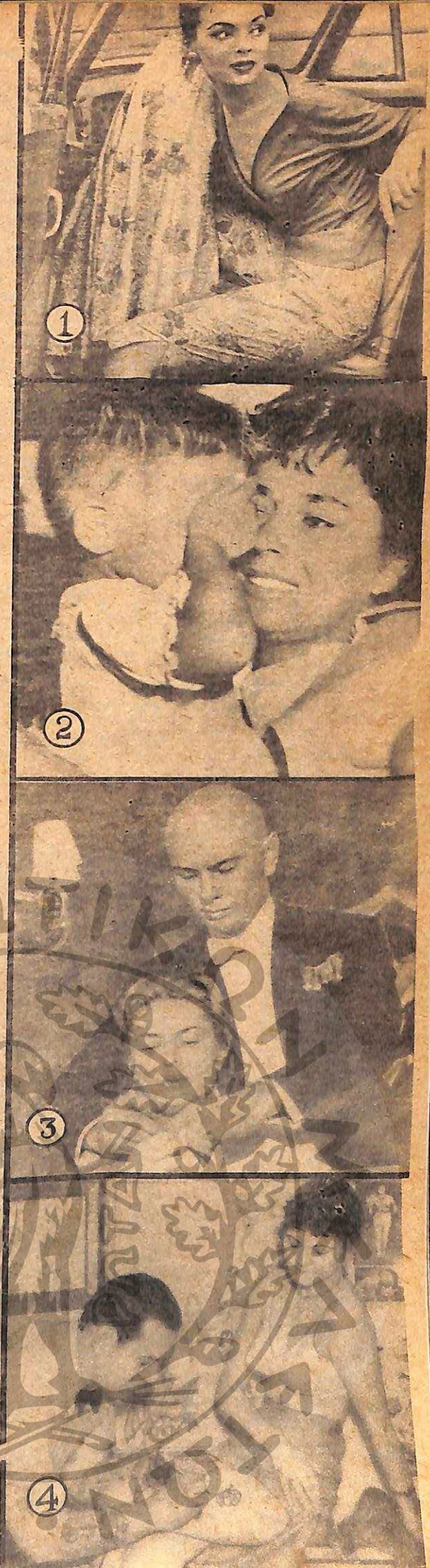
Θέλετε τώρα να μάθετε τί έγινε με τή διαμάχη Έντισον-Γουεστίνγκχάουζ; Τή έναλλασσόμενο ρεύμα ύψηλης τάσεως άποδείχθηκε τόσο άνώτερο απ' τόν συνεχές, ώστε ό Έντισον άναγκάστηκε να συνθηκολογήσει και να γίνη συνέταγος τού πρώην άντιπάλου του. Τή 1912 δε, όταν παρασημοφορήθηκε ό Γουεστίνγκχάουζ για τς έπιτυχίες του, με τή Χρυσή Μετάλλιο Έντισον, τόν έδωσε αυτό τή μετάλλιο ό παλιός έχθρός τού έναλλασσομένου ρεύματος, ό Έντισον!

1 Ένα πρωτότυπο φόρεμα για κοκτέιλ, με τή όποια μπορείτε να οδηγίτε και τή αυτοκίνητό σας, χωρίς να φοβάστε μήπως τσαλακωθείτε. Η φούστα τού φορέματος βγαίνει και μένει τή παντοφίλη του (τρούα - κάρ) πού είναι από τή ιδία ύφασμα, προκειμένου να οδηγίστε τή αυτοκίνητό σας ή να κάμει τόν περίπατό σας.

2 Στο Ιταλικό υπερωκεάνειο «Αντρέα Ντόρια», πού υπό τόσο τραγικές συνθήκες βυθίστηκε, πού ήμερών στον Ατλαντικό Ωκεανό έπέβαινε και ή ελληνική καταγωγής ήθοποιός τού άμερικανικού κινηματογράφου, Ρουθ Ρόμαν, με τόν πενταετή γιό της Μάικ. Η Ρουθ σώθηκε από μία ναυαγοσωστική λέμβο τού γαλλικού υπερωκεανείου «Στοκχόλμη» κι' ό μικρός Μάικ έλειψε τή νύχτα ενός φορτηγού. Με άγωνία λοιπόν περίμενε στη Νέα Υόρκη ή Ρουθ τή παιδί της. Ζούσε άραγε; Κι' όταν ό ναύτης τής τή έφερε, τή άρπάξε στην άγκαλιά της κι' έκλαψαν και οι δύο... από χαρά!

3 Ο Γιούλ Μπέρνερ με τή τρίτο φίλμ, πού γυρίσε τελευταία, με παρτενιά τήν 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, άπέκτησε φίλη «Ασιάτη Βαλεντίνα». Ο Γιούλ είναι κατακτητής τού στίλ τού... Τσιγκής Χάνι. Οι γυναίκες πέφτουν κυριολεκτικά στα πόδια του! Τή δε «σέξ - άππλ» του φαίνεται ότι είναι άκατανίκητο. Τή Χάλλυγουουν τόν θεωρεί τώρα ως τή άπ' αριθμόν 1 μυστικό όπλο του. Άνωτέρω ό Γιούλ με τήν 'Ινγκριντ Μπέργκμαν σε μία σκηνή τού φίλμ «Αναστασία».

4 Η νέα μόδα στο Λονδίνο είναι «Τή πόδι με τήν πεταλούδα». Πάρα πολλές κομμές κυρίες και δεσποινίδες έπισκεπτόνται καθημερινά τόν περίφημο Λονδρέζο καλλιτέχνη τού τατουάζ Άλέξαντερ Γκόρντον, για να φιλοτεχνίσει στο πόδι τους μία όμορφη πεταλούδα!

4η να δώρο επί Φουλίβια

Ο μαρκήσιος Άσταλί ανέθηκε άργά τα σκαλοπάτια του μεγάρου Σαβέλλι. Ένας υπρέτης τον ώδηγησε σε μία μεγάλη αίθουσα και βγήκε διακριτικά, αφού τον παρακάλεσε να περιμένει.

Οι Σαβέλλι ήταν στην άρχη έμποροι. Έγιναν κατόπιν πολεμιστές και ευγενείς και μία μέρα ανέβασαν έναν από τους δικούς τους στον παπικό θρόνο. Από τη στιγμή εκείνη, πέρασαν στην πρώτη γραμμή της ρωμαϊκής άριστοκρατίας.

Μέσα στην αίθουσα, όπου ο υπρέτης είχε άδηγηση το μαρκήσιο Άσταλί, βρίσκονταν στη σειρά οι προσωπογραφίες όλων των Σαβέλλι, που καθένας τους είχε λαμπρύνει το όνομα της οικογενείας κι' είχε μεγαλώσει τον πλούτο και τη δύναμή της.

Άλλ' οι Σαβέλλι είχαν σβύσει σιγά-σιγά και τώρα δεν άπόμεινε απ' αυτούς παρά μόνο μία γυνάικα: η κόμισσα Λιβέρια.

Ήταν μία νέα είκοσιεσσάρων χρόνων με όμορφο πρόσωπο, άλλ' έκφραση σκληρή και άγέρωχη. Θάλεγε πως όλη η περιφάνεια κι' η άλαστονεία της οικογενείας της είχε συγκεντρωθεί πάνω της.

Έπειτα από μερικές στιγμές, η Μαριζά, η έμπιστη της κόμισσας Σαβέλλι, ώδηγησε το νεαρό μαρκήσιο στο δωμάτιο της κυρίας της.

— Ά, ήρθες; είπε η Λιβέρια τρέχοντας να τον προπάντησε. Άλλά σταμάτησε άμέσως βλέποντας το κατασφραγισμένο πρόσωπο και το θλιμμένο ύφος του.

— Τι έχεις; τον ρώτησε. Δυσκολεύομαι πιά να σε γνωρίσω... Πόσο χαρούμενος ήσουν τον πρώτο καιρό της άγάπης μας! Και πόσο τρυφερός! Άλλά τώρα άποφύγεις να με κυττάξεις και δεν κάνεις τίποτε άλλο από το ν' άναστενάζεις...

Ο Άσταλί κάθισε βαρύς σε μία πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο. Άλλά, άαφνικά, θυμήθηκε πως δεν είχε χαιρετήσει τη Λιβέρια και ξανασηκώθηκε για να της φιλήσει το χέρι.

Ένα άνιχνιστικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της νέας.

— Δεν με φιλούσες άλλοτε μόνο στο χέρι, του είπε. Άλλά οι καιροί έχουν αλλάξει...

Κάθισε σε μία πολυθρόνα άπέναντί του και συνέχισε: Στη θέσι σου, θά ήμουνα πιο εύλικρινής... Γιατί προσπαθείς να κρυφτείς...

— Άγαπάς τη Φουλίβια... Το ξέρω... Το ξέρει άκόμη κι' η Μαριζά... Το ξέρουν τόσοι και τόσοι άλλοι... Αύτη η έξωγαμη κόρη του πατέρα μου ήταν τό φίδι που μεγάλωνα μέσα στον κόρφο μου. Είχα χρέος, βέβαια, να την προστατεύω, άλλά δεν ξέρω ποιά άνεξήγητη συμπόνοια μ' έκαμε να την πάρω στο σπίτι μου...

Ο Άσταλί κατέβασε το κεφάλι χωρίς ν' άπάντησε τίποτε.

— Κάθε έλπίδα χάθηκε, λοιπόν! ξαναείπε έπειτα από μερικές στιγμές η Λιβέρια. Κι' όμως, ήταν άπέραντη η άγάπη μου για σένα! Και τί δεν θάδινά για να ενώσω τη ζωή μου μαζί σου!

— Το ξέρω, άπάντησε ο Άσταλί. Με ήθελες πάντα δικό σου. Με ήθελες χτήμα σου, άνθρωπό σου, σκλάβο σου. Κι' ίσως αυτός ήταν ο λόγος που μ' έμπόδιζε να σου άφοσιωθώ άπόλυτα, όπως θά έπι-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

θυμούσα. Ο άπέραντος έγωισμός σου, Λιβέρια, μ' έμπόδιζε να σου έμπιστευθώ την καρδιά μου... Τι φταίω άν ένας άγγελος, βρίσκοντας άδεια την καρδιά μου, θρονιάστηκε μέσα σ' αυτήν;... Άλλά πού είναι η Φουλίβια; Μήπως άρρώστησε; Πάνε κάμποσες ήμέρες που δεν την είδα.

Μία λάμψη πέρασε από τα μάτια της Λιβέρια. — Δεν έχεις άδικο, είπε. Η Φουλίβια είναι άγγελος... Κι' όπως ξέρεις, οι άγγελοι δεν μένουν πολλόν καιρό σ' αυτό τον άθλιο κόσμο.

Ο Άσταλί τινάχτηκε όρθιος. — Τι είπες; φώναξε. Θά θύληξ, βέβαια, ν' άστειευθής... Άλλά όχι, είσαι τόσο σκληρή που όλα πρέπει να τα περιμένω από σένα... Μίλησε για τ' όνομα του Θεού!

— Τι φοβερό! ψιθύρισε η Λιβέρια. — Πού πράγμα είναι φοβερό; είπε ο Άσταλί, μίλησε, λοιπόν, τί έκαμες αυτό το άδωο πλάσμα;

— Το φοβερό είναι πως δεν μπορείς να άισθανθής τον πόνο μου, άπάντησε η Λιβέρια. Ήσυχασε, όμως! Ο άγγελός σου δεν έπαθε τίποτα... Μόνο που ούτε συ ούτε κανένας άλλος θά μπορούσε να τον ξαναβεί.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο Άσταλί με πνιγμένη φωνή. — Θέλω να πώ ότι η Φουλίβια άποφάσισε να κλειστεί σε μοναστήρι, άπάντησε η Λιβέρια. Μετάνιωσες ίσως γιατί μου φέρθηκε τόσο άσχημα και θέλει να ξεαλλοτρήσει.

— Σε ποιά μοναστήρι; πηγε; — Δεν το ξέρω, του άπάντησε με προκλητικό τόνο. — Είμαι βέβαιος πως συ την έβλεπες σε μοναστήρι! φώναξε ο Άσταλί. Άς είσαι καταραμένη!

— Η κατάρα σου ξαναγυρίζει πάνω σου, γιατί έσύ έφταίξες, άπάντησε η Λιβέρια. Ός πριν από μερικές στιγμές σε άγκαλιούσα άκόμη. Άλλά τώρα σε μισώ. Και το μίσος μου θά σ' άς καταδιώξη παντού, τη Φουλίβια και σένα!

Ο μαρκήσιος Άσταλί έφυγε άναστασιαμένος από το μέγαρο Σαβέλλι, με την άπόφαση να μην ξαναπατήσει πιά το πόδι του εκεί.

Ήξερε καλά ότι δεν έπρεπε να περιμένει τίποτα από τη σκληρόκαρδη Λιβέρια κι' άρχισε να ψάχνει μόνος του. Έτσι, έπειτα από πολλούς κόπους, κατάφερε ν' άνακαλύψει πως η Φουλίβια βρίσκόταν στο μοναστήρι της Παρθένου, στο Σπέκι.

Έμοιαζε ταυτόχρονα ότι η άγαπημένη του είχε άρνηθεί να δώσει τον όρκο της μοναχής, λέγοντας ότι την πήγαν στο μοναστήρι χωρίς τη θέλησή της κι' ότι η έπιθυμία της ήταν να ξαναγυρίσει στον κόσμο.

Ο Άσταλί κατέστρωσε τότε ένα τολμηρό σχέδιο. Συνηνοήθηκε με μερικούς φίλους του, που προθυμοποιήθηκαν να τον βοηθήσουν για ν' άπαγάγη τη Φουλίβια από το μοναστήρι. Κατάφερε επίσης να επικοινωνήσει μαζί της, με τη βοήθεια ενός γέρο κληπουρού του μοναστηριού.

Οι δύο έρωτευμένοι άρχισαν τότε να γράφουν φλογερά γράμματα ο ένας στον άλλον. Το τελευταίο από τα γράμματα του μαρκησιού Άσταλί περιείχε μόνο τις άκόλουθες λέξεις: «Σήμερα το βράδυ θάρθω να σε πάρω. Νά είσαι έτοιμη».

Ήταν η 17 Φεβρουαρίου 1740.

Άλλά η Φουλίβια του κάκου άγρύπνησε όλη τη νύχτα. Ο άγαστημένος της δεν φάνηκε.

Το άλλο πρωί, για να μην δώσει άφορμή να την ύποπτευθουν, κατέθηκε μαζί με τις άλλες μοναχές στην έκκλησία. Έπειτα, ξαναγύρισε περίλυπη στο δωμάτιό της.

Στη γωνία, πλάι στο κρεβάτι της, βρίσκóταν τώρα ένα μεγάλο μπασούλο.

Η Φουλίβια άναγνώρισε το μπασούλο που είχε στο δωμάτιό της, στον καιρό που έμενε στο μέγαρο Σαβέλλι.

Ποιάς το είχε φέρει, λοιπόν, εκεί; Πηγε τότε κοντά και διάβασε πάνω στο σκέπασμα:

«Δώρον της κομήσσης Σαβέλλι στην άγαπημένη της άδελφούλας».

Η Φουλίβια δεν κατάφερε να το άνοίξη και φώναξε δυο άλλες μοναχές για να την βοηθήσουν. Ένωνοντας κι' οι τρεις τις προσπάθειές τους, κατάφεραν, τέλος, να σηκώσουν το σκέπασμα.

Και τότε ένα άνατριχιαστικό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια τους. Μέσα στο μπασούλο βρίσκóταν ένας άνθρωπος μ' ένα σπιλέτο χαμένο στην καρδιά του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο μαρκήσιος Άσταλί.

Η Φουλίβια, βλέποντας νεκρό τον άγαπημένο της, σωριάστηκε στο πάτωμα, ενώ οι δυο άλλες μοναχές έτρεχαν να βγούν από το δωμάτιο ξεφωνίζοντας σάν τρελλές από τον τρόμο τους.

★

Κανένας δεν έμαθε ποτέ τί έμεσολάβησε από τη στιγμή που ο μαρκήσιος Άσταλί έστειλε το τελευταίο του γράμμα στην άγαπημένη του Φουλίβια. Οι φίλοι του, που θά τον βοηθούσαν στην άπαγωγή της, του κάκου τον περιέμεναν την ώρισιμένη ώρα και φαντάσθηκαν, σέ τέλος, πως θά του είχε παρουσιάσει κάποιο έμπάδιο. Αυτό το έμπάδιο ήταν, άλλοι έλεγαν, ο θάνατός!

Η ήγουμένη κι' οι άλλες μοναχές που έτρεξαν στο δωμάτιο της Φουλίβια, τη βρήκαν νεκρή.

Το έγκλημα της Λιβέρια Σαβέλλι ήταν τρομερό. Κι' άκριβώς έπειδή ήταν τόσο τρομερό, οι άνθρωποι φοβήθηκαν το σκάνδαλο και προτίμησαν να το άφήσουν άτιμώρητο.

Άλλ' από τότε, η Λιβέρια Σαβέλλι κλείστηκε στο μέγαρό της και κανείς δεν την έβλεπε πιά. Μόνον, έπειτα από καιρό, κυκλοφόρησε η φήμη στη Ρώμη πως η περήφανη κόμισσα είχε χάσει το λογικό της και, μαζί μ' αυτό, τα νείατα και την όμορφιά της.

Μ. ΤΕΣΤΙΕ

Η Φουλίβια, βλέποντας νεκρό τον άγαπημένο της, σωριάστηκε στο πάτωμα...

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Η ΝΕΡΑΪΔΑ της Άνοιξης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μισέλ κατορθώνει προσωρινά ν' άναβάλει τις πληρωμές του, άναγκάζεται όμως να κλείσει το εργοστάσιό του. Η Μαρία-Ρόζα είδοποιεί το Λωράν για, ό,τι συνέβη στους δικούς του και του συνιστά νάβρει άμέσως εκεί. Η μαρκησία είναι πιά βεβαία πως το έγκλημα έγινε απ' το Λωράν και συνιστά στο Μισέλ να κάμει το καθήκον του για την άπαλλαγή του άβωου Μιραντόρ. Όταν φτάνη ο Λωράν, τον υποδέχονται όλοι σάν έγκληματίας. Έπειτα όμως από τις ασεκτικές εξηγήσεις, ο Λωράν άρχίζει να πειθί τη μητέρα του πρώτα ότι είναι άθώος για την κατηγορία που του άποδίδουν.

9ον — Σωπαίνεις, δυστυχισμένε! είτε ο μαρκήσιος.

— Προχτές, είπε άποφασιστικά ο νέος, έφυγα απ' το Παρίσι κατά τις 8.

— Και πού πήγες;

— Ηόθα έδώ.

— Με ποιά σκοπό;

— Είχα τόσον καιρό να δώ τη μητέρα μου...

— Και τί έκανες;

— Ακολουθώντας την όχη του Μάρνη, όπου έφτασα μπροστά στον κήπο σας... Βρήκα άνοιχτή την πίσω πόρτα. Την είχες ξεχάσει, φαίνεται, όταν είχες βγί πριν από λίγο, μαζί με τη Ζιλμπέρτ...

— Έξακολούθησε.

— Δεν δυσκολεύτηκα λοιπόν να μπώ στον πύργο. Δεν συνάντησα κανένα. Έφτασα ως τις πελούζες...

Η μαρκησία είχε άπομακρύνει απ' το λαιμό της τα μπράτσα της Ζιλμπέρτ που τη σφιχταγκάλιαζαν, και σηκώθηκε σιγά-σιγά απ' την πολυθρόνα της. Θυμότανε τη βραδυά εκείνη, με τις παραμικρότερες λεπτομέρειες.

— Δεν όνειρευτήκα λοιπόν;... ψιθύρισε. Ήθεβε πραγματικά;... Τι άλλο θά πη;

Τώρα ο Λωράν φαινότανε ν' άπευθύνεται στη μητέρα του:

— Εκεί κοντά, καθότανε στην πολυθρόνα της η μητέρα μου, στη συνηθισμένη της θέσι. μ' ένα σκέπασμα άπλωμένο πάνω στα γονάτά της. Ζύγωνα άθούρα και βεβαιώθηκα πως κοιμότανε.

»Πίσω της βρίσκονταν κάτι πυκνοί θάμνοι. Κρύφτηκα εκεί μέσα. Γονάτισα κι' έμεινα για πολλήν ώρα κυττάζοντας το γλυκό πρόσωπο της κοιμισμένης μητέρας μας. Καθώς το φώτιζε το φεγγάρι, έμοιαζε σάν να μου χαμογελούσε.

»Ήμουν εύτυχισμένος, γιατί έλεγα με το νού μου πως δεν θάχε μάθει το κατήχημά μου, έφόσον ήταν άκόμα τόσο ήσυχη. Κι' έλπιζα πως δεν θά το μάθαινε ποτέ... και πως, άφου έξαγόραζα τα σφάλματά μου και ξαναγύριζα μία μέρα στην οικογένειά μου, αύτη θά εξακολουθούσε να μ' άγαπάη, χωρίς να ύποπτευθί καθόλου τις μικρές θλίψεις που πέρασα...

»Μά, χάρις σε σένα, άδελφέ μου, και τις άνηκουστες ύποψίες σου, είναι πολύ άργά πιά...

Η τυφή, όρθια πάντα, φαινότανε να κυττάξη μέσ' στο σκοτάδι της, για να ξεχωρίση πράγματα άόρατα σε όλους...

— Έξακολούθησε, Λωράν, εξακολουθήσε! ξαναείπε.

— Άφου σ' άς κύτταξα έτσι λίγη ώρα, μητέρα, φοβήθηκα μήπως καθυστερήσω... Δεν ήθελα ν' άντικρύσω τον άδελφό μου... φοβόμουν το θυμό του και την περιφρόνησί του.. Σηκώθηκα λοιπόν και σ' άς φίλησα σ' ό μ' έταπα, πολύ έλαφρά και γλυκά, προσέχοντας να μη σ' άς έσπνήσω...

— Αυτό είν' όλο, Λωράν;

— Ήμουν λυπημένος που σ' άς άφίνα κι' έφευγα έτσι κρυφά... Ήμουν λυπημένος κι'

Ο Μισέλ έμενε σκεπτικός και σκοτεινός. Είχε άγαπήσει τον άδελφό του, παρ' όλα τα πρώτα σφάλματά του. Μά η άδελφική άγάπη του είχε συντριβί, την ήμερα που είχε άνακαλύψει την πλαστογραφία του. Τίποτα δεν ύπήρχε πιά στην καρδιά του απ' αυτό το άίσθημα. Τίποτ' άλλο από περιφρόνησι.

— Υστερα μήπως στο γραφείο του ταύιου; είπε.

— Όχι. Ξανακατέβηκα πρὸς το ποτάμι κι' έφυγα κρυφά, σάν έγκληματίας, κι' όχι σάν γιός που θέλησε να φιλήση τη μητέρα του.

— Και ξαναγύρισε στο Παρίσι;

— Ναι, άδελφέ μου... Ήμουν πολύ εύτυχισμένος... είχα ξαναβρεί κάπως το θάρος μου και δε φαντάζομουν καθόλου πως ένα άπαισιο δράμα θά βουτούσε στο αίμα το στίπι που είχα άφίσει.

Ο Μισέλ πήγε κοντά στην τυφή.

— Η σειρά σας να μιλήσετε τώρα, μητέρα, της είπε.

— Ναι, παιδί μου, θά μιλήσω... Θά σε κατηγορήσω κι' έγώ, Λωράν. Μά, δεν έβρω γιατί, μου γεννήθηκε μία έλπίδα, πρὸς όλίγου που σ' άκούγα; η έλπίδα πως ήσουν ίσως θυμα ενός άνίκουστου πεπρωμένου.

— Ναι, μητέρα, ναι! Σ' άς φώναζε η καρδιά σας... Άφίστε την να μιλήση... μην άκούτε παρά αύτην!

— Μακάρι να μπορούσες ν' άμυνθής, γιέ μου... Ξέρεις όλες τις λεπτομέρειες της δολοφονίας, και το πως βρέθηκα άνακατεμένη σ' αύτην...

— Ναι, μητέρα.

— Όταν άκούσα την άπελπισμένη φωνή του Ζακτέλ, προχώρησα πρὸς τ' εκεί και μίτηκα ψηλαφητά στο γραφείο... Ο Θεός βέλπη, κοντά στο πτώμα του δύστυχου Ζακτέλ, να συνάντηση το χέρι μου το μπράτσο του δολοφόνου. Αυτός πάλιν για να ξεφύγη. Μά η φρίκη μου έινε μία δύναμις υπέρανθρωπη. Κατάρθωσα να τον συγκρατήσω και ρώτησα:

— Η μητέρα σου, που δεν διακρίνει τίποτα, βλέπει καθαρά μέσα στην καρδιά σου, Λωράν... είπε η τυφή στο νεο.

«Ποιος είσαι»;

— Καί σ' απάντησε, μητέρα;
— Ναι, μου είπε σιγά: «Είμαι ο Λωράν,
ο γυιός σου!»
— Ο νέος έβγαλε μιά φωνή μανίας:
— Έτσι σ' είπα:

— Ναι.
— Ά, τ'όν άθλιο!... Μά ποιος είναι λοιπόν... Πρέπει να ξέρη καλά την ιδιαίτερη ζωή μας... Πρέπει να ξέρη πώς δεν είχα έρθει εδώ από καιρό... πώς ο αδελφός μου μ' είχε διώξει... Πρέπει να μαντέψει τις ύ-
— Πόνοιες που μπορούσαν να γεννηθούν στο
— νού του αδελφού μου... πρέπει να μαντέψει
— πώς είχα χάσει την αγάπη του...

«Ποιος είναι λοιπόν; Ποιος είναι...»
— Ό, μητέρα, και σεις τον πιστεύατε;... Είναι
— πολύ, αυτό, πάρα πολύ!

Το πρόσωπο της τυφλής ήταν τώρα λι-
— γώτερο χλωμό. Η έλπίδα ξαναγεννιότανε
— στην ψυχή της και ξανάδινε λίγη ζωή στο
— σώμα εκείνο που το είχε ξανατλήσει ο πό-
— νος.

Όστόσο... υπήρχαν τόσες αποδείξεις έ-
— ναντίον του Λωράν!... τόσο σκοτάδι γύρω
— απ' το έγκλημα εκείνο!...

— Όποτε λοιπόν, μητέρα, πρόσθεσε ο
— Λωράν, έπειδή αυτός ο άθλιος πρόφερε τ'
— όνομά μου για να σ' άφοπλίση, έσεις τ'όν
— πιστεύατε και με θεωρήσατε ένοχο;... Ό-
— χι, μητέρα, είν' αδύνατο... Μου είχατε πη
— τόσες φορές πώς, κι' όταν ακόμα δεν ξέ-
— ρατε πως ήμου κοντά σας, κι' όταν συγ-
— κρατούσα την άνασσα μου και σώπαινα, ή
— καρδιά σας χτυπούσε πιο γοργά και μαν-
— τεύατε την παρουσία μου!

«Πόσες φορές, μητέρα, δεν αποδείξατε
— το λεπτό αυτό ένστικτο που δίνει ο Θεός
— στους τυφλούς!...

— Ναι, πραγματικά, Λωράν!

— Την ώρα λοιπόν του δράματος, όταν
— τα δάχτυλά σας σφίγγανε σπασμωδικά το
— μπράτσο του δολοφόνου μίλησε ή καρδιά
— σας, σ' είπα πώς βοισκόταν κοντά σας
— το ένα απ' τα παιδιά σας;

— Όχι, όχι!

— Και κάτι άλλο ακόμα... Ό άνθρω-
— πος εκείνος μίλησε, είπα έστω και ένα ό-
— νομα μονάχα...

— Ναι, πολύ σιγά, έτσι που μόλις τ'
— άκουσα.

— Αναγνωρίσατε λοιπόν τη φωνή μου,
— μητέρα;

— Τη φωνή σου; είπα με έκπληξη ή τυ-
— φλή.

Θάλεγε κανείς πώς κάτι τι είχε προβά-
— λει ξαφνικά μέσα της, μιά σκέψη, απ' τ'
— βάση της καρδιάς της. Έψαχνε, ήθελε να
— θυμηθεί...

Το πρόσωπό της φωτίστηκε ξαφνα και
— φώναξε:

— Είπατε πώς άλίγου πώς ο άνθρωπος
— που ήθε απ'τί σου και σούφερε εκείνα τα
— γραμμάτια, εκ μέρους δ'ήθεν του αδελφού

σου. Είχε μιά ελαφροειά ξενική προφορά...

— Ναι, μητέρα... Μίλησε, μίλησε λοι-
— πόν!

— Δεν το είχα σκεφθεί, την ώρα εκείνη,
— έτσι που ήμου ταραγμένοι... Τώρα όμως
— που το σκέπτομαι, μου φαίνεται κι' έμένα
— πώς ο άνθρωπος που κρατούσα απ' το
— μπράτσο, είχε προφορά ξενική... Ναι, τώρα
— το θυμάμαι!

— Ναι, μητέρα, δεν κάνετε λάθος! εί-
— πε ο Λωράν, ξαναγυρίζοντας στη ζωή, στην
— έλπίδα. Ό άνθρωπος αυτός θάταν ίσως ο
— ίδιος που ήθε στο σπίτι μου! Όλα μου
— το φωνάζουν... Εγώ δεν άμφιβάλλω πιά!

«Άκούς, αδελφέ μου;... Πρέπει λοιπόν
— να ψάξουμε, να προσπαθήσουμε να βρού-
— με γιατί έγιναν αυτό το έγκλημα κι' ή πλα-
— στογραφία, που μ' άτιμάσανε στα μάτια
— σου, Μισέλ!

Πάνω στην έξαψη και στη χαρά του, ο
— Λωράν πηγαίνονερχότανε με μεγάλα βήμα-
— τα, αφήνοντας να τρέξη ή φατσία του και
— προσπαθώντας να διαφωτίση το σκοτεινό
— εκείνο μυστήριο.

— Νάταν άραγε ο Μιραντόρ; πρόσθεσε.
— Μά όχι, όχι!... Άν ο άγνωστος που ήθε
— σπ'τί μου κι' ο φονιάς του Ζακτέλ ήταν το
— ίδιο πρόσωπο, δεν μπορεί νάταν ο Μιραν-
— τόρ. Εκείνος ήταν πιο ψηλός, πιο γεμά-
— τος, πιο δυνατός!... Κι' ύστερα, ή προσφο-
— ρά... Βέβαια, μπορούσε να προσποιηθ'ή σ'
— αυτό το σημείο... Μά εκείνο που δεν κρύ-
— βεται, που δεν αλλάζει, είναι τα μάτια!

«Ο Μιραντόρ, καθώς θυμάμαι, έχει μότια
— καστανά... δεν είν' έτσι, Μισέλ:

— Ναι.

— Ένώ εκείνος ο άνθρωπος είχε γα-
— λανά...

«Ο Μισέλ είχε κλονισθ'ή λίγο - λίγο. Κι'
— έλεγε κι' αυτός τώρα, παρακολουθώντας τη
— σκέψη του αδελφού του και της μητέρας
— του:

— Μπορεί να καταλάβω το έλατήριο του
— έγκλήματος που έγινε εδώ: δεν είν' άλλο
— απ' την κλοπή... Μά δεν καταλαβαίνω κα-
— θόλου τους λόγους που σπρώξανε αυτόν
— τόν άθλιο να σου παρουσιάση τα πλαστά
— γραμμάτια με την υπογραφή μου...

— Κι' εγώ δεν ξέρω τί να υποθέσω, ψι-
— θύρισε ο Λωράν.

— Γιατί, γιατί δεν έπωφεληθήκε ο ί-
— διος απ' την πλαστογραφία του;

— Με ποιά σκοπό, καταστρέφοντας με, ζή-
— τησε συγχρόνως να βγάλη έσένα απ' το
— αδιέξοδο;

— Δεν μπορώ να μαντέψω, Μισέλ... Υ-
— πάρχει εδώ ένα αίνιγμα, που δεν μπορού-
— με να το εξηγήσουμε μεμιάς. Πάντως, ξέ-
— ρουμε ήδη πώς υπάαχε αυτό το αίνιγμα.

«Θά βρούμε τη λύση του, νάσαι βέβαι-
— ος!... Άλλοίμονο όμως! Βλέπω άκομα, απ'
— την τραχεία φυσιογνωμία σου, απ' τα μά-
— τια σου που άποφύγουν τα δικά μου, ότι
— δεν μπορούσα να διώξω όλες τις υποψίες απ'

τ'ό νού σου... Ίσως να μη με θεωρήσ πιά
— τώρα ένοχο της δολοφονίας του Ζακτέλ. Ή
— συγκίνησι της μητέρας μας έπηρεάσε και
— τη δική σου καρδιά...

— Ο μαρκήσιος γύρισε άλλου τα μάτια
— του.

— Ο Λωράν συνέχισε θλιμμένα:
— Ή άδυναμία μου ακριβώς να υπερασ-
— πίστω τ'όν έαυτό μου, θάπρεπε να σ' έπει-
— σι, αδελφέ μου... ή τουλάχιστον, να σ' έκά-
— νη να διστάσες πριν με κατηγορήσεις... Σου
— όρκίζομαι πώς θ' άνακαλύψω τόν ένοχο και
— θά σου τόν παρουσιάσω, όποιος κι' αν εί-
— ναι. Θά θυσιάσω δλόκληρη τη ζωή μου γι'
— αυτό αν χρειασθ'ή! Άλλά, για ν' άναλάβω
— αυτό το τεράστιο καθήκον, πρέπει να ξέρω
— πώς εδώ έχει άπομείνει ακόμα λίγη τρυφε-
— ρότητα για μένα... Άλλοιώς, ή ζωή μου θά-
— ταν πολύ θλιβερό... και θά ζητούσα ίσως το
— θάνατο!

— Ο Μισέλ έμεινε βουβός και πάλι. Ό
— Λωράν προχώρησε προς τη μητέρα του και
— γονάτισε μπροστά της.

— Έσεις, μητέρα, διαβάσατε στην καρ-
— δια μου, της είπα.

— Ναι, παιδί μου.

— Είχατε και σεις συλλάβει τη φοιχτή
— εκείνη υποψία...

— Πραγματικά.

— Τώρα λοιπόν, μολονότι δεν μπορούσα
— ν' αποδείξω τόν άδωότητά μου, μολονότι
— δεν μπορούσα ν' αντίταξω άλλα θετικά στοι-
— χεία σ' εκείνα που υπάρχουν έναντίον μου,
— ο γυιός άπειθύνεται στη μητέρα και τη
— ρωτάει αν τόν κατηγορή ακόμα μέσ' στη
— συνείδησί της για τόσες άτιμίες!

— Η τυφλή πέρασε σιγά - σιγά το χέρι
— της πάνω απ' το μέτωπό, τα μαλλιά και
— τα ύγρα μάτια του νέου, λέγοντάς του:

— Ή μητέρα σου, που δεν διακρίνει τί-
— ποτα απ' τόν υπόλοιπο κόσμο, βλέπει κα-
— θαρά μέσ' στην καρδιά σου, Λωράν... Υ-
— π'όφείρεις, παιδί μου!

— Ναι, φριχτά... απάντησε ο νέος, μ'
— ένα λυγμό.

— Ή μητέρα σου δεν μπορεί να σ' έσυ-
— χωρήσει για τα περασμένα σφάλματά σου,
— που της τα κρύφω, αλλά τα υποπτεύε-
— ται και θά τα μάθει άλλωστε γρήγορα. Έ-
— φ'όσον όμως τα σφάλματά αυτά δεν σε εί-
— χαν στερήσει απ' την αγάπη του αδελφού
— σου, θά πη πώς δεν ήταν άνεπανόρθωτα...

— Δεν θέλω να μιλώσω τώρα γι' αυτό το πα-
— ρελθόν, Λωράν, αλλά για τα βαρεία έγκλη-
— ματά — την πλαστογραφία, το φόνο, την
— κλοπή — για τα όποια είσαι άθώος!

— Ό, μητέρα, μου ξαναδίνετε τη ζωή!
— Είσαι άθώος, το βλέπω, το ξέρω τ'
— όρκίζομαι!...

— Ο Λωράν δεν σγκώθηκε. Έμεινε γονα-
— τιστός, γυρισμένος προς τ'ό Μισέλ και τη
— Ζιλμπέρτ.

— Και σύ, αδελφέ μου; ρώτησε μ' άγ-
— νία. Και σύ, καλή μου άνηψιά, πού σ' άγα-
— πώ σαν κόρη μου, σαν αδελφή μου;

— Ή Ζιλμπέρτ δεν ζητούσε παρά να πι-
— στέψη κι' αυτή, με την τρυφερή γυναικεία
— καρδιά της. Δεν απάντησε τίποτα, άλλ' έ-
— πισε κλαίγοντας στην άγκαλιά που της ά-
— νοιγε ο Λωράν.

— Ο Μισέλ έμεινε ακίνητος. Μιά όδυ-
— νηρή μάχη γινόταν μέσ' στην ψυχή του.
— Νομίζοντας ένοχο τόν κόμητα, περίμενε πώς
— θ' άμυνότανε, πώς θά έπινούσε κάποια
— καλοφτιαγμένη ιστορία για ν' άπομακρύ-
— νη κάθε ύπόνοια, πώς θά δημιουργούσε του-
— λάχιστον ένα άλλοθι, για ν' άποδείξει τη
— άθωότητά του.

— Μά, αντί για όλ' αυτά, συναντούσε μο-
— νάχα έκπληξη κι' άπελπισία.

— Ανασήκωσε σιγά - σιγά τα χέρια του,
— και τ' άπλωσε στο Λωράν:

— Άδελφέ μου! του είπα με πνιγμένη
— φωνή. Παιδί μου!

— Εκείνος φώναξε μ' ένα λυγμό υπερά-
— της χαράς:

— Ό, αδελφέ μου, καλέ μου αδελφέ,
— θά βρώ τόν άληθινό ένοχο, τόν άνθρωπο
— που προσπάθησε δυό φορές να μάς κα-
— ταστρέψη! Άφησέ σ' έμένα αυτή τη φρονι-
— τίδα, αυτό το καθήκον!

— Κι' όταν τ'όν βρής...

— Θα τιμωρηθ'ή όπως τού άξίζει, σου τ'
— εγγυώμαι!

— Κι' ο Λωράν πρόσθεσε, γυρίζοντας στη
— μαρκησία:

— Τώρα, μητέρα, θά σ' απ' έγώ ο ί-
— διος ό,τι σ' άφανε ως τώρα. Ό Μισέλ
— σ' άφανε να τ' άγνοήτε όλα, για να μη
— σ' άφανε λυπήση... Μά πρέπει να μάθετε τα
— σφάλματά μου...

— Μίλησε, παιδί μου. Μαντεύω πώς ύ-
— πέρερες τρυμερά... Ό πόνος είναι μεταμέ-
— λεια... Μίλησε! Έλα να κλάψης στην άγ-
— καλιά μου... Ή αγάπη της μητέρας είναι
— άπέραντη!

— Κι' ο Λωράν, με τα μάτια χαμηλωμένα,
— άρχισε την αφήγησι που ξέρουν ήδη οι ά-
— ναγνώστες μας.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Το βράδυ του έγκλήματος, άφου ξέφυγε
— απ' τα χέρια της τυφλής, ο Ρομαίν Γκού
— έφυγε τρέχοντας στην τυχ.

— Όταν βρέθηκε μακριά, στην όχθη του
— Μάρνη, σταμάτησε και κάθησε για ν' άνα-
— σάνη. Έμεινε για πολλή ώρα εκεί, όνειρο-
— πολώντας.

— Είχε άφισει άραγε πίσω του κανένα
— στοιχείο, καμμία απόδειξη; Εκείνο το κου-
— μάτι το ύφασμα, που είχε μείνει στα χέρια
— της τυφλής, μπορούσε να οδηγήση μιά μέρα
— την ανάκαλύψι του;

— Είχε αγοράσει αυτό το σακκάκι του στο
— Λονδίνο, πρ'ό δύο έτών, από κάποιον μετα-
— πωλητή. Θάταν πολύ δύσκολο να βρεθ'ή ή
— προέλευσί του.

— Εκτός απ' αυτό, δεν υπήρχε κανένα άλ-
— λο στοιχείο.

— Ανασήκωσε τούς ώμους του και ψιθύ-
— ρισε:

— Δεν ήθελα να τόν σκοτώσω, τόν κα-
— κοιούρη το γέρο... Μά έπρεπε ν' άμυνθώ,
— αλλιώς θάμου χαιμένος!... Τί θά πη τ'ό-
— ρα ο κ. Μπερτινιόλ, όταν τ'ό μάθη;... Πάν-
— τως, ό,τι έγινε έγινε. Ή ζωή ενός άνθ-
— ρώπου δεν άξίζει πολλά πράγματα στην έρ-
— μο. Γιατί νάχη μεγαλειότερη άξία εδώ;

— Έβγαλε απ' την τσέπη του τα κλεμμένα
— χαρτονομίσματα, τα ξέσκισε και τα σκόρ-
— πισε στο ποτάμι.

— «Άς γυρίσουμε τώρα στο Παρίσι» σκέ-
— φτηκε.

— Είχε τη φρονιμάδα να μην έμφανισθ'ή
— καθόλου στο σιδηροδρομικό σταθμό. Άν
— έπαιρνε το τρέινο, θά κινδύνευε να συναν-
— τήση άλλους ταξιδιώτες, που θά πρόσε-
— χαν άσφαλώς το παράξενο ύφος του, θά
— τόν θυμόνταν και θάδιναν άργότερα χρήσι-
—μες πληροφορίες στη δικαιοσύνη.

— Ύστερα, το σκιεμένο νακί του σακ-
— κακιού του θά προκαλούσε την περιέργειά
— τους. Θά ξαναθυμόνταν δε τη λεπτομέρεια
— αυτή, όταν θά τη διάβάζαν την άλλη μέρα
— στις έφημερίδες.

— Γύρισε λοιπόν πεζή στο Παρίσι.

— Είχε ιδιαίτερο κλειδί του σπιτιού της
— λεωφόρου Φρίντλαντ, όπου κατοικούσε, κι'
— έτσι υπέρεσε να μπη απ' την πόρτα της
— υπηρεσίας, άργά τη νύχτα, χωρίς να τόν
— αντίληθ'ή κανείς.

— Ή πρώτη του δουλειά, όταν βρέθηκε στο
— διαμέρισμά του, ήταν να έξασφανισθ'ή το
— σακκάκι του, καίγοντάς το ένα - ένα κου-
— μάτι. Σε λίγο, είχε άπομείνει μονάχα ή
— στάχτη του.

— Τώρα είμαι ήσυχος! ψιθύρισε ο Ρο-
— μαίν. Άς κοιμηθώ!

— Πλάγιασε, αλλά δεν είχε ύπνο. Μόλις ά-
— ποκοιμήτανε, τόν έυπνούσε άμέσως ένας έ-
— φιάλτης καί πεταγόταν άπάνω.

— Ό Μπερτινιόλ σηκωνόταν το πρωί πολύ
— νωρίς. Στις 6 είχε πιάσει δουλειά, κάθε
— μέρα. Στις 7, πηγαίνε ένα περίπατο στο
— Δάσος, μαζί με τη Τζέννη συνήθως.

— Μόλις είχε μπη λοιπόν στο γραφείο του,
— άκουσε να χτυπούν ελαφρά την πόρτα του.

— Έμπρός! φώναξε.

— Καταλάβαινε πώς δεν μπορούσε νάταν
— άλλος απ' το Ρομαίν Γκού.

— Πραγματικά, άνοιξε ή πόρτα και μπηκε
— ο Ρομαίν.

— Λοιπόν; τόν ρώτησε λακωνικά ο
— Μπερτινιόλ.

— Τελείωσε!

— Πήγατε στο Νοζάν;

— Χτέε το Βοάδου.

— Καταφέρατε να διαρρήξετε τ'ό χρη-
— ματοκιβώτιο;

— Μάλιστα.
— Όποτε τα γραμμάτια...

— Θά μείνουν άπληρωτα.

— Είσατε έξυπνος και ίκανός νέος, Ρο-
— μαίν. Θά σ' άβοηθήσω να προκόψετε. Πε-
— στε μου τί επιθυμείτε...

— Δεν επιθυμώ τίποτα.

— Μά κάθε έξυπνότησι πρέπει να ά-
— μείβεται!

— Δεν θέλω παρά να μείνω κοντά σας,
— στην υπηρεσία σας... Σ' άς είμαι άφοσιωμέ-
— νος, σ' έ σας και στη δεσποινίδα Τζέννη...
— άφοσιωμένος μέχρι έγκλήματος, μέχρι θά-
— νατού...

— Θάβελω ώστόσο να σ' άνταμείψω.

— Δεν θέλω άνταμοιβή, σ' άς είπα... για
— την ώρα τουλάχιστον.

— Κι' ο Ρομαίν άντιμετώπισε την τραχεία
— και ειρωνική ματιά του άφεντικού του, χω-
— ρίς να χαμηλώση τη δική του.

— Ό Μπερτινιόλ ένωισε άόριστα στα τε-
— λευταία λόγια του καί σαν μακρινή άπει-
— λή, που θά έξσπαζε άργότερα...

— Διηγήθητε μου τώρα ό,τι συνέβη, του
— είπα. Δεν φαντάζεστε πόσο μ' ενδιαφέρει.

— Θά νομίζω πώς διαβάσω μυθιστόρημα.

— Δυστυχώς όμως, κύριε, το μυθιστό-
— ρημα αυτό καταλήγει σ' έ δράμα.

— Πώς αυτό;

— Άκούστε.

— Κι' ο Ρομαίν Γκού άφηγήθηκε τη νύχτα
— του έγκλήματος. Όταν έφτασε στο ση-
— μείο που ο Ζακτέλ τόν είχε άνακαλύψει κά-
— τω απ' τ'ό τραπέζι και που τόν είχε άρπά-
— ξει αυτός απ' το λαιμό για να τόν έμπο-
— δισι να φωνάξη, ο Μπερτινιόλ κατάλαβε
— τη συνέχεια. Έβγαλε μιά φωνή και σγκώ-
—θηκε άπότομα.

— Τί έγινε αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε.

— Έλπιζω να μη τόν σκοτώσατε!...

— Αναγκάστηκα... αλλιώς θάμου χα-
— μένος!

— Διάβολε! Άσχημη δουλειά!... Άδέ-
— ξιε! Άνόητε! Άν δεν ήμαστε στην Ευρώ-
— πη, δεν θά με πολυένοιαζε στο κάτω-κάτω.

— Στη Γαλλία όμως, ή άστυνομία δεν χαρί-
— ζει κάστανά... Άδέξιε!

— Πιστεύω πώς δεν έχομε κανένα φόβο.

— Δεν χάσατε την ψυχραιμία σας;

— Όχι, σ' ό,τι όρκίζομαι.

— Αυτό είναι το ουσίωδες. Τελοσπάν-
— των, έγινε ή κουταχούρα. Δεν μπορούμε να
— τη διορθώσουμε. Τί σκοπεύετε να κάμετε
— τώρα;

— Δεν πρόκειται ν' αλλάξω καθόλου τίς
— συνήθειές μου. Θά φύγω σ' έ λίγο για τ'
— Νοζάν και θά παρουσιάσω στα γραφεία,
— όπως και τις προηγούμενες μέρες. Ύστε-
— ρα θά περιμένω την εξέλιξη τών γεγονότων.

— Προσέξτε όμως πολύ!

— Έννοια σας...

— Πέστε μου... άποκλείεται να σ' άς
— αναγνώρισε ή μαρκησία;

— Πώς μπορεί ποτέ, άφου είναι τυφλή;

— Οί τυφλοί έχουν λεπτοτάτη άκοή.

— Τό ξέρω.

— Μήπως μίλησατε καθόλου;

— Ό Ρομαίν ταραχθηκε λίγο... Θυμόταν
— ότι είχε προφέρει ένα όνομα: του Λωράν!

— Αυτό μονάχα... Και τότε προφέρει τόσος
— σιγά!...

— Λοιπόν; επέμεινε ο Μπερτινιόλ.

— Ήσυχάστε, κύριε, δεν μίλησα, άπάν-
— τησε ο Ρομαίν.

— Εύτυχώς... Φοβήθηκα για μιά στιγμή
— μήπως είχατε κάμει κι' αυτή την άνοησία!

— Ό Μπερτινιόλ πηγαίνονερχότανε στο
— γραφείο του. Σταματούσε κάθε τόσο μπρο-
— στά στο Ρομαίν και τόν κυττάζε, άμίλη-
— τος. Ύστερα ξανάρχιζε τόν περίπατό του.

— Άκούστε, κύριε Ρομαίν Γκού, είπα έ-
— πι τέλους. Όλη αυτή ή ιστορία είναι πολύ
— σοβαρή. Κινδυνεύει το κεφάλι σας, αν ά-
— νακαλυφθ'ήτε. Πιστεύω να τ'ό ξέρετε...

— Ναι, το ξέρω.

— Φρονώ λοιπόν ότι, για την ήσυχία
— σας και τη δική μου, πρέπει να φύγετε, ν'
— άφισετε το Παρίσι και τη Γαλλία, όχι τ'ό-
— ρα άμέσως, για να μη προκαλέσετε ύπο-
— ψίες, αλλά σ' έ μερικές μέρες, κι' όταν πε-
— ράση ή πρώτη έντύπωσι απ' αυτό το έγ-
— κλημα.

— Δεν πρόκειται να φύγω.

— Πώς!

— Όχι. Θά μείνω εδώ. Δεν θέλω ν' ά-
— πομακρυνθ'ώ απ' τ'ό Παρίσι.

— Μά ή άπουσία σας θάνα προσωρινή.

— Θά ξαναγυρίσετε άργότερα.

— Όχι, δεν θά φύγω καθόλου. Μην τ'
— ελπίζετε. Καταλαβαίνω πώς θά θέλατε να
— μ' άπομακρύνετε... Σ' άς ένοχλώ.

— Σε τί;

— Δεν είμαστε συνένοχοι;

— Ποιος θά σ' άς πιστεύε, αν τ'ό λέγα-
— τε, και πώς θά τ'ό αποδεικνύατε;

— Δεν έχω, βέβαια, άποδείξεις άρκετές
— για να σ' άς καταστρέψω. Όστόσο, θά μου
— ήταν εύκολο να σ' άς κάνω κακό... Σ' άς εί-
— μαι άφοσιωμένος, κύριε, αλλά θάβελω και
— να με φοβάσαστε!

— Ό Μπερτινιόλ γέλασε περιφρονητικά.

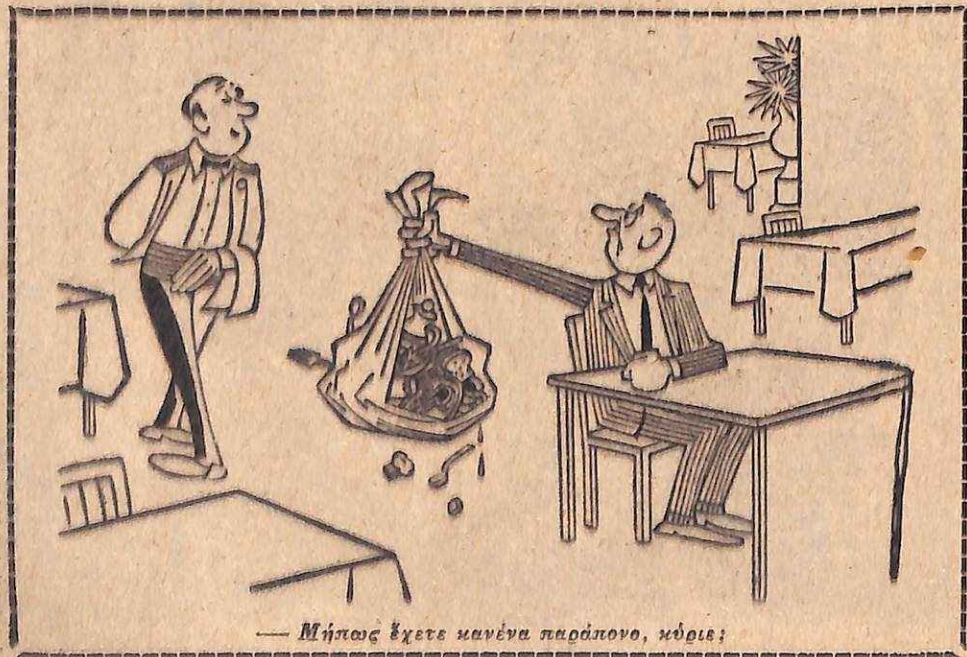
— Δεν ξέρω τί με κρατάει και δεν σ' άς
— πετάω έξω... είπα.

— Είναι πολύ άργά πιά για να τ'ό κά-
— νετε.

— Γιατί; Ποιος θά μ' έμποδίζει;

— Ό φόβος μήπως, βγαίνοντας απ'ό
— δώ, πάω και φανερώσω στο μαρκησιο ντε
— Σουλαίμ τι σκαρώσατε έναντίον της οικο-
— γενείας του.

— Άν τ'ό κάνατε αυτό, θά καταστρεφό-
— σατε και σεις.

— Μήπως έχετε κανένα παράπονο, κύριε;

— Σπύρο! Πού πάζε;

(Του Άρχέλαου)

— «Α, εγώ δὲν φοβόμην τίποτε.
— Τελος πάντων, τί θέλετε;
— Δὲν σὰς τὸ εἶπα; Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ φύγω ἀπὸ κοντά σας...
— Μὰ μὲ μισεῖτε, τὸ βλέπω, τὸ νοιώθω, τὸ φανερὸ εἶναι ὅτι σὺ σὺ σὰς!
— Ἀληθινά, σὰς μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

— Ὁ Μπερτινιὸν χαμογέλασε.
— Μ' ἀρέσει ἡ εὐκρίνειά σας. Τώρα εἶμαι προειδοποιημένος. Ξέρω πῶς, ἀν σὰς δοθῇ εὐκαιρία, δὲν θὰ διατάσετε νὰ μὲ βλάψετε, ἀφοῦ μοῦ ἀνταποδίδετε μ' αὐτὸ τὸ μίσος ὅλες τὶς καλωσύνες μου γιὰ σὰς.
— Τὶς πλήρωσα μὲ τὸ παραπάνω, αὐτὲς τὶς καλωσύνες, ὅλες μαζὶ, τὴν περασμένη νύχτα. Δὲν σὰς δορίλω πιά τίποτε. Ξοφλήσαμε.

— Γιατί λοιπὸν θέλετε νὰ μείνετε;
— Ξέρετε καλὰ πῶς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακριὰ ἀπὸ δῶ... ἀφοῦ τὴν ἀγαπῶ!

Στὰ λίγα δευτερόλεπτα ποὺ ἀκολούθησαν τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ Γκού, ὁ Μπερτινιὸν εἶχε σκεφθῇ πῶς ὁ νέος δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἐναντίον του. Ὁ Ρωμαῖν ἀγαποῦσε τὴν κόρη του. Δὲν ἀγνοοῦσε δὲ τὴ βαθεῖα ἀγάπη τῆς Τζέννυ γιὰ τὸν πατέρα της.

Συνεπῶς, δὲν θὰ δοκίμαζε ποτὲ νὰ τοῦ κάμῃ κακὸ, ἀπὸ φόβο μήπως λυπήσῃ τὴν κοπέλλα.

Μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια τῆς θελήσεώς του ξαναδρόμει τὴν ἡρεμία του, κ' εἶπε χαμογελῶντας στὸ νέο:

— Ἔστω, μείνετε, κύριε Ρωμαῖν, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μ' ἀποχωρισθῆτε. Ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ τὰ πηγαίνουμε καλά, ἐμεῖς οἱ δύο.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, κύριε. Εἶναι ἡ εὐκρινέστερη ἐλπίς μου.

— Δὲν μοῦ ζητάτε τίποτ' ἄλλο;
— Τίποτα, γιὰ τὴν ὥρα.
— Κι' ἀργότερα;
— Ἀργότερα ἴσως...

— Ὅποτε θέλετε... Εἶμαι πλούσιος. Τὰ πορτοφύλλια μου εἶναι στὴ διάθεσί σας. Ὅς σὰς βοηθήσω ν' ἀποκτήσετε καὶ σὺς περιουσία.

— Ὁ Ρωμαῖν δὲν εὐχαρίστησε. Ἦ προσφορά ἐκείνη τὸν ἀφίσε ἀδιάφορο.

— Κι' ὁ Μπερτινιὸν, δίχως νὰ δώσῃ σημασία, συνέχισε:

— Ὅταν θὰ παρουσιασθῆτε σὲ λίγο στὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου, ὅπως σκο-

Ὁ δρόμος...

Σκυφτός-σκυφτός τὸ δρόμο πῆρα, μὰ δὲν περπατοῦσα σωστά, καί, μιά καὶ τῶθελες κι' ἡ μοῖρα, βγῆκα τὸ σπῆτι σου μπροστά. Τὸ δρόμο τοῦ σπιτιού σου πῆρα γιατί ἔτσι τὸν ὁρῶς ἡ μοῖρα.

Κι' ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα σου καὶ πάλι ἀναστενάζω καὶ θρηνῶ, κι' ὑπομονὴ δὲν ἔχω ἄλλη καὶ δὲν ἀντέχω νὰ πονῶ. Ὑπομονὴ δὲν ἔχω ἄλλη, ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα σου καὶ πάλι.

Μ' ἀφοῦ τὸ ἔγραφε ἡ μοῖρα, κι' ἀφοῦ τὸ θέλησες κι' ἐγώ, σκυφτός τὸ δρόμο ξαναπῆρα, νοιώθοντας πικρὰ περὶ σὲ. Σκυφτός τὸ δρόμο ξαναπῆρα, γιατί ἔτσι τὸν ὁρῶς ἡ μοῖρα...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

πεύετε, θὰ πρέπει νὰ κρυφτῆτε ὕστερα. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σουλαῖμ θ' ἀναγκασθῇ νὰ κλείσῃ τὴν ἐπιχείρησί του καὶ θὰ σὰς ἀπολύσῃ. Τὸ καλλίτερο γιὰ σὰς θάνατι τότε νὰ μὴ βγαίνετε καθόλου ἀπ' τὸ σπῆτι μου. Ἀκόμη φρονιμώτερο θάταν νὰ φύγετε ἀπ' τὴ Γαλλία, μὰ δὲν ἐπιμένω ἀφοῦ ἀρνήσθε.

— Ὅθι κρυφτῶ, ἀν χρειασθῇ. Δὲν ἔχω κι' ἐγὼ καμμιὰ διάθεσι νὰ μὲ πιᾶσουνε...

— Ἀλλωστε, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ μὲ πιᾶσουνε ζωντανό!...

— Ὁ Μπερτινιὸν κούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ Ρωμαῖν κατάλαβε πῶς τοῦ ἔλεγε νὰ φύγῃ.

Μόλις προλάβαινε νὰ τρέξῃ στὸ σταθμό, ἀν ἤθελε νὰ πάῃ στὸ Νοζάν καὶ νὰ ἐμφανισθῇ στὸ γραφεῖο τοῦ τὴ συνθησμένη ὥρα. Τὴν ἡμέρα αὕτῃ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀ-

κριδέστερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Δὲν θὰ πρεπε νὰ προκαλέσῃ ὑποψίες μὲ μιὰ ἀπουσία του, ἔστω καὶ σύντομη.

Χαίρετρε λοιπὸν τὸ Μπερτινιὸν κ' ἔφυγε.

Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Μπερτινιὸν χτύπησε τὸ κουδούνι κ' εἶπε στὸν καμαριέρη του:

— Δὲν θὰ βγῶ ἔξω σήμερα τὸ πρωί. Εἰδοποίησε τὴν δεσποινίδα.

Ἦθελε νὰ σκεφθῇ καλὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ. Τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα γεγονότα τὸν εἶχαν βρῇ ἀπροετοίμαστο, κ' ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ ποῖα στάσι θὰ κρατοῦσε στὸ ἔξῃς.

Δὲν εἶχε ξαναδῇ καθόλου τὸ Λωρὰν. Στὴν τελευταία συνουσία του, ὁ νέος τὸν εἶχε ρωτήσῃ ἀν θὰ τοῦ ἔδινε τὴν θέσι ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε, παρ' ὅλα τὰ σφάλματά του καὶ τὴν ἀτυχή ἱστορία τῆς λέσχης.

Ὁ Μπερτινιὸν εἶχε ἀπαντήσει ἀόριστα σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησί του:

— Ὅθι σκεφθῶ. Ἀφίστε μου μερικὲς μέρες. Ὅθι σὰς γράψω...

— Ἀπὸ τότε λοιπὸν, δὲν εἶχαν ξανασυναντηθῇ.

Ὁ Μπερτινιὸν εἶχε ἀναρωτηθῇ συχνά, στοὺς δύο ἐκείνους μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει, ποῖα μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ εἶχε κερδίσει τὴν καρδιά τοῦ Λωρὰν.

Ὡς τώρα, δὲν εἶχε προσπαθῇ καθόλου νὰ τὸ μάθῃ. Μὰ εἶχε φτάσει πιά ἡ ὥρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ ἔρωτα ποὺ εἶχε ριζώσει στὴν καρδιά τοῦ νέου.

Ποῖα μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη τοῦ Λωρὰν; Σὲ ποῖον κόσμον θὰ τὴν εὑρίσκε; Καὶ τί ἔδωκε, ὅταν τὴ συναντοῦσε;

Ἡ πρώτη ἐνέργειά του, σ' αὐτὴν τὴν καινούργια μηχανορραφία του, ἦταν νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸ Λωρὰν. Τὸ πράγμα ἦταν εὐκόλο. Δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ βρῇ μιὰ πρόφασιν γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὶς σχέσεις τους.

Ἡ πρόφασιν αὕτῃ θάταν ἡ θέσι ποὺ εἶχε προσφέρει ἄλλοτε στὸ Λωρὰν. Πρὶν γράψῃ ὡστόσο στὸν κόμητα, περιμένε μερικὲς ἡμέρες, γιὰ νὰ δῇ ποῖα τροπὴ θὰ ἔπαιρνε ἡ ὑπόθεσι τοῦ Νοζάν.

Αὐτὸ ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ. Μήπως τυχόν, παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες διαβεβαιώσεις του, ὁ Ρωμαῖν εἶχε κάμει καμμιὰ ἀπρονοησία; Μήπως τὸν ὑποπτεύονταν καὶ τὸν συλλαμβάνανε;

Διάδοσε ἀπληστα τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες. Κι' ἐνόησε γιὰ μιὰ στιγμή τρομερὴ ἀγωνία.

Οἱ ἐφημερίδες ἐκείνες περιγράφανε τὸ ἐγκλημα καὶ κάνανε λόγο γιὰ τὴ σύλληψιν κάποιου ὑπαλλήλου τοῦ ἐργοστασίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπῆρχαν σοβαρώτατες ὑπόνοιες. Δὲν ἀναφέρανε ὅμως ὄνομα.

Ἔτσι, ὁ Μπερτινιὸν δὲν ἀμφέβαλε καθόλου πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Ρωμαῖν.

Ἦσυχασε μόνον ὅταν τὸν εἶδε νὰ γυρίσῃ. Ὁ Ρωμαῖν τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε συμβῇ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Εἶχε μπορέσει, μὲ μιὰ λέξι του, νὰ στρέψῃ τὶς ὑπονοίες τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὸ Μιραντόρ.

Τώρα ἦταν ἡσυχος. Θὰ περνοῦσαν μερικὲς μέρες ἀκόμη, ὥσπου νὰ μπορέσῃ ὁ Μιραντόρ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἀν θὰ τὸ κατῶρθετε τελικά;

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρωμαῖν ξαναπῆρε τὰ συνθησμένα καθήκοντα τοῦ γραμματέως τοῦ Μπερτινιὸν, ποὺ τὰ εἶχε ἀφίσει γιὰ νὰ προσληφθῇ ὡς ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἀλληλογραφίας στὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Σουλαῖμ.

Β'.
Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Μπερτινιὸν ἔγραψε στὸ Λωρὰν:

«Ἀγαπητὴ κύριε. Προκειμένου νὰ συνεχίσουμε τὴ συζήτησι ποὺ εἶχαμε πρὸ δυὸ μηνῶν γιὰ τὴν θέσι ποὺ σὰς εἶχα προτείνει καὶ ποὺ μὲνι πάντα κενή, θέλετε νὰ μὲ περιμένετε στὸ σπῆτι σας, αὐριο στὶς 10.»

Τ' ἀπόγευμα, ἔλαβε τὴν ἀπάντησί του: «Θὰ σὰς περιμένω αὐριο, τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ὀρίσατε».

Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα, τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μπερτινιὸν σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς οδοῦ Βρυξελλῶν, καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ ἐπιχειρηματίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισις...

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΚΟΥΚΙΑ ΞΕΡΑ ΛΑΔΟΡΙΓΑΝΗ

Υλικά:
1/2 ὀκά κουκιά.
2 ὡς 3 κρεμμύδια φιλοκομμένα.
1 φλυτζάνι τσαγιοῦ λάδι.
Ἀλάτι, πιπέρη καὶ ρίγανη.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Ἐκτέλεσις:
Ξεμυτίζετε τὰ κουκιά καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μὴ μουσκεῖουν. Τὰ στραγγίζετε, τὰ ξεπλένετε καὶ τὰ βάζετε στὴν κατσαρόλα μὲ ἀρκετὸ νερὸ. Ὅταν μισοβράσουν, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι, τὸ λάδι, ἄλατι, πιπέρη καὶ μπόλικη ρίγανη. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ὡς ὅτου μείνουν μόνον μὲ τὸ λάδι. Τὰ σερβίρετε κρύα.

Το θαλάσσιο μπάνιο είναι περίφημο τονωτικό...

Η ΩΜΟΡΦΙΑ στην άκρογιαλία

Μπάνια, ήλιος και γυμναστική

Ποιος μπορεί ν' απαιτήσει από μια γυναίκα να σηκωθεί πρόθυμα ένα χειμωνιάτικο πρωινό απ' το ζεστό κρεβάτι της και να κάμει ένα κρύο ντους; Τώρα όμως, το σήκωμα απ' το κρεβάτι γίνεται χωρίς καμιά προσπάθεια, κι' ένα κρύο σφουγγάρι ή ντους αποτελεί πρώτης τάξεως τονωτικό, για ν' άρχισι κανείς την ημέρα του.

Έπειτα απ' αυτήν την προετοιμασία, η πρώην γυμναστική γίνεται εύκολα και με κέφι. Άνοιγεται το παρθένο ορθογώνιο κι' αναπνέετε βαθιά το δροσερό πρωινό αέρα. Με το άφθονο οξυγόνο, θ' ανθίσουν τριαντάφυλλα στα μάγουλά σας και θα πολλαπλασιασθή η ενεργητικότης σας.

Αν έχετε παχειά σιλουέττα και φορούσατε το χειμώνα και την άνοιξη σφιχτούς κορσέδες, για να την περιορίσετε, καταργήστε τους το καλοκαίρι, η αντίκαταστήστε τους μ' ένα ελαφρό λαστέζ. Δυναμώστε τους κοιλιακούς μύς σας, με τη γυμναστική, το περπάτημα, τα σπύρ, τα παιχνίδια με το παιδάκι σας. Συγχρόνως, κανονίστε αναλόγως τη διαίτα σας, τρώγοντας περισσότερες σ' όζες και φρούτα, αντί για ψωμί, πατάτες και μακαρόνια.

Η γυμναστική στον κήπο είναι διασκεδαστική, τις καλοκαιρινές ημέρες, μπορεί δε να πάρη μέρος σ' αυτήν και το παιδί σας. Φοράτε ανδρικό παντελόνι ή σορτς και μπλουζά και παίστε μαζί σας ένα μπιλάκι, για να το στρώσετε κατανής.

Κάνετε όλες τις απλές ασκήσεις που μάθατε άλλοτε στο σχολείο: άνασαι των χεριών, βήμα σημειωτόν, διάφορες κλίσεις και κάμψεις του σώματος και των ποδιών, παλμικές κινήσεις των ποδιών, κλπ. Θα δῆτε ότι, άμα κάνετε την άρχή, θα τις θυμηθήτε εύκολα. Με τις ασκήσεις αυτές, γυμνάζονται διάφοροι μύς που δεν τους πολυχρησιμοποιείτε συνήθως.

Ξαπλώνετε έπειτα άνωσκέλα πάνω στο χαλί και σηκώνετε ψηλά τα πόδια σας, πρώτα ένα-ένα και κατόπιν και τα δυο μαζί. Στέκεσθε με

τά τέσσερα, άκουμπώντας στις παλάμες σας και στα γόνατά σας, κυρτώνετε την πλάτη σας, κρατώντας χαμηλά το κεφάλι σας, κι' έπειτα άνασηκώνετε το κεφάλι και γουδιάζετε την πλάτη σας. Έπαναλαμβάνετε αρκετές φορές.

Τα σπύρ είναι ένας διασκεδαστικός τρόπος γυμναστικής, άρκει όμως ν' αποφεύγεται η υπερκόπωση. Αν ριχτήτε εαφικά σ' αυτά, χωρίς να τάχετε συνηθίσει, μπορεί να πιαστούν επί ημέρες τα χέρια σας, τα πόδια σας, ή πλάτη σας. Σε τέτοια περίπτωση, ώφελεί πολύ ένα ζεστό λουτρό πριν πέσετε στο κρεβάτι.

Αν θα κάμετε θαλάσσια μπάνια το καλοκαίρι, δεν επιτρέπεται να παρουσιάζεσθε στην πλάς με πόδια τριχωτά ή σημαδεμένα από διάφορους λόγους. Βρέχετε κάθε βράδυ τα σημάδια με ζεστό και κρύο νερό διαδοχικά κι' έπειτα τα τρίβετε με μία πομάδα από τζιγγο και καστορέλαιο.

Αν έχετε τρίχες χοντρές και σκούρες, κάνετε αποτρίχωση με κερί. Αν όμως είναι λεπτές κι' ανοιχτόχρωμες, τις αφαιρείτε τρίβοντας καθημερινώς τις κνήμες σας κυκλικά με ελαφρόπετρα, άφου πρώτα τις αλείψετε με σαπουνάδα. Το τρίψιμο αυτό θα γίνεται όχι πολύ δυνατά, για να μην έρεθιστή το δέρμα.

Η έκθεσι στον ήλιο και στον άερα τονώνει τις τρίχες των μπράτσων, τις κάνει μακρύτερες και πιο χοντρές. Συχνόρως όμως τις ξαθαίνει, κι' έτσι διακρίνονται λιγώτερο.

Έκείνες που πρέπει άπωσθήποτε να λειψούν, είναι οι τρίχες της μασχάλης. Μεταχειρίζεσθε γι' αυτό σαπουνί του ξυρίσματος και ξυριστική μηχανή. Κατόπιν, αλείψετε το μέρος εκείνο με όδιντ - κρέμ ή με άλλη θρεπτική κρέμα.

Αν προτιμάτε να χρησιμοποιήσετε άποτριχωτική άλοιφή για τις μασχάλες σας, δοκιμάστε την πρώτα λίγο στο μπράτσο σας, γιατί μπορεί να σας προκαλέση έξαnthμα ή άλλη άλλεργική αντίδρασι. Αν δεν παρατηρήση τίποτε τέτοιο, τη μεταχειρίζεστε κάτω απ' τη μασχάλη σύμφωνα με τις οδηγίες χρήσεως. Έτσι, πέφτουν όλες οι τρίχες.

Το θαλάσσιο μπάνιο είναι περίφημο τονωτικό. Κι' αν άκόμη λείπη μία μέρα ο ήλιος κι' η θάλασσα σας φανή κρούα, άφου βγάλετε το μαγιό σας και σκουπιστήτε, θα νοιώσετε μία εύχρηστη ζέση σ' όλο το σώμα σας κι' ένα άληθινό ξανάγνωση, απ' τη ζωηρή κυκλοφορία του αίματος.

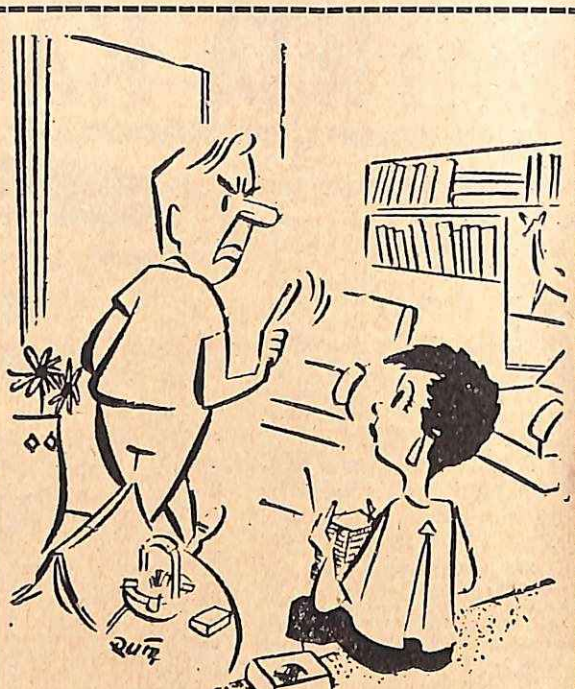
Μην τρώτε ποτέ παγωτά άμέσως μετά το μπάνιο. Είναι προτιμώτερο ένα ζεστό ποτό.

Έχετε ύπ' όψι σας ότι, κι' όταν άκόμη ύπάοχη σννεφιά, το διάχυτο ήλιακό φώς, μαζί με το δυνατό άνεμο, μπορεί να προκαλέσουν τοπικές κοκκινίλες στο δέρμα σας. Για να τις άποφύγετε, αλείψετε με ειδικό προφυλακτικό λάδι το σώμα σας, ιδίως δε τους ώμους και το στήθος σας.

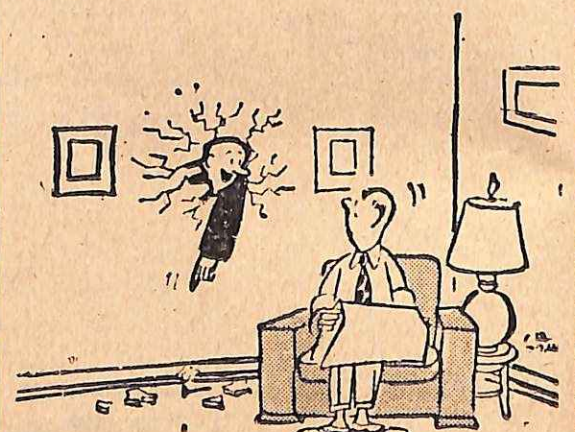
Με το θαλασσινό νερό, τα μαλλιά χάνουν τη στιλινόότητά τους και κολάνε. Αν λοιπόν δεν τα προφυλάξετε μ' ελαστική σκούδα, πρέπει να τα ξεπλύνετε άμέσως μετά το μπάνιο με γλυκό νερό.

Το άεράκι όμως που φυσάει στην άκροθαλάσσια, ώφελεί πολύ χι ζωογονεί τα μαλλιά σας — έστω κι' αν σας χαλάη το χτένισμα.

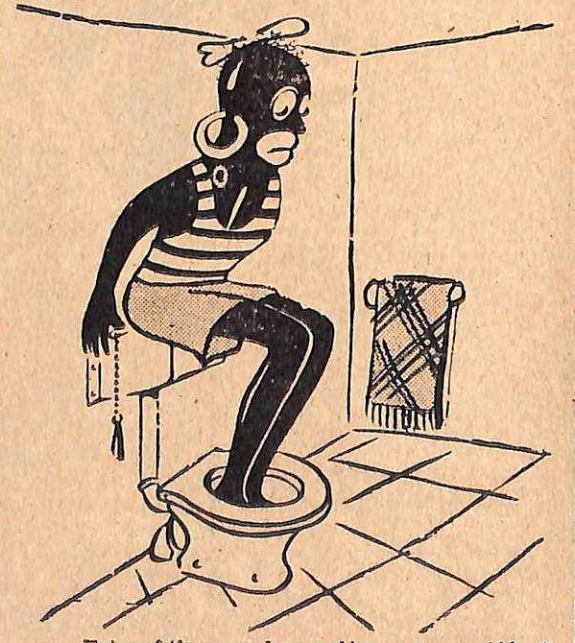
Έξασφαλίστε, τέλος, την άνεσι των ποδιών σας, φορώντας πέδιλα, μέσα στα όποια θα μπορούν να κινηθούν ελεύθερα τα δάχτυλά σας. Κάθε βράδυ, καθαρίζετε καλά τα πόδια σας απ' τη σκόνη και την άμμο, τα τρίβετε με την κρέμα του προσώπου σας και βάφετε τα νύχια τους.

Μόλις διάβασα ένα άρθρο σχετικά με το κάπνισμα και άποφάσινα να... πάω να διαβάξω έφημερίδες!...

Καλημέρα, κύριε γείτονα! Μου δίνεις σε παρακαλώ αυτό το καρφί;

Για ποδόλουτρο είναι πολύ πρακτικό, άλλοιώς όμως, δεν είναι καθόλου άνετο.

Έσωσε μιá ζωή ΣΤΑ ΖΑΡΙΑ!...

Ένας παράξενος τύπος των καζίνο

Τα καζίνα του Άλς Βέγκας, όπως και όλου του κόσμου, φιλοξενούν κάθε είδους ανθρώπους και δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ενός Άμερικανού Κροίσου που χάνει τα εκατομμύριά του — συνήθως χωρίς να νοιάζεται — δίπλα σ' έναν φουκαρά, που με τα λίγα δολάρια που του άπομένουν αγωνίζεται να ξαναπαρή τίσιν τις οικονομίες μηνών που άκούηπτος σε μάγκες πάνω στο πράσινο τραπέζι.

Και φυσικά, κανείς δεν εαφνιάζεται και πολύ, όταν άποδειχτή ότι ένας από τους συμπαίκτης του, ξέρει να κρατή για τον εαυτό του τα χαρτιά της τράπουλας, που θα του επιτρέψουν να μάδη τους άφελείς, ή αλλάξει πάντοτε στα κρυφά, τα ζάρια του καζίνο με το δικό του ζευγάρι, που έξωτερικά είναι πανομήτυπο με του καζίνο, άλλά είναι φτιαγμένο κατά παραγγελία για τα έξασκημενα χέρια του.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς, λοιπόν, υπάοχει και ένας παίκτης, που θα μπορούσε να κερδίει μεγάλη ποσά χωρίς κύν να χρειάζεται να καταφυγή σε ψευτικά ζάρια. Ο παίκτης αυτός λέγεται Κέβιν Τζόνες. Έχει έξασκηθεί έντατικά για πολλά χρόνια στο ρίξιμο των ζαριών και μπορεί να κανονίση εκείνος τον αριθμό που θέλει να έσση.

Το πώς τα καταφέρνει είναι μυστικό που, δικαιολογημένα, δεν το άποκαλύπτει. Το περίεργο είναι ότι ο παράξενος αυτός άσματος των ζαριών δεν κρατάει τις ίκανότητές του για τον εαυτό του, άλλά τις προσφέρει, πάντοτε επ' άμοιβή, σε όποιον θέλήση να επενδύση ένα κεφάλαιο σ' αυτές.

Φυσικά, μία και είναι πασίγνωστος στους κύκλους του καζίνο, δεν άποκοιλείται να βρή ανθρώπους κάθε είδους που έχουν μερικά, ή και πολλά, λεφτά και την πρόθεσι να τα πολλαπλασιάσουν. Ο Τζόνες αναλαμβάνει να αύξηση ως ένα σημείο τα κεφάλαια που του δίνουν και παίρνει ένα σημαντικό ποσοστό από τα κέρδη που θα πραγματοποιήση — συνήθως γύρω στα είκοσι τοις εκατό.

Οι άρχες και οι διευθύνσεις των καζίνο δεν τον άνοχλούν, γιατί το παιχνίδι του δεν περιλαμβάνει κόλπα ή άπάτες και είναι νόστιμο. Ένα άλλο περίεργο χαρακτηριστικό του Τζόνες είναι ότι ποτέ δεν παίξει με δικά του λεφτά, για τον εαυτό του και έχει μία εξήγησι που, για τον ίδιο τουλάχιστον, φαίνεται ότι είναι πειστική.

Για να πετύχω να κυριαρχώ πάνω στα ζάρια, λέει, πρέπει να έχω άπόλυτη έπιβολή στο μυαλό μου και στις αισθήσεις μου. Όταν παίζω με ξένα λεφτά είμαι έντελώς άνεπηρέαστος και κανονίζω ενώ όπως θέλω το άποτέλεσμα. Άλλά αν τα λεφτά είναι δικά μου, θα χάσω άπωσδήποτε ένα μέρος από την αυτοκυριαρχία μου και, συνεπώς, και τον έλεγχό των ζαριών!

Απ' όλους τους πελάτες που έξυπνηρήσε ως σήμερα, ο Τζόνες θυμάται πάντα τον νεαρό ύπάλληλο ενός ξενοδοχείου από το Άλς Άντζες, που ταξίδευε για τη Νέα Υόρκη με 25.000 δολάρια της έπιχειρήσεως, με τα όποια έπρεπε να κάνει διάφορες άγορές για λογαριασμό της.

Περνώντας από το Άλς Βέγκας, κατέθηκε από το τρένο του

και μπήκε στο καζίνο να ρίξη μιá ματιά. Το πράσινο τραπέζι του τράβηξε την προσοχή και ποντάρισε «άδωα» μερικά δολάρια. Από εκείνη τη στιγμή τα γεγονότα άκολουθήσαν μία πολύ γνωστή πορεία. Κέρδισε μερικές δεκάδες δολάρια, έχασε τα κέρδη του και μετά άρχισε να χάνη και από τα ξένα λεφτά. Με τη βεβαιότητα ότι η τύχη θα γυρίση και θα του χαμογέλαση, άρχισε να παίζει κανονικά — πάντοτε με τα ξένα λεφτά.

Σηκώθηκε ύστερα από 48 ώρες, άφου στο μεταξύ είχε χάσει όχι μόνο τα δικά του λεφτά, άλλά και 23.000 από τις 25.000 δολάρια που του είχαν έμπιστευθή.

Η μόνη σκέψη που κυριαρχεί συνήθως στο μυαλό ενός ανθρώπου που άντιμετωπίζει την κατάσταση αυτή, είναι η άυτοκτονία. Και ο νεαρός ύπάλληλος έτρεξε και άγόρασε ένα περιστροφικό. Άλλά πριν προλάβη να πραγματοποιήση την άπόφασή του, έτυχε να συναντήση τον κρουπιέρη Τζήμ Χάστινγκς, που τον είχε παρακολουθήσει να χάνη στο καζίνο και μετά, κατά τύχη, τον είδε να άγοράζει το περιστροφικό.

Ο Χάστινγκς δεν χρειάστηκε περισσότερο για να καταλάβη τις προθέσεις του νεαρού. Τον πησίασε λοιπόν, έπιασε μαζί του κουβέντα και του μίλησε για τον Τζόνες και το παράξενο επάγγελμά του. Η έλπίδα φάνηκε για λίγο στα μάτια του κατεστραμμένου ύπάλληλου και έγινε άκόμη πιο δυνατή, όταν συναντήθηκε με τον Τζόνες.

Ο Τζόνες συγκινήθηκε από την τραγική τύχη του και άνελανθε να τον βοηθήση.

Από τη στιγμή που μπήκαμε και οι δυο στο καζίνο, έδωλα καθωρα ότι η ζωή του ανθρώπου αυτού κρεμόταν από τα χέρια μου, ή μάλλον από τα ζάρια, άφηγείται ο Τζόνες. Είχα όμως την άπόφασι να τον βοηθήσω και στην άρχή όλα πήγαιναν καλά. Οι δυο χιλιάδες δολάρια που του είχαν άπομείνει, άρχισαν να αύξάνονται άργά, άλλά μεθοδικά.

Ξαφνικά, όμως, σκέφτηκα τί θα συνέβαινε αν δεν κερδίσα και έχασα την άυτοκυριαρχία μου. Άπό κείνη τη στιγμή άρχισα να χάνω. Έδωλα τον Χάστινγκς, που με κύτταζε προσπαθώντας να κρύψη την άγωνία του και ένοιώθα πίσω μου τον νεαρό, που έβαζε κάθε τόσο το χέρι στην τσέπη του, για να βεβαιωθή ότι το περιστροφικό, που θα τον γύλωνε από την άτιμωτική ταπεινωσι, βρισκόταν στη θέση του.

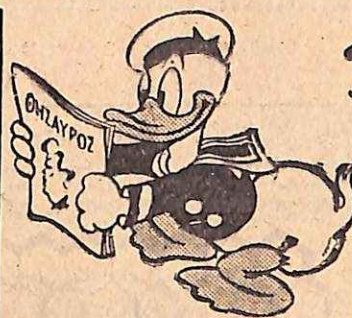
Χρειάστηκε να πιώ αρκετά ποτά για να ξαναβρω την έμπιστοσύνη μου. Οι μάγκες άρχισαν να μαζεύονται πάλι μπροστά μου και οι ώρες περνούσαν. Πέντε ώρες μετά την άρχή του παιχνιδιού είχα μάγκες για 23.000. Ήθελα δυο χιλιάδες άκόμα.

Έρριξα δυο μάγκες στο καρρέ που ήταν για τις έξαρες και πήρα τα ζάρια στα χέρια μου. Έπρεπε να φέρω με κάθε θυσία τις έξαρες, γιατί μόνο έτσι θα κερδίσα τριάντα φορές τα διακόσια δολάρια που είχα ποντάρει.

Ξέχασα κάθε τι που γινόταν γύρω μου και συγκεντρώθηκα στους δυο κύβους που κρατούσα στα χέρια μου. Όταν τους έρριξα στο τραπέζι, δεν έσκαψα να τους κυττάξω. Ο θόρυβος που έγινε γύρω μου, μαύδωσε να καταλάβω ότι είχε κερδίσει.

Έξω από το καζίνο, έδωσα τις 25.000 στο νεαρό και κράτησα τα ποσοστά μου. Μαζί, ύστερα, πήγαμε στο ποτάμι και πετάξαμε το περιστροφικό.

Τα ζάρια του είχαν σώσει τη ζωή.

Η «σατανική ΣΥΜΠΤΩΣΗ»!

Ευθυμογράφος ήταν ο άνθρωπος. Αυτή ήταν η δουλειά του. Άνάθεμα την ώρα που τη διαλέξε. Άλλά τέλος πάντων. Ύπαρχει άνθρωπος που να τ' άρεση η δουλειά του; Έδω πρωθυπουργός γίνεσαι και λες «που έμπλεξα» και «γιατί να γίνω». Άλλά... τέλος πάντων. Ο δικός μας ο «ήρωας» ήταν ευθυμογράφος.

Κι' έγραφε ένα ευθυμογράφημα σ' ένα περιοδικό. «Η Λίλη Παραδοπούλου, κόρη του γνωστού βιομηχανικού Κώστα Παραδοπούλου, άγάπησε κάποιον νεαρό λογοτέχνη, τον Παύλο Χρυσόπουλο, που της έγραψε στίχους. Ο πατέρας της όμως, πῆδσε να την παντρήση με το γιό το φίλου και συνεταιρού του Γιαννίη Πετροπούλου, το Χρῆστο. Η μικρή τα μυρίστηκε και έτοιμασε άπαγωγή».

Τάδωσε στον άρχιουντάκτη ο ευθυμογράφος. Καλογραμμένο ήταν, με χιούμορ, μ' ελαφρό ύφος, «ευπεντο» που λένε οι στομαχολόγοι γιατροί της δημοσιογραφικής έπιστήμης, άλλα όη οι άρχιουντάκτες κι' οι διευθυντοί, άλλα στην προκειμένη περίπτωση ο άρχιουντάκτης φοβήθηκε τα όνοματά.

Παραδοπούλος βιομηχανικός μπορεί να υπάοχη! Πετροπούλος, έπιασε! Να τ' αλλάξωμε την άπόφασι να τον βοηθήσω και στην άρχή όλα πήγαιναν καλά. Οι δυο χιλιάδες δολάρια που του είχαν άπομείνει, άρχισαν να αύξάνονται άργά, άλλά μεθοδικά.

Ξαφνικά, όμως, σκέφτηκα τί θα συνέβαινε αν δεν κερδίσα και έχασα την άυτοκυριαρχία μου. Άπό κείνη τη στιγμή άρχισα να χάνω. Έδωλα τον Χάστινγκς, που με κύτταζε προσπαθώντας να κρύψη την άγωνία του και ένοιώθα πίσω μου τον νεαρό, που έβαζε κάθε τόσο το χέρι στην τσέπη του, για να βεβαιωθή ότι το περιστροφικό, που θα τον γύλωνε από την άτιμωτική ταπεινωσι, βρισκόταν στη θέση του.

Χρειάστηκε να πιώ αρκετά ποτά για να ξαναβρω την έμπιστοσύνη μου. Οι μάγκες άρχισαν να μαζεύονται πάλι μπροστά μου και οι ώρες περνούσαν. Πέντε ώρες μετά την άρχή του παιχνιδιού είχα μάγκες για 23.000. Ήθελα δυο χιλιάδες άκόμα.

Έρριξα δυο μάγκες στο καρρέ που ήταν για τις έξαρες και πήρα τα ζάρια στα χέρια μου. Έπρεπε να φέρω με κάθε θυσία τις έξαρες, γιατί μόνο έτσι θα κερδίσα τριάντα φορές τα διακόσια δολάρια που είχα ποντάρει.

Ξέχασα κάθε τι που γινόταν γύρω μου και συγκεντρώθηκα στους δυο κύβους που κρατούσα στα χέρια μου. Όταν τους έρριξα στο τραπέζι, δεν έσκαψα να τους κυττάξω. Ο θόρυβος που έγινε γύρω μου, μαύδωσε να καταλάβω ότι είχε κερδίσει.

Έξω από το καζίνο, έδωσα τις 25.000 στο νεαρό και κράτησα τα ποσοστά μου. Μαζί, ύστερα, πήγαμε στο ποτάμι και πετάξαμε το περιστροφικό.

Τα ζάρια του είχαν σώσει τη ζωή.

Όταν το μπάρ έχη τηλεόρασι!

Όταν το μπάρ έχη τηλεόρασι!

Όταν το μπάρ έχη τηλεόρασι!

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

σοβαρός κύριος με μιá όκλα άπίανα γένεια, σπανίζοντα στην εποχή μας, ένεφανίσθη στα γραφεία του περιοδικού: —Ο κ. Φαρμακίδης;

—Έγω. —Παρταινέδελος!! —Άφ'οτε τ' άσπεία, κύριε, κι' έχω έργασια αυτή τη στιγμή. άάνεσθε σοβαρός άνθρωπος.

—Δέν φαίνομαι! Είμαι! Και ός ειπα ότι λέγομαι Παρταινέδελος!!

—Άφ'οτε με ήσυχω, χριστιανέ μου που είναι δυνατόν να λέγεσαι Παρταινέδελος!

—Μ' άφου έτσι λέγομαι; Τι να γίνη; Να σου σπάσω το κεφάλι;

—Κάποιοι μου κάνουνε φάρσα, σκέφτηκε ο Φαρμακίδης, για να τρομοκρατήθω μ' αυτόν έδω με τη γενειάδα και ν' άρχισω να συζητώ μαζί του!

—Έγω, κύριε! φώνασε, Κλητήρ! Βγάλε τον κύριο έξω.

—Α, έτσι; Καλά! Θα τα πούμε στη Δικαιοσύνη!

«Κλησίς προς άνακρίσιν». «Χαυκος με τη συνείδησή του ο ευθυμογράφος πήγε στον άνακριτή:

—Δικό σας είναι αυτό το ευθυμογράφημα κ. Φαρμακίδη;

—Μάλιστα.

—Γνωρίζετε τον κ. Παρταινέδελος;

—Μα... δεν υπάρχει Παρταινέδελος κ. άνακριτά. Πώς να τον γνωρίξω; —Υπάοχη. Και η κόρη του λέγεται Λίλη. Και ο συνεταιρός του είναι ο κ. Καραγκιοζίδης που έχει υιόν Χρῆστον με τον όποιον λέτε σεις ότι θέλει να την παντρήση. Κι' εκείνη έτοιμη άπαγωγή με λογοτέχνην όνόματι Φαρμακίδην, έδωλα σας. Τα πράγματα είναι σαφή. —Κύριε άνακριτά... καταλήσσομαι!

—Να μην καταπλήσσεσθε! Έχετε διαούρει έδω δυο οι κογενείες διά του τυπού! Διότι είσαε προφανώς έρωτευμενος με τη δεσποινίδα Λίλη. —Τίποτ' απ' αυτά κύριε άνακριτά! Ότι γράφω, είνε φανταστικό.

Ο άνακριτής έμειδισε: —Παρταινέδελος. Καραγκιο-

Είδες, Λιλή, Χρήστος, Φαρμακί-
δης, περιγραφή της ξανθής μι-
κρής και ναλαναμάτας κόρης,
δλ' αυτά είναι πλασμάτα της
φαντασίας σου; Δυσκολεύομαι
να σας πιστέψω! Και το χειρό-
τερο που λέτε είναι ότι οι σκε-
ψεις αυτού του Φαρμακίδη, δη-
λαδή υμών, ήταν προεκχωρη-
μένες μετά της δεοποινίδος Λι-
λής... Βαρύτατον!

—Μα δεν υπάρχουν αυτά τα
τά πρόσωπα κ. ανακριτή;
—Μα αφού υπάρχουν; Πώς
να γίνη;
—Μου δίνετε προθεσμία μι-
ας ώρας;
—Και είκοσιτεσσάρων ωρών.
—Και τη διευθύνει αυτών των
κυρίων, αν έχετε την καλω-
σύνη;
—Βεβαίως.

Σε μία ώρα ο ευθυμογράφος
μας βρέθηκε στην Πλάκα στην
οδό Σωτήρος 108. Διαδάζει την
ταμπέλλα: «Γεώργιος Παρτι-
νέβελος, βιομήχανος!» Χτυπά-
ει. 'Ανεβαίνει δειλά. Είναι με-
σημέρι. Δείει τ' όνομά του δει-
λότερα. Τον αναγγέλλουν και
βγαίνει άγριος ο άνθρωπος με
τα γένεια:

—Τί θέλετε δώ, κύριε;
—Να σας ζητήσω συγγνώμη!
Να σας εξηγήσω! Να πείσω στα
πόδια σας!

Πρό αυτού του ύψους, κατευ-
νάζεται ο άλλος.

—Καθίστε. Θα την πάρετε
την κόρη μου;
—Παρντόν;
—Λέω, θα την πάρετε την κό-
ρη μου;
—Μα...
—Δεν έχει «μά»!
—Μα δεν την γνωρίζω!
—Εξαιρείται η γενεάς;
—Ε, βλέπετε, λοιπόν, που
δεν είσατε τίμιος άνθρωπος;
Και κραυγάζει:
—Λιλή! Λιλή! Έλα δώ άμέ-
σως!

Απαντά μία γλυκεία καμπα-
νιστή φωνούλα:

—Ναι, μπαμπάσας!

Κι εμφανίζεται η Λιλή! Κου-
κλίτσα, ξανθογάλαση, συναρπα-
στική και σε καμπύλες η 'Α-
θηνάια «Σοφία Λόρεν» πούθυ-
φε ο Φαρμακίδης στο ευθυμο-
γράφημα! Ίδια και δυο λακκάκια
κτλ! Έκανε και δυο λακκάκια
στα μάγουλα όταν χαμογελού-
σε! Και είχε και μία μικρή έ-
λνα κάτω απ' το δεξί της μάτι!
Κι' αυτή πύργαρε ο Φαρμακί-
δης. Παρά λίγο να τρελλαθί ο
άνθρωπος! Σηκώθηκε αδέξια
και μπανικά.

—Να ο προκομμένος σου! εί-
πε ο πατέρας της. Ήρθε να
ζητήσει συγγνώμη. Αυτός δεν
είναι;
Τόν κούταξε γλυκά-γλυκά η
Λιλή και είπε ψυχραιμότητα:
—Και βεβαίως, αυτός είναι!
Τό άρνείται;

Για μισό δευτερόλεπτο κόν-
τεψε να πάθη συγκοπή ο Φαρ-
μακίδης. Άλλά συνήρθε άμέ-
σως:
—Δεν το άρνούμαι καθόλου!
Εγώ είμαι!

Την άλλη μέρα τ' άπόνεμα, ό-
ταν πήγε πιά ως «μνηστήρ», τη
ρώτησε:

—Γιατί είπες πώς είμ' εγώ;
—Ο άλλος ήταν ένας σκλη-
μάρας! Δυο φορές τον είχα δ-
η στο δρόμο και μουστειλε στι-
χούς. 'Ηθελα, λοιπόν, ν' άπο-
φύγω το Χρήστο, που είναι έν-
τελής ήλιθιος! Όταν είδα έ-
σένα... σε προτίμησα! Μ' άρε-
σουν και οι άμερικάνικες περι-
πέτειες!

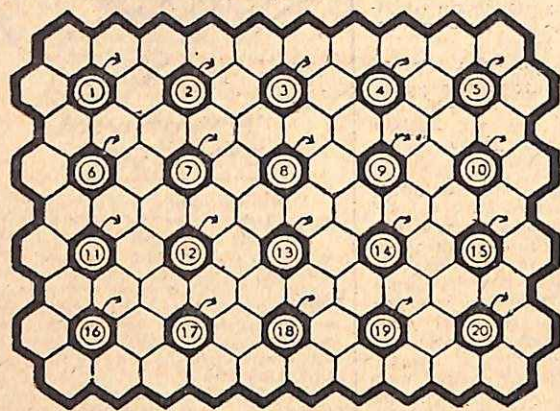
—Εγώ προτιμώ τους σοδα-
ρούς γάμους!
Και της έσκα' ένα φιλή.

Απιθανότητες θα ήπτε! (Ποι-
ητική άδεια!) Λοιπόν, κάνετε
πολύ μεγάλο λάθος! Αν τολ-
μούσα να σας γράψω τις ύ-
περοβές που σκαρώνει σε φάρ-
δες ή ζωή, θα με βέρνατε!...

ΠΑΙΓΝΙΑΙΑ

Ρεμβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα
τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' άρχι-
ζετε πάντα την τοποθέτησή της από το σημείο, όπου

βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την
κατεύθυνση που δείχνει:

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) 'Ιεάν...: Βούλγαρος πολιτικός του όποιου η
μητέρα ήταν 'Ελληνίδα (1849—1924).
- 2) Στενό δρομάκι.
- 3) 'Αρχαίο θρηνητικό άσμα.
- 4) Κλήρος.
- 5) Το εμπόρεμά του ζαλιέρι.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 6) 'Έχει φιλανθρωπικό σκοπό.
- 7) Διαμέρισμα σπιτιού.
- 8) Χώρα της άρχαιας Παλαιστήνης που τή κά-
νει... κεραμίδεριο.
- 9) Γυιός του Χάμ, που έδωσε το όνομά του σε
μία χώρα, η όποια βρίσκεται εκεί, όπου εί-
ναι η σημερινή Παλαιστίνη.
- 10) 'Εξωτικό φρούτο.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 11) Χορωδία γνωστή μας από το ραδιόφωνο.
- 12) 'Αρχαίο όνομα χώρας της Βαλκανικής.
- 13) Διευκολύνουν τις συγκοινωνίες.
- 14) 'Επικίνδυνα για την ύγεια.
- 15) Διαφορετικός σε μέγεθος από άλλον.

Δ' ΣΕΙΡΑ

- 16) Διάκρισις, χάρις (τουρκ.).
- 17) 'Ακριβό πετράδι.
- 18) Πόλις της 'Αγγλίας, στην πλούσια γαιανθρο-
κόφορη περιοχή του Λάνκαστερ.
- 19) 'Ησυχία, άφωνη.
- 20) 'Υπηρετούν τον Θεό.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ
— ΛΑΘΟΣ που συνιστούν κα-
θεμία από τις κατωτέρω φράσεις
διαγράψετε εκείνη που δεν ται-
ριάζει:

- 1) 'Η Γη του Πυρός είναι μία
χερσόνησος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Τα περισσότερα άπύ, τή
ποτάμια της 'Αμερικής χύνον-
ται στον Ειρηνικό: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.
- 3) 'Ο Βέμπερ είχε κάποια
συγγένεια με τον Μότσαρτ: ΣΩ-
ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) 'Όταν ο Κολόμβος ανακά-
λυψε την 'Αμερική, οι Εύρωπαί-
οι εγνώριζαν την ύπαρξη της 'Ια-
πωνίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) 'Η Ποππαία έγινε νόμιμη
σύζυγος του Νέρονος: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.
- 6) 'Η τοπική ανάσθησις έ-
φαρμόστηκε για πρώτη φορά στη
Γαλλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) 'Ο έλέφας ζή κατά μέσον ό-
ρον 200—250 χρόνια: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.
- 8) 'Η Πορτογαλία όφειλει το
όνομά της, σε μία παλαιά μεγά-
λη πόλη της: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) 'Ο 'Εντγκαρ Άλαν Πόε, πέθανε σε βαθύτατο
γήρας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 10) 'Η πρώτη έκδήλωσις του «εμπρεσιονισμού»
έγινε ενθουσιώδως δεκτή από τους φίλους της τέ-
χνης: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 11) 'Ο χιμπανζής έχει όπωσ και ο άνθρωπος δώ-
δεκα ζευγάρια πλευρών: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

12) 'Η πιο διαδεδομένη άπ' όλες τις άφροσυνείες
είναι το κρυολόγημα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Στοιχειογράμμο

Πατριάρχης της Γραφής
δυο στοιχεία του άν θγάλη,
άλλος άνθρωπος χρηστος
και υπομονητικός
στη στιγμή θα έπροβάλη.

Μικρά προβλήματα

1) Πριν από 10 χρόνια ένας πατέρας ήταν
έξη φορές πιο μεγάλος από το γιού του. 'Υ-
στερα από δέκα χρόνια όμως θα έχη ακριβώς
τά διπλάσια χρόνια από όσα θα έχη τότε ο
γιός του.

Ποιά είναι σήμερα η ηλικία και των δυό;

*

2) Σας ζητούμε να σχηματίσετε τον άρι-
θμό 100, χρησιμοποιώντας:

- A) 8 φορές το 9.
- B) 5 φορές το 5.
- Γ) 5 φορές το 3.
- και Δ) Μία μονάδα φορά τους δέκα πρώ-
τους αριθμούς από το 0 ως το 9.

*

3) 'Εάν στο τριπλάσιο της ηλικίας του
Γιώργου προσθέσωμε το διπλάσιο της ηλικίας
της αδελφής του Μαρίας, θα έχωμε ως σύ-
νολο 63. Ποιά είναι η πραγματική ηλικία τους,
δεδομένου ότι και οι δυο ηλικίες μαζί συγκεντρώ-
νουν 24 χρόνια;

*

4) 'Όλα τή πράγματα μπορείτε να τή πιάσετε,
είτε με το δεξί είτε με το άριστερό χέρι σας. 'Υ-
πάρχει όμως κάτι που μόνο με το άριστερό χέρι σας
μπορείτε να πιάσετε. Ξερετε να μάτε πότε τί;

*

5) 'Ενας έμπορος προσφέρει τή άρωματικά σα-
πούνια άντι 30 δραχμών τή 8 κομμάτια. 'Ενας άλ-
λος τή ίδια σαπούνια τή δίνει 36 δραχμές τή 10.
'Από ποιόν έχω συμφέρον ν' αγοράσω σαπούνια και
πόσες δραχμές θα κερδίσω αγοράζοντας άπ' αυτόν
40 σαπούνια;

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— 'Αλέκο, Πίπη, Κώστα, έλάτε να δήτε που
περνά στρατός.

— Τί στρατός;

— Μα δεν άκούσατε που σας τή είπα;

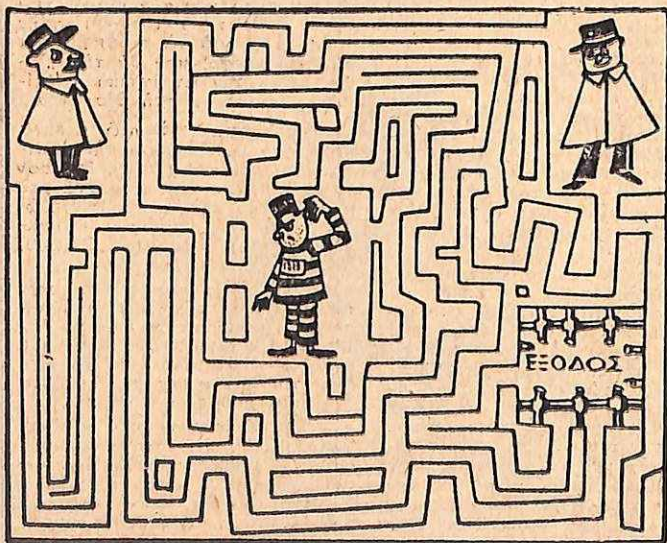
Αίνιγμα

Οι καλογέροι με φορούν
όταν άκέφαλο με βρούν
Μά όταν με βρούν με κεφαλή
με τρώνε μ' όρεξι πολλή.

'Αναγραμματισμός

'Εάν αναγραμματισής
τόν υιόν της άπολείας,
πάντοτε θα σχηματίσης
πρόμαχον έλευθερίας.

Λαβύρινθος

'Ο κατάδικος αυτός άποφάσισε μία μέρα να
δραπετεύσει και τή κατώρθωσε. Μπορείτε να βρήτε
ποιο δρόμο άκολουθήσει για να φτάσει στην έξοδο.
Χωρίς να πείση πάνω σε κανένα από τους δεσμο-
φύλακες και χωρίς να υποχρεωθεί να περάσει και
για δεύτερη φορά από τή ίδια σημεία:

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ο άγνωστος δολοφόνος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΥΤΗ την καταπληκτική ιστορία, που ξε-
λίχτηκε στην τσαρκική Ρωσία, την άκου-
σα πολλές φορές από τή στόμα του έπι-
θεωρητού Κότακο, που πέθανε εξόριστος
στο Παρίσι το 1920. 'Ηταν στα πρώτα χρόνια που ο τσάρος Νικόλαος
2ος ανέβηκε στο ρωσικό θρόνο.

Το χειμωνιάτικο έκείνο πρωινό, μ' όλο τή δυνατό κρύο που έκανε—
τό θερμόμετρο δείχνει 18 βαθμούς κάτω από τή μηδέν κι' οι δρόμοι
ήταν σκεπασμένοι από ένα πυκνό στρώμα χιονιού — ένα σωρό άνθρωποι
κουτούεζονταν έξω από τή μεγάλη προθήκη της έκθέσεως έργων τέ-
χνης Νταζιάρο, που ήταν η πιο έακουσμένη στην παλιά Πετρούπολη.
Τή μάτια όλων αυτών των ανθρώπων κούταζαν με έκπληξι κι' ίσως
με τρώμο έναν περίεργο πίνακα, που βρισκόταν εκεί και που αναπαρί-
στούσε τήν ανατριχιαστική σκηνή του φόνου της Γκλαφίρα Κασπόδα.

Αυτό τή αποτρόπαιο έγκλημα είχε ξετυλιχτή πριν από μερικούς μή-
νες κι' όλοι θυμόταν τή τραγικές λεπτομέρειές του.

'Η Γκλαφίρα Κασπόδα ήταν μία πολύ όμορφη μικρούλα, μόλις δε-
κατρία χρονών. 'Ενα άπόνεμα, είχε φύγει από τή σπίτι της για να
πάη στο σχολείο. Άλλά τή βράδυ δεν έαναγύρισε. Δυο μέρες άργότε-
ρα, βρήκε τήν όδο της. Κροταλίζοντας, 'Ο ιδιο-
κτήτης αυτού του σπιτιού είχα άποφασίσει να κά-
μη μερικές έπισκευές κι' ένας έργατης, που άνέ-
θηκε στη σοφίτα ανακάλυψε τή πτώμα της δυστυ-
χημένης μικρής. 'Ο δολοφόνος τήν είχε στρα-
χιάσει με τή χέρια του κι' ήταν τώση η όρμη
του που τή είχε σπασεί τους σπονδύλους τού τρα-
χήλου. Τή καταδεσχησμένα όλο της κι' οι δαγ-
καματίες που βρισκόταν σ' όλο της τή κορμή δεν
άφηναν καμμία άμφισβησία για τή ότι τή έγκλημα

αυτό ήταν έργο ενός σαδιστού, που ποι-
ός ξέρει με ποιο τρόπο είχε καταφέρει να
παράσκη τή θύμα του σ' αυτή τή
σοφίτα.

'Η αστυνομία κινητοποιήθηκε άμέσως,
άλλ' όλες οι έρευνες έμειναν άκαρπες.

Τήν εποχή εκείνη, ζούσε στην Πε-
τρούπολη ένας νεαρός ζωγράφος, ο Βό-
ρις Ντανχίλωφ. 'Ο τραγικός θάνατος
της μικρής Γκλαφίρα τού είχε κάμει
βαθεία έντύπωση και τόν συγκίνησε πε-
ρισσότερο η άγγελική όμορφή αυτής
της νεας, που είδε τή πτώμα της στο
νεκροταφείο. Ζήτησε, λοιπόν, από τή
άρχες τήν άδεια να τήν σκετασθή... 'Ε-
πειτα, τού ήρθε η ιδέα ν' αναπαράστη
τήν ανατριχιαστική σκηνή τού θανάτου
της.

'Αρχισε από τότε να πηγαίνει κάθε
μέρα στη σοφίτα, όπου είχε ξετυλιχτή
τή δράμα και να περνά εκεί πολλές
ώρες... Ότε τή τρομερό κρύο, οτε τή
μισοσκόταδο που βασιλευσε μέσα σ' αυ-
τό τή μικρό δωμάτιο, με τή χαμηλή
στέγη και τους ολόγυμνους τοίχους,
στάθηκαν ικανά να τόν κάμουν να πα-
ραιτηθή από τή σκοπό του. Φανόταν
σαν να ζούσε σε όνειρο... Πολλές φο-
ρές, όταν βράδυαζε, ο φύλακας τού σπι-
τιού ανέβαινε στη σοφίτα για να τόν
ειδοποιήση πώς ήταν καιρός να φύγη.
Τό άλλο πρωί έαναγύριζε...

Κάποια μέρα, τέλος, νόμισε πώς εί-
δε μπροστά του τήν τρομερή σκηνή...
'Η Γκλαφίρα σφάδαζε από άγνωση, ενώ
ένας άντρας τή δάγκωνε με λύσσα και
συγχρόνως άπλωνε τή χέρια του, με τή
μακρούλα και χοντρά δαχτύλα του, προς
τή λαίμα της... 'Ηταν τόσο ζωντανή αυ-
τή η εικόνα, που ο ζωγράφος άρχισε
άμέσως να τήν σχεδιάζει. Τό μολύδι
του έτρεχε μόνο του πάνω στο χαρτί...
'Εφτιαξε μέσα σε λίγα λεπτά τή νεα
και σχεδίασε πάνω της τή τέρας!...
'Αλλ' όταν έφτασε στο πρόσωπό του,
ή μύτη τού μολυδιού τού έσπασε... Κι'
άλλωστε, θά τού ήταν άδύνατο να τή
σχεδιάσει. Γιατί, τόν όραμα τού, δεν
είχε δη παρά μόνο τή ράχη του, που έφτιανε μία μεγάλη καμπούρα,
τους κυρτούς ώμους του και τή άπαίσια χέρια του, με τή μακρούλα
και χοντρά δαχτύλα.

'Ο Ντανχίλωφ έαναγύρισε στη σοφίτα τής έπόμενης ήμέρας. Άλλά
δεν κατάφερε να ξαναδεί τήν ανατριχιαστική όπτασία.

Μία μέρα, ο φύλακας τού σπιτιού έσκυψε πάνω στο σχέδιό του.

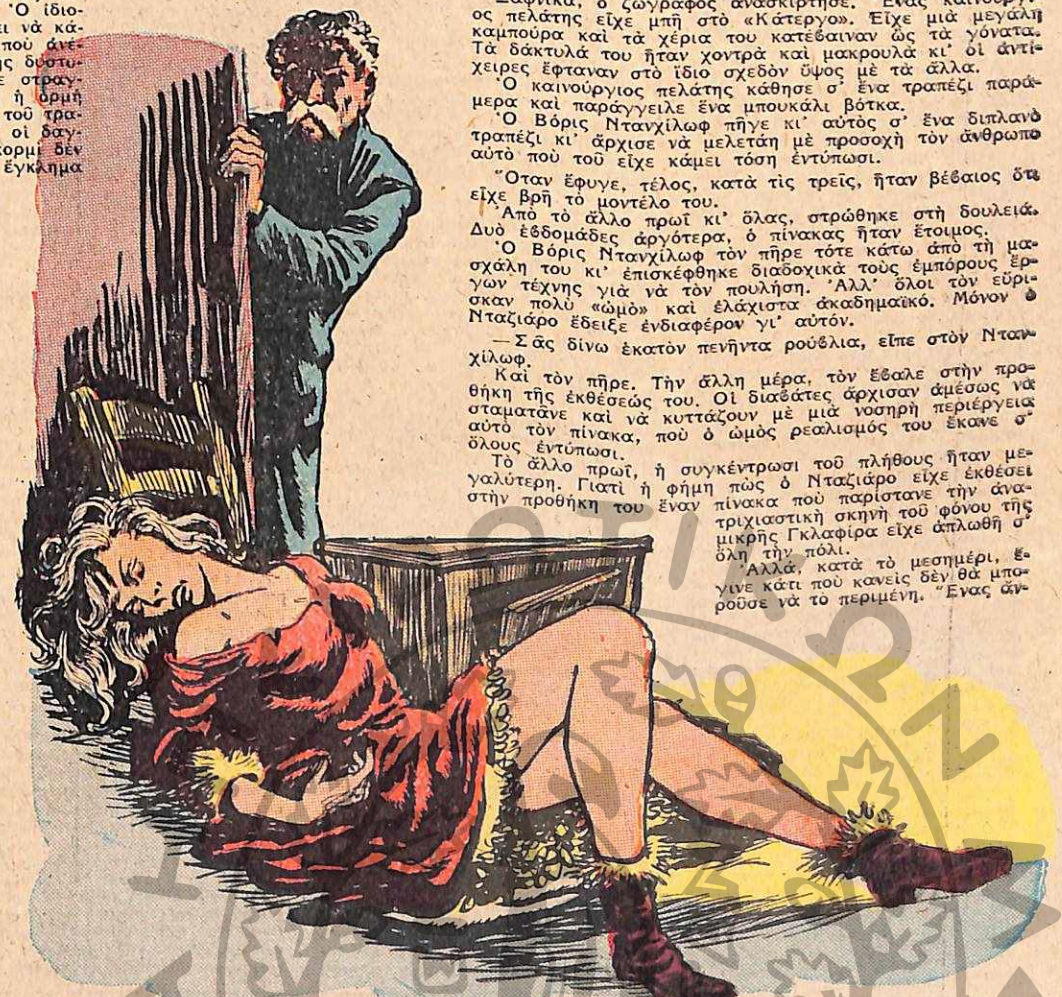
Πολύ ζωντανό, είπε, Άλλά πώς θ' αναπαράστης τή δολοφονία;

—Δεν ξέρω, άπάντησε ο ζωγράφος. Πρέπει να τόν κάμω ψηλό, κον-
τό, μελαχρινό, ξανθό, νέο, γέρο, όμορφο ή άσχημο;

'Ο φύλακας έκαμε μία άόριστη κίνηση.

—Εγώ δεν πιστεύω πώς ο δολοφόνος βρίσκεται ανάμεσα στους νε-
ους που πηγαίνουν στο πανεπιστήμιο, όπως υποστηρίζουν μερικές έ-
φημερίδες, είπε. Νομίζω πως πρέπει να είναι κάποιος από τους παραέ-
κτους τύπους, που γυρίζουν στή ταβέρνας τού λιμανιού και που τή πιστό
τους έχει άποκτηνώσει. Άν σ' αυτό χρειάζεται ένα μοντέλο εκεί πρέπει
να τή αναζητήσης.

'Ο Βόρις Ντανχίλωφ άκούσθηκε αυτή τή συμβουλή και τή ίδια
βράδυ έτρεξε στο «Κάτεργον», που ήταν η πιο κακόφημη από τής τα-
βέρνας τού λιμανιού και που συχνάζονταν από άλητες, κακοποιούς, ζη-
τιάνους και γυναίκες έλευθερίων ήθών. 'Όλοι κι' όλα εκεί μέσα κα-

'Ενας έργατης που ανέβηκε στη σοφίτα, ανακάλυψε τή πτώμα
της δυστυχισμένης Γκλαφίρας...

θρῶπος παραμέρισε τή πλήθος δίνοντας γροθιές δεξιά κι' άριστερά,
πήγαινε κοντά στην προθήκη, σήκωσε τή δεξιά του πόδι κι' έδωσε μία δυνα-
τη κλωτσιά με τή χοντρή μπότα τού στο τζάκι, που έγινε καμμάτια.

'Ο άγνωστος έβωσε κατόπιν τή χέρια τού μέσα από τή άνοιγμα για
να πάρη τόν πίνακα. Μερικοί άστυνομικοί που βρισκόταν εκεί, τόν συ-
νέλασαν και τόν οδηγώσαν τόν ρώτησε γιατί είχε προσπα-
σεί να πάρη τόν πίνακα από τήν προθήκη τού Νταζιάρο, άπάντησε:

—Όταν ο διευθυντής της άστυνομίας τόν ρώτησε γιατί είχε προσπα-
σεί να πάρη τόν πίνακα από τήν προθήκη τού Νταζιάρο, άπάντησε:

—Δεν μπορούσα να τόν βλέπω!...

'Ο διευθυντής της άστυνομίας διέταξε τότε να φέρουν τόν πίνακα.

'Ο Γκουρίσκι — έτσι λεγόταν — άρχισε από τόν πίνακα από δώ.

—Θα σας τή πω όλα! τή σοφίτα; ρώτησε ο άστυνομός.
—Πώς τήν παρέσυρε; ως τή σοφίτα; ρώτησε ο άστυνομός.
—Τή είπα πως είχα μία κορούλα στην ηλικία της, που ήταν από
καίρο άρρωστη και τήν παρακάλεσα αν ήθελε να τήν δώ... 'Η μικρή
δέχτηκε άνυπόπτη... Άνεθήκαμε στη σοφίτα χωρίς να μάς δώ κανείς...
'Ο Γκουρίσκι πέθανε έπειτα από λίγο καιρό σ' ένα φρενοκομείο.

ΡΟΥΣΣΕ ΝΤΑΡΤΙΝΓΚ

EPH

四入

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔχετε τόσον ἐσεῖς,
ὅσον καὶ ἐκείνη. Δὲν εἶναι δυνατόν,
λοιπόν, νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὶς ἀρχές

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ε. Β. Ι.

νησι Φλωρίνης: Ἡ διεύθυνσις
Peter Lorre εἶναι: 722 N.
Beverly Hills, Los Angeles
U.S.A.

Ἐρωτευμένον, Νίκι
διεύθυνσις τῆς Rhonda Flenn
εἶναι: Paramount Pict. Corp.
Marathon Street, Hollywood
Calif. U.S.A. Εἰς τὴν ἀνταπόκρισιν

Γυναικολόγος—Μαιευτήρ Δέχεται
12 καὶ 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντε-
Χασ. Τρικώπη 113. Τηλ. 613—

Η Fessa Callisthani
(20 χρόνων), O.R.D. D.T.E. 1098.

... ..

... ..

63

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

Г. В. I.

Γυναικολόγος—Μαιευτήρ Δέχεται
12 καὶ 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντε-
Χασ. Τρικώπη 113. Τηλ. 613—

Η Fessa Callisthani
(20 χρόνων), O.R.D. D.T.E. 1098.

... ..

63

αλληλογραφία με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Η Ketty Christafidu, Paskidri Sokak, 4, 1st Kat. Tarlabasi, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνες και "Ελληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Η Miss Aristoniki Nikolaidou (17 χρόνων) 9 Marquois Rd, London N.W.1, England, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο, που να αγαπούν την ποίηση και να γράφουν ποιήματα.

Η Tasula Zaharidu, η Mairy Panayotidu, η Nitsa Georgiadou και η Tula Vassiliadu, Feriko'y Anukak Cad, 12 Apostol Rum Killesi 42, Istanbul, Türkiye, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο.

Η Niki Stratigou, Tarlabasi Corbak Sok, No 20, Istanbul, Türkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο και ιδιαιτέρως της Ελλάδας.

Η Cleopatra Indiana, Beyoglu Kumbasari Yok No 135, Istanbul, Türkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, μόνο στην ελληνική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Η Miss Chrysanthi Anastasiadou 12 Tysoe St, London E.C. 6, England, φοιτήτρια της αγγλικής φιλολογίας, ζητεί αλληλογραφία με νεαρούς "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο, 20-25 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική ή γαλλική γλώσσα γύρω από φιλολογικά ζητήματα.

Η Cema Haining, Beyoglu Tarlabasi, Ficiid Abdi Sok, No 15, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία με νέους 30-40 χρόνων από την Τουρκία και το εξωτερικό στην Ιταλική ή γαλλική γλώσσα.

Δύο φίλες, η Niovi και η Lydia, Beyoglu, Hamalbasli Aslan Kiles Sok, No 7, Istanbul, Türkiye, ζητούν αλληλογραφία με δύο φίλους από την Αυστραλία ή την Τουρκία, άνω των 22 χρόνων, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Angeliki Yeorgiadi (18 χρόνων), Kinali Ada Serap Sokak 2011, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνες και "Ελληνίδες του εξωτερικού στην ελληνική, γαλλική, αγγλική ή τουρκική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Georges Methymakis (30 χρόνων) και ο Spyros Parageorgiou (31 χρόνων) 54 Rue de l'Academie, Liege, Belgique, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Dimitrios Dritsas, 280 Norton Street, Leichhardt, Sydney, N.S.W. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. "Η ίδια διευθύνει ισχύει και για τον Costa Despinis, ο οποίος ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όμως όσες θα του γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Menelaidou (24 χρόνων) Ward 4, The Hyde, Collindale Hospital, London N.W. 9, England, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο George Petridis (45 χρόνων), σούδαρος και καλώς έγκαιρημένος στην Αυστραλία (28 χρόνων) ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες με σκοπό το γάμο. "Η διευθύνει και των δύο είναι: Box 16, Ravenshoe N. Q., Australia.

Ο "Italos Riso Gaetano (23 χρόνων) Rue de Velaine 44, Taminies, Belgique, που βρίσκεται εγκατεστημένος εκεί από 56τίας, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες στην Ιταλική ή ελληνική γλώσσα.

Ο John Piperkos, Metropolitan P.C. Marula, N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες με σκοπό το γάμο. Την ίδια επιθυμία έχει και ο φίλος του Jim Syriopoulos για τον οποίο ισχύει η ίδια διευθύνει.

Οι δόκιμοι πλοίαρχοι Nicolaos Klidas, Simos Bornias και Stavros Karantzis, S.T. Atlantic Viscountess, c/o Lago Oil and Transport Co, Aruba, N.W. 1, ζητούν αλληλογραφία με νέες 16-22 χρόνων.

Ο Takis Mourtzamatakis (φοιτητής Ιατρικής), Rue El Mahdi No 9, Le Caire, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Ο B. Angelou (22 χρόνων), 12, Little Gilbert Str. Adelaide S. Australia και ο K. Panagiotou (19 χρόνων), 97 George Str. Thebarton, Adelaide, S. Australia, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες, κατά προτίμηση της Μεσογίας.

Όσες τους γράψουν να στείλουν και μία πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο Kimon Muncuris (20 χρόνων) Siraselviller Caddes: 180-190/7, Beyoglu, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία στη γαλλική ή γερμανική γλώσσα.

Ο Makis Tounops (τεχνίτης) ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες από την επαρχία κάτω των 26 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ο Emman. Dimis (φοιτητής), ζητεί αλληλογραφία με νέες κάτω των 20 χρόνων. Και οι δύο παρακαλούν όσες θα τους γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η διευθύνει και των δύο είναι: 107 George Str., Nth Fitzroy, Melbourne, Vic, Australia.

Ο Nicolaos Kokoris (24 χρόνων) και ο Erotokritos Kambisis (22 χρόνων), S.S. Everest, c/o Messrs the Fenton Steamship Co. Bevis Marks House, Bevis Marks, London, E. C. 3, England, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες, κατά προτίμηση των Αθηνών και του Πειραιώς. Όσες τους γράψουν παρακαλούν να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Panagiotis Andreou (28 χρόνων), ο Apostolos Kalogiannis (25 χρόνων), ο Athanasios Louzis (24 χρόνων) και ο Georges Leos (22 χρόνων), 40 George St. Fitzroy Vic, Melbourne, Australia, ζητούν αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας 20-28 χρόνων με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν δε όσες τους γράψουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Spyros Trilivas και ο Michel Vastianos, S.Y. Christina, Olympe Maritimes, Port de Monte Carlo, Monaco, ζητούν αλληλογραφία με νεαρές "Ελληνίδες.

Ο Steve Vakakis και ο Tom Roussos, 11 Drummond St., Carlton Vic, Melbourne, Australia, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες της Ελλάδας, της Κύπρου και της Κωνσταντινουπόλεως, ηλικίας κάτω των 27 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό το γάμο.

Ο Theophanis Ioannidis (25 χρόνων) P.O. Box 17, Wau, Sudan, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες, τις οποίες παρακαλεί να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Costas Despinis, 27 Georgina Street, Newtown, Sydney, N.S.W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Antoine Canaris, Rue de la Station 26, Chatelineau, Belgique, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Αποστολή φωτογραφίας απαραίτητη.

Ο Stavros Spiratos (μηχανικός 25 χρόνων), S.S. Sea Breeze C/o D.T. Negrepontis Inc, 17, Battery Place New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Andreas P. Kyriakou (28 χρόνων) και ο Peter Demetres (45 χρόνων) 243 Bourke Str, Melbourne, C. I. Australia, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο Athanasios Mantzoukas και ο Dimitrios Hadjopoulos S.T. Atlantic Earl, C/o Maritime Brokers 52 Broadway New York 4, N.Y. U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας.

Ο Nicolas Vettas, 11 Congraton Str. Darlington, Sydney N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νεαρές "Ελληνίδες. Ο George Fotopoulos 58 Kembla Str. Port Kembla N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες 18-23 χρόνων και τις παρακαλεί να του στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Georges (21 χρόνων, δόκιμος πλοίαρχος) S.S. Ethelassos C/o Messrs G. Lemos Bros Co Ltd, 6 Lloyds Ave, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο 16-20 χρόνων.

Ο Apostolos Panastiotidis, 37 Henley Beach R. O. Mille End, Adelaide, S. Australia, ζητεί αλληλογραφία με μία νέα κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο George Zaricos και ο George Spiliotopoulos, S.S. Sealife, Orion Shipping Co, 80 Broad Str. New York, 4 N.Y. U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας 17-25 χρόνων και τις παρακαλούν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Andreas Economidis, 131 Gertrude Str. Fitzroy, Melbourne, Australia, ζητεί αλληλογραφία με μία "Ελληνίδα ήθικη και καλώς χαρακτήριος.

Ο Constantin Cayon-zis (19 χρόνων) 25 Rue Fournarolis, Ibrahimieh, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο G. Efsthathios, δ. A. Manuel και ο P. George, 18 Ruth St. Highgate Hill, Brisbane Q. Australia, ζητούν αλληλογραφία με νέες κάτω των 25 χρόνων από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από τη Ρόδο και τη Σάμο.

Ο Wick Missios 14, Mutual St. Toronto, Ont, Canada, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες κάτω των 24 χρόνων και τις παρακαλεί να του στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Senios Tsoussaklis, Hotel Louise No 1, Hasard, Misereux, Liege, Belgique, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική γλώσσα.

Ο Marten Dal (17 χρόνων) Harraci Ali Sokak, No 4, Galata, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

λαογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Τις παρακαλεί δε να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Nicolas Asproudis (23 χρόνων) και ο Dionisios Kalgeris 22 Victoria St. Bile End, Adelaide, S. Australia, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Οι "Ελληνίδες του εξωτερικού που θα τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Takis Kyriakou (20 χρόνων), 72 Rue Ambroise Rallie, Camp. de Cesar, Ramleh, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες των Αθηνών και της Αιγύπτου. Αποστολή φωτογραφίας απαραίτητη.

Ο Loukas Karapatouhas, S.S. Santa Madre, C/o Mare Drade Corp, 44 White Hall Str. New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική, γερμανική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Basil Yann, Greek Club, 142 Russel Rd, Melbourne, Australia, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, κάτω των 20 χρόνων με σούδαρο σκοπό.

Ο Costakis Eleftheriou, 1 Wyndham Rd, Edgbaston, Birmingham 16, England, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες 16-21 χρόνων απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Χαράλαμπος Ζαντιώτης (19 χρόνων) και ο Γεώργιος Παναγιωτάρας (19 χρόνων), Αγ. Γελάτου 11, Χαλκίδας, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 16-20 χρόνων που να θαυμάζουν τον Ρόκ Χάτσον και τον Τόνι Κέρτις. Προτιμούνται οι κάτοικοι της Σάμου και της Μυτιλήνης.

Ο ηπικός Άντ. Λεβέντης, Β.Π. "Αδελφ. Β.Σ. Γ.Ε.Ν., ο Εύστορ. Σουλέρδης 392 Σ. Φιωτάκης, 303 Π. Εργασίας Βάσεως, Β.Σ.Τ. 904, ο Γ. Ψαννης Ρ. Μανιόλης, 1ης Postes Restantes, Κεντρικών, Αθήναι, Ελλάδα, ο Φώτιος Παλασιόγλου, γραφ. Κοιμημένη 35, Μυτιλήνη, ο Διον. Κοντοντής, Παγοπολείων, Ζάνκυνος, ο Θεολόγος Α. Β. Δρόπουλος, Κ. Ε.Ν. Κορίνθου, 42ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 909 και ο Βασίλ. Λυμπερόπουλος, "Επταλίων, "Ηλείας, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με την άναγνωστρία μας "Χωρίς άγνητη" του τεύχους 922.

Ο Βασίλειος Πετρόπουλος, "Ερυθράς 5, Περιστέρι, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με τον νέο της Κύπρου που θέλει ν' ανταλλάξει γραμματόσημα.

Ο Απόστολος Σιδερόπουλος, Προάστριον Χρυσούπολης, Καβάλα, Ελλάδα, ο Μιχαήλ κ. Θεοδούλου, Ταχ. Κιβ. 203, Λεμεσός Κύπρου, ο Λόχης Π.Π.Π. Διαμαντής 507 Τ.Π. 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 912, ο Γ. Ψαννης Ρουμμελιώτης, 124 Π.Β.Ε., Σ.Τ. Γ. 927, ο Νέρων Βασιλείου, Κ. Ε.Ν. Κορίνθου, 4ος Λόχος Σ.Τ. Γ. 909 και ο Κων. Παπαγιάννης 111 Π.Μ., Μ.Ε. Σ.Α.Β., Νέα Αγχίαλος, Βόλος, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με την "Καστανούλα 222".

Ο Στέφανος Άντωνιάδης, "Άγιος Σπυρίδωνος 2, Πειραιά, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με τον 24ετή Κύπριο που θέλει ν' ανταλλάξει γραμματόσημα.

Ο Γιώργος Τριλιράκης (22 χρόνων), Καποδιστρίου 57, Χανιά Κρήτης, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Γεώργιος Χρήστου, ο Βασίλειος Χρήστου, οδός "Άγιος Αδριανός 228, Ναύπλιο, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης και ο Περικλής Χατζηνάσιος (18 χρόνων και οι δύο), Ζαχαροποιάσειον "Αιγύπτου", Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 15-17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μπαρμπέρη, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-22 ετών. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νίκ. Παπάτσος (σχεδιαστής, 20 χρόνων), Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Χαλικιόπουλος, οδός Ζυμπαράκη 32, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 20-25 χρόνων, κατά προτίμηση "Ελληνοαμερικανίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Άνδρέας Δαφνομήλης (21 χρόνων), "Ατλαντός 4, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

οδός Σαφούς 20, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 16-20 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα.

Ο Στέλιος Γουνάκης, Poste Restante, Χανιά, Κρήτης, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τον ύπαρχο "Ιωάννη Λαούστου.

Ο Κύπριος φοιτητής Νίκος Παναγιώτου (19 χρόνων) Φιλαρέτου 129, Καλλιθέα, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες της Αιγύπτου. Τις παρακαλεί δε να έσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Μπινιώρης, οδός Φούντης 53, Παγκράτι, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού κάτω των 20 χρόνων με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Γαβριήλ (κοιμητής), Παλκούκια, Σαλαμίνας, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 15-22 χρόνων με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Γεώργιος Μπινιώρης, οδός Πλάτωνος 16, Φάσσαλα, Θεσσαλία, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση των Αθηνών και του Καναδά, της Αυστραλίας ή αγγλική γλώσσα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης και την ανταλλαγή φωτογραφιών άστρων του κινηματογράφου.

Ο Άστ. Αστερίου, Πετσών 15, Βερόνικη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Αμερικής στην αγγλική, γαλλική ή ελληνική γλώσσα με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και σκέψουν επί διαφόρων θεμάτων.

Ο Κωνσταντίνος Παλαμιόδης, Σίφων 27Α, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την "Ξανθιά "Αμαζόνια".

Ο Γεώργιος Κωστήκος (21 χρόνων), χωρίον "Εγρήγορος, Δήμος Βολισσού, Χίος, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες της ηλικίας του στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Όσες του γράψουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Χρήστου, ο Βασίλειος Χρήστου, οδός "Άγιος Αδριανός 228, Ναύπλιο, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης και ο Περικλής Χατζηνάσιος (18 χρόνων και οι δύο), Ζαχαροποιάσειον "Αιγύπτου", Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 15-17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μπαρμπέρη, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-22 ετών. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νίκ. Παπάτσος (σχεδιαστής, 20 χρόνων), Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Χαλικιόπουλος, οδός Ζυμπαράκη 32, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 20-25 χρόνων, κατά προτίμηση "Ελληνοαμερικανίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Άνδρέας Δαφνομήλης (21 χρόνων), "Ατλαντός 4, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Διονύσιος Μαρκόπουλος, Νίκης 3, Κατερίνη, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της ηλικίας 16-20 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα.

Ο Κωνστ. Κουτρούμης, "Υπηρεσία Μηχανικής Καλαιοποιίας, Πρέβεζας, "Ηπειρος, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού και ιδιαιτέρως της Αυστραλίας. Παρακαλούνται δε έσκεινες που θα τους γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος (16 χρόνων), Πετρου Σινδίκας 13, Θεσσαλονίκη (10), Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Βύρων Σύντιχάκης, Σ. Χ. Σωκράτης Μοναστηρίου, "Ηρκακλειον, Κρήτη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Θάνος Ζέφυρος, Μεγάλου Σπηλαίου 25, "Αμπελόκηποι, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Αμερικής ηλικίας 18-26 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Γεώργιος Μαρκέτας, πληροφόρει τις νέες με τις όποιες αλληλογραφεί ότι εξέλαβε από το αναρρωτήριο αντηπάρων πολέμου "Αθηνών και από εξής θα διαμένει στη Μαζα Σελίνου Κρήτης.

Ο Σταύρος Γιακουμάκης (18 χρόνων), Πλατεία Μουσείου 6, Ρόδος, Δωδεκάνησος, Ελλάδα, αλληλογραφία με νέες απ' όλον την "Ελλάδα. Ο Ευάγγελος Ρηγοπούλου, Poste Restante, Δημητσάνα, Γορτυνίας, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-17 χρόνων που παραθερίζουν στη Στεμνίτσα.

Ο Γεώργιος Χρήστου, ο Βασίλειος Χρήστου, οδός "Άγιος Αδριανός 228, Ναύπλιο, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης και ο Περικλής Χατζηνάσιος (18 χρόνων και οι δύο), Ζαχαροποιάσειον "Αιγύπτου", Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 15-17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μπαρμπέρη, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-22 ετών. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νίκ. Παπάτσος (σχεδιαστής, 20 χρόνων), Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Χαλικιόπουλος, οδός Ζυμπαράκη 32, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 20-25 χρόνων, κατά προτίμηση "Ελληνοαμερικανίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Άνδρέας Δαφνομήλης (21 χρόνων), "Ατλαντός 4, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Γεώργιος Χρήστου, ο Βασίλειος Χρήστου, οδός "Άγιος Αδριανός 228, Ναύπλιο, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης και ο Περικλής Χατζηνάσιος (18 χρόνων και οι δύο), Ζαχαροποιάσειον "Αιγύπτου", Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 15-17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μπαρμπέρη, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-22 ετών. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νίκ. Παπάτσος (σχεδιαστής, 20 χρόνων), Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Χαλικιόπουλος, οδός Ζυμπαράκη 32, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 20-25 χρόνων, κατά προτίμηση "Ελληνοαμερικανίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Άνδρέας Δαφνομήλης (21 χρόνων), "Ατλαντός 4, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Ο Άνδρέας Δαφνομήλης (21 χρόνων), "Ατλαντός 4, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βασίλειος Ευαγγέλου, Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αλεξανδρείας, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Διονύσιος Μαρκόπουλος, Νίκης 3, Κατερίνη, Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της ηλικίας 16-20 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα.

Ο Κωνστ. Κουτρούμης, "Υπηρεσία Μηχανικής Καλαιοποιίας, Πρέβεζας, "Ηπειρος, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού και ιδιαιτέρως της Αυστραλίας. Παρακαλούνται δε έσκεινες που θα τους γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος (16 χρόνων), Πετρου Σινδίκας 13, Θεσσαλονίκη (10), Ελλάδα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματόσημων.

Ο Βύρων Σύντιχάκης, Σ. Χ. Σωκράτης Μοναστηρίου, "Ηρκακλειον, Κρήτη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Θάνος Ζέφυρος, Μεγάλου Σπηλαίου 25, "Αμπελόκηποι, Αθήναι, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Αμερικής ηλικίας 18-26 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Γεώργιος Μαρκέτας, πληροφόρει τις νέες με τις όποιες αλληλογραφεί ότι εξέλαβε από το αναρρωτήριο αντηπάρων πολέμου "Αθηνών και από εξής θα διαμένει στη Μαζα Σελίνου Κρήτης.

Ο Σταύρος Γιακουμάκης (18 χρόνων), Πλατεία Μουσείου 6, Ρόδος, Δωδεκάνησος, Ελλάδα, αλληλογραφία με νέες απ' όλον την "Ελλάδα. Ο Ευάγγελος Ρηγοπούλου, Poste Restante, Δημητσάνα, Γορτυνίας, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-17 χρόνων που παραθερίζουν στη Στεμνίτσα.

Ο Γεώργιος Χρήστου, ο Βασίλειος Χρήστου, οδός "Άγιος Αδριανός 228, Ναύπλιο, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης και ο Περικλής Χατζηνάσιος (18 χρόνων και οι δύο), Ζαχαροποιάσειον "Αιγύπτου", Τύρναβος, Αθήναι, Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με νέες 15-17 χρόνων.

Ο Νικόλαος Μπαρμπέρη, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-22 ετών. Όσες τους γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Νίκ. Παπάτσος (σχεδιαστής, 20 χρόνων), Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Βασίλειος Χαλικιόπουλος, οδός Ζυμπαράκη 32, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, Ελλάδα, ζητεί αλληλογραφία με νέες 20-25 χρόνων, κατά προτίμηση "Ελληνοαμερικανίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο Γεώργιος Βαλαβάνης (27 χρόνων), "Αλικαρνασού 36, Μεταβουργείο, Αθήναι, Ελλάδα, επιθυμεί ν' α

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στά βραχάκια

«Άντρα μου να μη με καρτερής. Έφτα-
λίας».

Αυτό το μπιλιέτο βρήκε ο Νικολάκης, δ-
ταν γύρισε σπίτι του. Άμέσως ήδωσε κα-
κό στο νου του και ξεφώνισε:

— Τσουρέκα μου, μπουρέκα μου, για-
τί να μου το κάνεις αυτό;

Και τότε όπου τρέξη-τρέξη γκουστου-
ρι τα κουσελόπανα του μαχαλά να μάθουν
μπετάλια, ν' ακούσουν χαβαντίσια, να φέ-
ρουν μουτζέδες.

— Έφταλίας μου, τζιγέρι μου, κούτσα
μου, σουλτάνα μου, γιατί να μου το κάνεις αυτό;
φωνάζει, στενάζει, και
ρογιάζει κόσμο και ντου-
νιά ό φουκαράς ο Νικο-
λάκης.

Δυστυχώς, μ' ούλες τις
προσπάθειες ήταν αδύ-
νατον να την βρούνε. Δεν
άφηκε σπιτάλια, κα-
ρακόλι, ντερέ, παρλά,
που να μην πάνε να εξε-
τάσουν. Και μία κακα-
βρακάτη ξεφώνισε:

— Τι τ' ήλπιτε; Τά-
χε ούλα τση! Που να την
κάτση δεν ήξερε ο έρη-
μος. Τσ' είχε στασίδι
στην εκκλησία, τσ' η
παίρνε πλύστρα στην
μπαγάδα, την ήλπιτε μέσ' τ' αμάτι!...
Οτι τζαρτζαβάτι, ό,τι τροφαντό, εκείνη ήθε-
λε να πρωτοπακώσει.

Κι' η καρσινή πούτανε τα λόγια τση
φαρμάκια και καρφία άνοιξε το παντζούρι
τση κι' είπε:

— Καλέ, άς πάνε να δούνε και στού Φι-
λοπάππου... Γιατί τώρα τελευταία — ό
Θεός να με βγάλη ψεύτρα — είχε βγη άπ'
τά καυκάλα τση. Τί μαλλί, τί κουνήματα
ήταν εκείνα! Άγκαλά δά τση τόπανε φέ-
το και στόν κλειδωνα:

«Ποιά Σαβέδατο δίχως ήλιο,
ποιά-γυναίκα δίχως ήλιο...»

Μονάχα εκείνος ό στραβούλιακας ό άν-
τρας τση δεν τή πηρε χαμπάρι. Άλλά πού
να δη πού του φορούσε τυφλοπάνι!

— Καλά, να πάθη — ξεφώνισε μία ζου-
λόφτην γεροντοκόρη — άς ήπαιρνε μία κο-
πέλλα κατάσταλαμένη, νάχη — το κεφάλι
του ήσυχο. Άλλά τώρα πιά δεν ήξετάζουν
τιμή κι' ύπόληψη, όχι!... Η φρόνιμάδα κι'
ή νοικοκυρασύνη δεν έχουν πέρασι.

Και μιά πάλι, πού ήταν άπ' τή ταραφή
τση Έφταλίας για να την παρτικούλαρη,
προσέθεσε:

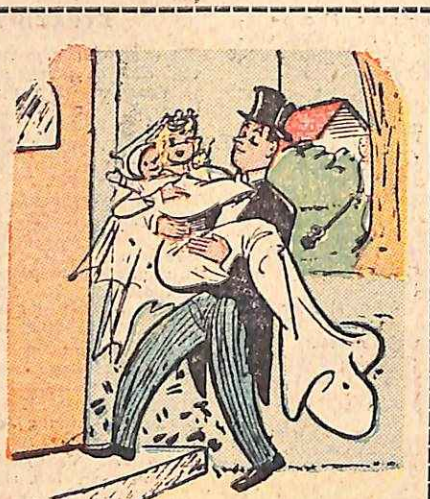
— Μάτια μου, κι' αυτή ή έξημη τ' ήθε-
λες να κάνη; Κοπέλλα μπουζ — γκιμπι μέσ'
τά νειάτα τση κι' εκείνος, ήμαρτον Θεέ
μου, μισή πριπίσινα τόν είχε, έτσι για τή
θεοθήναι!

Στό μεταξύ άπ' τή ντούρρέκι άκούσανε
φωνές, ταδατούρι, φασαρία, ρεμπελιό:
— Τήν βρήκανε!... Τήν βρήκανε!...

— Μωρή σκύλα!... Μωρή κακούργα,
πούσουνε; φώναξε ό Νικολάκης στην Έ-
φταλία, πού άρριβάρισε σεινάμενη κουνά-
μενη.

— Νικολάκη μου, τούτε εκείνη μ' ούλο
τση τή σάν-φρονιά, ήμουνα πάντα προ-
νόητική και φιλομουση, πήγα λοιπόν στην
ούρά με τή πλεχτό μου, τή τορμό μου, τή
σκαιμάκι μου, κι' ούλα αυτά για να πάρω
δυό καλές θέσεις να πάμε στο Φεστιβάλ,
να κάσουμε με τσ' έπισημοι κοντά στο
παλκοσένκο, κι' όχι με τόν λαουτζικό, στα
βραχάκια.

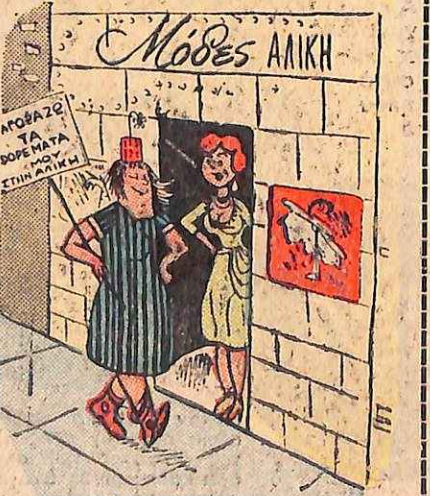
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χωρίς λόγια

— Γραφείον ευδείσεως εργασίας έ-
κει; Η γραμματεύς πού μου στείλατε
είναι περίφημη... Τώρα όμως θέλω να
μου στείλετε και μιά για να τής ύπα-
γορεύω την άλληλογραφία...

— Έν τάξει! Έμπα γρήγορα μέ-
σα και θά σου δώσω την αυξησι!...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΤΟΥΝΝΕΛ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γιόρτασε την πεντηκονταετία του

Ένα άνοιξιάντικο πρωί, έδώ και 50, χρό-
νια άκριβώς, τή μικρό έλβετικό χωριό
Μπριγκ, κάτω από τή Διαβόσι του Σεμ-
πλόν, βρισκόταν σε άναστάτσει. Όλοι οι
κατοικοί είχαν σηκωθεί άπ' τή ζημερμά-
τα για να στολισουν με γυρλάντες τούς
δρόμους και τή σιδηροδρομική σταθμό.

Η ημέρα αυτή — 19 Μαΐου 1906 — ήταν
ή μεγαλύτερη άπ' όλες, στην ιστορία του
Μπριγκ. Γιατί έπρόκειτο να φτάση στις
11.30 ένα ειδικό τραίνο, πού θά έφερνε
τό βασιλέα Βικτωρα Έρμανουήλ τής Ι-
ταλίας και θά έγκαίνιζε τή νέα οπράγνα
του Σεμπλόν.

Και πραγματικά, τή βασιλική τραίνο μπή-
κε στο σταθμό, άκριβώς τήν ώριμένη ώ-
ρα. Τή χαιρετήσαν με κανονίες. Ό Πρό-
εδρος τής Έλβετικής Όμοσπονδίας Κ.
Φόρρερ υποδέχθηκε τόν ύψηλό έπικεπτή,
τριγυρισμένος από άνωτέρους Έλβετους
αξιωματικούς και από ώρια κορίτσια με
τις εθνικές ένδυμασίες.

Μετά τις σχετικές προπώσεις, δόθηκε
ένα γεύμα στη μεγάλη αίθουσα του στα-
θμού. Ύστερα, τ' άπόγεμα, πέρασαν ό-
λοι στο ιταλικό έδαφος, όπου τούς περι-
μενε ένα άλλο πλούσιο συμπόσιο.

Όκτώ χρόνια προηγουμένως, τή μέρα
Αυγούστου 1898, είχαν άρχισει οι έργα-
σίες για τή άνοίγντα του τούννελ, από τήν
ιταλική κι' από τήν έλβετική πλευρά συ-
χνώς. Η τεχνική εταιρία του Άμμουρ-
γου, πού τή είχε αναλάβει, ήταν υποχρε-
ωμένη να τή τελείωση τή Νοέμβριο του
1903. Σε περίπτωση καθυστέρησης, θά
πληρωνε 5.000 έλβετικά φράγκα τήν ή-
μερα!

Τά άσχετικά σχέδια πρόβλεπαν ένα τούν-
νελ πλάτους 5 μέτρων και ύψους 6 πε-
ριπου. Παράλληλα μ' αυτό όμως, θά κατα-
σκευάζονταν κι' ένα δεύτερο, μικρότερο,
με πλάτος 3 μέτρων και ύψους 2½, πού θά
μπορούσε άργότερα να γίνει πλατύτερο,
αν χρειαζότανε. Για λόγους άσφαλείας, τή
ένα τούννελ θ' άπείχε άπ' τή άλλο περι
τά 17 μέτρα.

Στήν άρχή, ή εργασία συνεχιζότανε γρή-
γορα και κανονικά. Όταν όμως προχω-
ρήσαν οι έργατες ό άπόστασι 6½ χιλιο-
μέτρων άπ' τή έλβετικό έδαφος, βρήκαν
θερμοκρασία 46 βαθμών. Οι μηχανικοί εί-
χαν προβλέψει πως θά συναντούσαν μιά
θερμοκρασία 32 βαθμών περίπου. Τώρα ό-
μως, όσο προχωρούσε ή τρύπα, ή θερμο-
κρασία ανέβαινε συνεχώς, κι' έφτασε
στους 53 βαθμούς!

Παρ' όλους τούς ισχυρούς άνεμιστήρες
πού έστειλαν κρύο άέρα στα πρόσωπα
των εργατών, θά ήταν αδύνατο να δουλε-
ψουν, αν δεν είχαν τήν έμπνευσι να διο-
χετεύσουν μέσα στο τούννελ παγωμένο
νερό και να καταβρέχουν μ' αυτό τούς
βράχους.

Άπό τήν ιταλική πλευρά, οι μηχανικοί
βρήκαν μιά άλλη δυσκολία: Σ' ένα ση-
μείο του τούννελ, ανέβυσαν από ρωγμές
του βράχου καταστροφικές ρεστού και κρύ-
ου νερού. Η εργασία σταμάτησε προω-
ρινά. Κι' άπ' τή στόμιο του τούννελ άρχι-
σε να βγαίνει ένα σωστό ποτάμι από 60
τόννους νερό τή λεπτό!

Όσοο υπερνικήθηκε κι' αυτό τή έμπό-
διο, και ένώθηκαν τα δυό τμήματα του
τούννελ. Τό έργο αυτό είχε στοιχίσει 3.
000 λίρες και είχε άπασχολήσει 4.000 άν-
θρώπους. Περι τή 1.250.000 κυβικά μέτρα
βράχου είχαν ανατιναχθεί, με 1.350 τόν-
νους δυναμίτιδα, είχε δε μήκος 19.730
μέτρα, από τή Μπριγκ ως τήν Ιζέλ.

Σαρανταοκτώ από τούς εργατές πέθα-
ναν, καθώς κι' ό αρχιμηχανικός Μπράντ.
Με τή τούννελ αυτό, πού ένωνε τή βο-
ρείας με τή νότια Ευρώπη, τή ταξίδι Ιτα-
λίας-Έλβετίας γινόταν πιά σε 20 λεπτά,
ένω προηγουμένως άπαιτούσε 4-5 ώρες
με τή λεωφορεία. Τό αποτέλεσμα ήταν ν'
αυξηθεί τόσο πολύ ή κίνηση, ώστε να πα-
ρουσιασθή άμεση ανάγκη διαπλάτυνσης
του δεύτερου τούννελ. Η συμπληρωματι-
κή αυτή εργασία κόστισε 800.000 λίρες.

Στό διάστημα του πολέμου, φύλαγε έλ-
βετικός στρατός τή δυό τούννελ, νύχτα
και ημέρα, έξ αιτίας τής μεγάλης στρα-
τηγικής σημασίας τούς. Αν οι Γερμανοί
έπιχειρούσαν να εισβάλουν από κεί στο
έλβετικό έδαφος, τή τούννελ θά κατα-
στρέφονταν με μιά έκρηξη μεγάλης ποσό-
τητας δυναμίτιδος. Ευτυχώς όμως, δεν πα-
ρουσιάστηκε τέτοια ανάγκη.

Έφ'ότος τή Μάιο, όπως είπαμε και στην
άρχή, γιορτάστηκε ή 50ή επέτειος των
έγκαίνιων του τούννελ του Σεμπλόν —
πού εξακολουθεί άκόμη και σήμερα να εί-
ναι τή μακρύτερο του κόσμου.

Η όμορφη Αμύντα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΝ ήταν έτσι τυχαία πού ή Αμύντα μπήκε κρυφά στη βάρκα του
έμπλου Χιότο - Σάμ. Ήταν μιά χαριτωμένη και σθέλα κοπέ-
λα, πούχε αποφασίσει να πάη για πάντα στο Μπανγκόγκ. Ο Χιό-
το - Σάμ ήταν νέος και δυνατός και ζούσε στη βάρκα του, πού
την είχε μετατρέψει σε σπίτι. Όταν άνακάλυψε τήν όμορφη νέα, τής έπε-
σε άραία κόρη τού σόφρανου, δεν μπορούσε να μείνις μαζί του. Έπει-
τα έγώ δεν θά πάω σήμερα στο Μπανγκόγκ. Μπορεί αύριο ή μεθαύριο...
— Σήμερα ή αύριο δεν με νοιάζει, έγώ θαρθώ μαζί σου τού άπάν-
τησε ή νέα. Δεν θά θέλεις βέβαια να μάζη δυό τή χωριό τή έκφυγες
μιά κοπέλλα 18 χρόνων, κόρη τού πιδ πλούσιου έμπλου ρυζιού σ' δυό
τό Σιάμ. Μή λένε Αμύντα...

Παράξενο όνομα, τής άπάντησε ό Χιότο - Σάμ, και πιδ παράξενη
άκόμη ή όμορφιά σου. Άλλά δεν μπορώ να διακινδυνέω τή ζωή μου
για σένα.

— Δεν θά τή κουνήσω από δω, θά με πάς στο Μπανγκόγκ, Χιότο - Σάμ!..
Μπροστά στην έπιμονή τής, ό Χιότο - Σάμ δεν άπάντησε, μόνο έπε-
καλέστηκε τόν Κομφούκιο να τόν βοηθήση. Έκείνη τή νύχτα, ή Αμύντα
κοιμήθηκε στο κρεβάτι του, ένω αυτός έσπλάσθηκε εκεί, στη βάρκα, όπου
είχε μαζεμένα τή έμπορεύματά του. Έγώ έβρεχε πολύ και μόνοντα.

Τήν άλλη μέρα, άποφάσισε να φύγη για τή Μπανγκόγκ μαζί με τήν
Αμύντα. Μά τή στιγμή πού έλυνε τή βάρκα και τήν άφηνε να τήν πα-
ρασύρη τού ρεύμα του ποταμού, μερικοί άνθρωποι μαζεύτηκαν στην όχθη,
φωλιάζοντας και χειρονομώντας:

— Νάτος! Αυτός είναι! φώναξε ό Ένας.
— Έσττε σήγουροι πώς είναι κλέφτης;
— Ναι, έκλεψε και τώρα θέλει να τή σκάση!

Έρριξαν, λοιπόν, ένα σχοινί χοντρά τήν τράβηξαν ξανά τή βάρκα
προς τήν όχθη.

— Τι θέλετε από μένα; τούς ρώτησε ό Χιότο - Σάμ.
— Έκλεψες τή κολλιέ τής Λάο - Λάι.
— Δεν έκλεπα τίποτα!...

— Θά ψάξουμε στη βάρκα σου για να βρούμε τή κολλιέ!..
— Σταθήτε! φώναξε ό Χιότο - Σάμ.

Ήταν χαμένος! Άν αυτοί οι άνθρωποι έψαχναν τή βάρκα του, θά
εύρισκαν τόν κρεβάτι του τήν Αμύντα κι' έτσι θά τόν κατηγορούσαν γι'
άσπαγνι μιάς άνηλικής κοπέλλας, γιατί καμιά κοπέλλα, πλούσια και
όμορφη, δεν πάει με τήν θέλησή τής στη βάρκα ενός άνυπαντρου
νέου, έκτός κι' αν είναι τρελλή!...

— Καλά, τούς έπεσε ό Χιότο - Σάμ, έρχομαι μαζί σας...
Γύρισε στη βάρκα για να πάρη τή λεφτά του και έπεσε στην Αμύντα:
— Μήν τή κουνήσης από δω... Άν σ' άνακαλύψουν, είμαι χαμένος!..
Έπειτα άκολουθήσε τούς ανθρώπους τού χωριού.

Ήταν εκεί ό προσετός τού χωριού, Ένας γέρος, μερικοί άλλοι και
μιά γρηά φιλάργυρη και μοχθήρη, πού ζούσε σε μιά καλύβα.

— Λοιπόν, ρώτησε τή γρηά ό προσετός, αυτός είναι ό κλέφτης;
— Αυτός βέβαια, έπεσε ή γρηά μέγαλα. Κανείς άλλος δεν ήρθε χθές
στην καλύβα μου! Βγήκα για μιά στιγμή και τόν άφησα μόνο, κι' όταν
γύρισα, τή κολλιέ πού τόχα άφήσει μέσα σ' ένα κουτί, δεν υπήρχε πιά.

— Δεν έγω έγώ τή κολλιέ σου, φώναξε ό Χιότο - Σάμ.
— Νά ψάξετε τή βάρκα του! έπεσε ή γρηά.
— Άπό έπιμένει, άποκρίθηκε ό Χιότο - Σάμ, να σου πληρώσω τή
κολλιέ σου!...

Πληρώσε λοιπόν για ν' αλυτώσης τή φυλακή, τού έπεσε ό προσετός.
Πόσο άξιζε τή κολλιέ σου; ρώτησε τή γρηά.

— Πόσα χρήματα έχεις πάνω σου; έπεσε ή μέγαλα.
— Όλα σου είναι έπάνω λίρες...
— Τόσο άκριβώς κόστιζε τή κολλιέ μου! έπεσε ή γρηά.

Θέλησε και μή ό Χιότο - Σάμ, έδώσε τή λεπτά. Ήταν όλη του ή
περιουσία. Έφυγε κατόπιν πικραμένος και τράβηξε για τή βάρκα του.

Έκει τή διηγήθηκε όλοι στην Αμύντα.

— Όλ' αυτά τή λεφτά σου τή θυσίασες για μένα, Χιότο - Σάμ, τού
είπε ή νέα, για να μ' άνακαλύψουν... Καλά έκανες... Άν ό πατέ-
ρας μου μάθαινε πως είμαι μαζί σου, θά με σκάσει!...

— Τόν είδα τόν πατέρα σου. Ήταν μαζί με τόν προσετό. Τόν κούτα-
ξα στά μάτια και κατάλαβα πως είναι κακός άνθρωπος.

— Ναι, Χιότο - Σάμ, με βέρνει και συχνά μ' άφήνει νηστική. Δεν έ-
χω πιά τή μητέρα μου να με προστατεύη. Κάθισε τώρα κοντά μου, και
μυλήσε μου για σένα. Γιατί είσαι μόνος σου, Χιότο - Σάμ; Θάπρεπε να
παντρευτείς. Είσαι νέος κι' όμορφος.

— Κάποτε είχα μιά γυναίκα, μ' ά με παράτησε και πήγε μ' άλλον
άντρα, πλούσιο... Τώρα ζή στο Μπαν-
γκόγκ.

— Χιότο - Σάμ, έπεσε ή Αμύντα, λυ-
πάμαι πολύ για ό,τι σου συνέβη έξ
αίτίας μου...
— Η Αμύντα έγειρε κοντά του, έτσι
κλαμένη πού ήταν και πιδ όμορφη
παρά ποτέ. Δίχως να τή θέλη, ό Χιό-
το - Σάμ φίλησε τή δροσερά χείλια
τής.

— Συχώρα με, τής έπεσε ύστερα,
συχώρα με γι' αυτό πού έκανα...
— Για ποιά λόγο; τού έπεσε ή Α-
μύντα. Άν θέλεις να με ξαναφιλήσης,
θά τή δεχόμουν. Έβασες όλα τή λε-
φτά σου για να με σώσης και σου
χρωστά εφγνώμοσιν!...

— Άς φύγουμε τώρα, έπεσε ό Χιότο
- Σάμ. Όταν θά φτάσουμε στο Μπαν-
γκόγκ, θά σου ζητήσω να γίνεις γυ-
ναίκα μου...
Έκείνη τή στιγμή άκούστηκαν φω-
νές άπ' τήν όχθη:
— Χιότο - Σάμ! Ό προσετός τού

— Κάθισε τώρα κοντά μου και μι-
λήσε μου για σένα... τού έπεσε ή
Αμύντα.

χωριού σε γυρεύει. Έλα άμέσως!...
— Μά τί τρέχει πάλι; άπόρησε άνηλικός ό νέος. Έδώ-
σα όλα σου είχα! Άφήστε με ήσυχο.
— Έλα μαζί μας, ό προσετός θά σου δώση πίσω τή λε-
φτά σου, γιατί τή κολλιέ βρήκε.

— Συχώρα μας, τού έπεσε ό προσετός, όταν έφτασε
μπροστά του ό Χιότο - Σάμ, για τήν προσβολή πού σου
έκανα. Αυτή ή τρελή γρηά έκραμε έπιτήδες τή κολλιέ για να σε
κακολογήση και να σου πάρη τή λεφτά σου!...

— Δεν πειράζει, έπεσε ό Χιότο - Σάμ, ξαναπαίρνοντας τής λίρες του.
— Άς είν' εύλογημένο τ' όνομα του Κομφούκιου!
— Μιά στιγμή, άκούστηκε τότε μιά φωνή, μ' φεύγης Χιότο - Σάμ!...

— Ό νέος γύρισε και είδε τόν πατέρα τής Αμύντα.
— Άπό ήσουν άβωος, γιατί δε διαμαρτυρήθηκες χτές, γιατί, δε
φώναξες; Γιατί πλήρωσες; Ήσως έχεις κάτι κρυμμένο στη βάρκα, πού
δε θέλεις να τή δη κανείς; Δεν άπαντάρ, Χιότο - Σάμ. Άν αυτό πού
φαντάζομαι είν' αλήθεια, τότε, μ' ά τόν Κομφούκιο, θά τή πληρώσης
με τή ζωή σου!...

— Φτάνουν πιά δλ' αυτά, άκούστηκε ξαφνικά μιά φωνή.
— Όλοι γύρισαν και είδαν έκπληκτοι τήν Αμύντα.

— Αμύντα... ψέλλισε ό Χιότο - Σάμ.
— Γύρισε σπίτι σου, Αμύντα, τής έπεσε ό πατέρας τής. Για πές μου
όμως πρώτα: αυτός ό άνθρωπος σε πήρε με τή βία!...

— Όχι, πατέρα. Έγώ κρύφτηκα στη βάρκα του. Δεν μ' άγγιξε κα-
θόλου. Έγώ τού ζήτησα να με πάη στο Μπανγκόγκ!...

— Ήθελες να συναντήσης τόν Πάο - Σιγκ;
— Ναι, πατέρα...
— Τόν θέλεις άκόμη γι' άντρα σου;

— Ναι, πατέρα...
— Άύριο θά στείλω στο Μπανγκόγκ έναν ύπηρέτη να ειδοποιήση τόν
Πάο - Σιγκ και πρίν αλλάξη τήν φωνή, θά σάς παντρώω. Δεν τόν
θέλω και τόσο αυτό τού γάμο, δώλ' άπό τόν άγαπάς και σ' αγαπάει,
θά σάς εύλογήσω. Φτάνει να μ' άφήσης πιά μόνο!...

— Ό Χιότο - Σάμ έφυγε άπελπισμένος. Τώρα, μέσα στη βάρκα του,
είχε να κοιμηθή δυό μέρες. Ούτε έτρωγε, ούτε έπινε πιά. Όνειρευόταν
είναι να κοιμηθή τήν Αμύντα, τήν Αμύντα τής χείλη, τήν Αμύντα τής
αγκαλιάς, τήν Αμύντα τής χείλη. Τήν τρίτη μέρα, έλυσε τή βάρκα του,
άναγνισ, και τράβηξε μακριά, εκεί πού ό ποταμός ήταν πολύ πλα-
τύς. Όταν έξημέρωσε, είδαν όλοι με φρίκη πως ή βάρκα τού Χιότο - Σάμ
είχε ναυαγήσει στα δυνατά ρεύματα τού ποταμού. Τό πτώμα τού νέου Ε-
πλεε στην επιφάνεια. Κανείς όμως δεν έμαθε ποτέ αν ήταν δυστύχημα
ή αυτοκτονία. Ό Χιότο - Σάμ πήρε τή μυστική μαζί του...
Χ. ΚΙΝΓΚ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Το ψάρι και το κιούπι

Ο Ναστραδίν Χάτζας ήταν κάποτε σπουδαίος κουβαλτής και πρότυπο οικογενειάρχη μέσα σ' όλο τ' Εσκί-Σαχέρ. Και του πουλιού το γάλα πωλούσε για το νοικοκυριό της Φατιμέ, έτσι που φρόντιζε να μη της λείπει τίποτα. Μά του λόγου της διαρκώς γκρίνιαζε, γιατί η τεμπελιά της ήταν πολύ μεγάλη και δεν είχε καμιά όρεξη να μαγειρεύει και να συγγυρίζη δηλαδή μέρα στο σπίτι.

— Άμάν μπρέ γυναίκα, τής έλεγε κάθε τόσο με παράπονο ο Ναστραδίν, όλες οι γυναίκες του χωριού, τὰ βάζουν με τους άντρες τους γιατί δεν ψαρεύουν και δεν πλουτίζουν το νοικοκυριό τους κι' εσύ που τ'αχείς όλα σου άρρωσταίνεις!...

— Έγώ δεν ξέρω τί κάνουν οι άλλες γυναίκες, απαντούσε θυμωμένη η Φατιμέ, μά του λόγου μου δεν τ'αχω σκοπό να λυώνω στα πόδια μου για να μαγειρεύω τις λιχουδιές που κουβαλάς.

Μιά μέρα λοιπόν ο Ναστραδίν, που δεν έλεγε παρ' όλη αυτά ν' αλλάξει μυαλό, καθώς έκανε μια βόλτα στην αγορά, είδε ένα δολωμένο ψάρι να σπαρταρά στο καφάσι ενός ψαρά.

«Άμάν, μεζές πρώτης τάξεως!» πλάκισε από φούρνο με μπάλικο σκόρδο...» είπε από μέσα του, ενώ τρέχαν τα σάλια του. Και χωρίς να χάσει καιρό τ' αγόρασε και τσέπειλε σπιτί του για να το μαγειρέψει η Φατιμέ.

Εκείνη όμως ήταν έτοιμη να πιάσει με μια βίτσιτα, όπου σύμφωνα με τα έθιμα της Ανατολίας έπρεπε να φιλοξενηθεί εκεί για καμπόσες μέρες. Γι' αυτό σαν είδε το ψάρι ζωντανό, τρόριξε μέσα σ' ένα κιούπι με θαλασσινό νερό και ξεπότησε...

«Ετσι, γυνώντας το βράδυ ο Ναστραδίν στο κανάκι του, δεν βρήκε όχι ψάρι μαγειρεμένο, αλλά ούτε και τη γυναίκα του!...

«Εγινε, λοιπόν, έξω φρενών απ' το κακό του, αλλά μιά και δεν γινόταν άλλοιωτικά, τράβηξε στο τέλος για την... ταβέρνα. Κάποτε όμως γύρισε η Φατιμέ. Και τότε ο Χάτζας δεν άνθεξε άλλο κι' άρχισε μαζί της μεγάλο ιταβαντούρι.

Εκείνη, στο τέλος γύρισε και του είπε γεμάτη άπάθεια:

— Καλά, μην κάνεις έτσι πιά, παληγορυσούλη. Πάψε να φωνάζεις και θά στο μαγειρέψω το ψάρι!

Αλλά στο μεταξύ οι γείτονες, που είχαν ακούσει τον καυγά, τρέσαν να δουν τι συμβαίνει. Κι' η Χάτζα, τετραπέρατη, πρόφτασε να τους πει:

— Μαυ έστειλε ένα ψάρι, που είναι μάλιστα ακόμα ζωντανό στο κιούπι και νομίζει πως άρνησα να το μαγειρέψω...

— Και βέβαια άρνησες! φώναξε ο Ναστραδίν. Πάνε πέντε μέρες από τότε που το έστειλα!...

Οι γείτονες, που τον άκουσαν, κούνησαν λυπημένοι τα κεφάλια τους κι' έψαν σιγά: — Κρίμα! Τρελλάθηκε ο Χάτζας! Είναι δυνατόν να μείνει ζωντανό πέντε μέρες το ψάρι;

Και φεύγοντας πρόσθεσαν:

— Τί θά τραβάς, καυμένη Φατιμέ, στα χέρια του!

Τού Ναστραδίν απ' την έκπληξη είχε κοπή η λαλιά.

«Ετσι δεν είπε τίποτα και πήρε πάλι τα πόδια του για την ταβέρνα.

Μά καθώς έτρωγε κι' έπινε για να ξεχάσει τον σεβντά του, νάσου και τον πλησιάζει ο ίδιος ο ψαράς και του λέει σιγά:

— Χάτζα εφέντημ, έχω κάτι ψάρια σήμερα δολωμένα! Θέλεις να σου στείλω κανένα στο σπιτί;

— Για τον Άλλάχ, όχι τζάνουμ! άποκρίθηκε εκείνος άναποφύτως απ' τη θέσι του. Στο πρώτο που έστειλα με έβγαλαν τρελό... Τώρα, αν στείλω δεύτερο, στα σίγουρα θά με δέσουν!...

Κι' έδωσε τον ψαρά.

Τὰ βάσανα του Καραμπέτ Ο ΚΑΠΝΟΣ

Γιαβρούμ άντριώπος μέσα στο Άθήνα πολλά ταραβάει. Χίτες στο Ισπίτι σου ήσυχο ντύν σε άφίνουνε. Ο ένας φασαρία έκανε, ραδιόφωνο έβάζει. Ο άλλος καυγά έκανε, φωνές έβάζει, χίτες ήπνο ντύν σε άφινει. Ο άλλος μεθυσμένος ένεται, έξω από το παράθυρό σου κουβέντα στήνει, ούστ κιοπόγλου κιοπék του λές, εκείνος, όμως, ύγρον άγοράζει.

Αμα αυτά ντύν είναι τίποτα. Τζ χειρότερα ήξέρεις ποιά ένεται; Ο καπνός ένεται.

Τό λοιπόν να σε πώ τι ένεται στο Ισπίτι μου. Έξω από το παράθυρό μου ένα σπιραγαλατζίδικο άνοιγμένο έινε. Τό λοιπόν, σπιραγαλατζίδικο σπιραγάλια έκανε άμμα έσύ τὰ τρώς και ντύν ήξέρεις τί ταραβάω εγώ. Σπιραγάλια, πασσατέμπος ώραια πιράμματα είναι, πασατσούκα φελιάν φιστίκ, άμα αυτά για να ψηθούνε, καπνός ήβγαίνει. Αμα καπνός από τὸ σπιραγαλατζίδικο ήβγαίνει, άμα στο δικό μου παράθυρο ήμπαίνει. Και δεν ήμπαίνει μόνο στο παράθυρό. Και μέσα στα μάτια μου ήμπαίνει και ήβγαίνει.

— Βάί έσόγλου έσέκ, στόν σπιραγαλατζή λέω, τί θά ένεται γιαβρούμ τούτο τζ δουλειά; — Τί να γίνι κύριε Καραμπέτ, με λείει. Έργοστάσιο είναι. Καπνίζει.

— Τί έργοστάσιο κιοπόγλου κιοπék του λέω. Μιά κολωτιά να του δίνω, διαλυμένο να τὰ κάνω. Έδω, έσόγλου έσέκ, σπιραγάλια και πασσατέμπο ψήνεις. Έργοστάσιο τζ λές;

— Βέβαια κύριε Καραμπέτ. Είναι εταιρία παραγωγής σπιραγαλιών και πασσατεμπιών.

— Τά μυαλό σου και μιά λίρα! Αμα καπνός ντύν σταματήσης, εγώ έσένα μέαλο δουλειά θά έκάνω.

— Τί δουλειά κ. Καραμπέτ; — Υπομονή να έχης και να ήδλέπης. Διορία μιά ήμέρα σε δίνω.

Τό έργοστασιάρχης—χι, χι, χι, χι άς έλάσω!—χίτες σημασία ντύν έδωσε και πάλι τὸ καμινάδα του καπνός έβγαλε, μέσα στο Ισπίτι μου ήμπηκε, μάτια μου και μάτια Σουρπουίτσα μου κοκκινισμένα είναι. Έτσι είσαι; λέω. Πέκ αλιά! Τό λοιπόν άμέσως ξερά χορτάρια ήπαίρνω και από πάνω πίσσα έρίχνω και άλλα βρωμισμένα πιράμματα, σκουπίδια, μουπίδια, φελιάν φιστίκ. Έξω από τὸ έργοστάσιο—χι, χι, χι, άς έλάσω—μαζεμένα τὰ έκάνω και τὸ σπιραγαλατζή χίτες χαμπάρι ντύν με ήπαίρνει. Τό λοιπόν σε μιά Ιστιγμή ένα Ισπίτι ανάβα και φωτιά έβάζω. Βάί, βάί, βάί, τί είναι! Καπνός πολός σηκωμένος είναι, μαύδρο σύννεφο ήτανε, μέσα στο σπιραγαλατζίδικο έμπηκε, μάτια σπιραγαλατζή κοκκινισμένα έκανε.

— Έεε κύριε Καραμπέτ! Τί κάνεις εκεί; — Κουζούμ του λέω, φωτιές Αη Γιάννη άναμένες έκάνω. Έρχεσαι να πιδήσουνε;

— Βρέ ποιές φωτιές του Αη Γιάννη; Αύγουστος μήνας είναι.

Αύγουστος είναι, άμμα καπνός μάτια σου σπιραβωμένα έκανε, άμα αν τὸ σπιραγαλατζίδικο, που έσύ χίτες ντύν νιτρέπεται να τζ έργοστάσιο, έμένα καπνισμένο έκανε, εγώ κάθε ήμέρα. Αη Γιάννη θά γιορτάζω και φωτιά μπροστά στο ρημάδι σου άναμένο θά έκάνω!

Αμα κουζούμ τὸ καπνός χίτες ντύν Ισπράβωσε μόνο τὸ σπιραγαλατζή. Όλο τὸ είτονια σπιραβωμένο είναι και όλοι φωνάζουνε:

— Έεε Καραμπέτ! Τί φωτιά είναι αύτή που άναμες! Μας στράβωσε με τόν καπνό.

Εγώ θυμωμένος ένομαι: — Κιοπόγλου κιοπεκλέρ! λέω. Όταν έμένα καπνός σπιραβώνει χίτες ντύν μιλάω. Τώρα που έοσι σπιραβωμένοι, έήκατε φωνή έβάζετε. Κάθε ήμέρα τέτοιο καπνός θά έβγάζω.

Τέλος σπάγγων μεγάλη φασαρία είναι, Ιστινομία ήθε, στο δικαστήριο μάς παίζουνε. Αίντε κουζούμ, να ήδούμε τί θά ήνη. Σπιραγαλατζής θά με σπιραβώσει ή θά τόν σπιραβώσω; Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Αμα κουζούμ τὸ καπνός χίτες ντύν Ισπράβωσε μόνο τὸ σπιραγαλατζή. Όλο τὸ είτονια σπιραβωμένο είναι και όλοι φωνάζουνε:

— Έεε Καραμπέτ! Τί φωτιά είναι αύτή που άναμες! Μας στράβωσε με τόν καπνό.

Εγώ θυμωμένος ένομαι: — Κιοπόγλου κιοπεκλέρ! λέω. Όταν έμένα καπνός σπιραβώνει χίτες ντύν μιλάω. Τώρα που έοσι σπιραβωμένοι, έήκατε φωνή έβάζετε. Κάθε ήμέρα τέτοιο καπνός θά έβγάζω.

Τέλος σπάγγων μεγάλη φασαρία είναι, Ιστινομία ήθε, στο δικαστήριο μάς παίζουνε. Αίντε κουζούμ, να ήδούμε τί θά ήνη. Σπιραγαλατζής θά με σπιραβώσει ή θά τόν σπιραβώσω; Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Αμα κουζούμ τὸ καπνός χίτες ντύν Ισπράβωσε μόνο τὸ σπιραγαλατζή. Όλο τὸ είτονια σπιραβωμένο είναι και όλοι φωνάζουνε:

— Έεε Καραμπέτ! Τί φωτιά είναι αύτή που άναμες! Μας στράβωσε με τόν καπνό.

Εγώ θυμωμένος ένομαι: — Κιοπόγλου κιοπεκλέρ! λέω. Όταν έμένα καπνός σπιραβώνει χίτες ντύν μιλάω. Τώρα που έοσι σπιραβωμένοι, έήκατε φωνή έβάζετε. Κάθε ήμέρα τέτοιο καπνός θά έβγάζω.

Τέλος σπάγγων μεγάλη φασαρία είναι, Ιστινομία ήθε, στο δικαστήριο μάς παίζουνε. Αίντε κουζούμ, να ήδούμε τί θά ήνη. Σπιραγαλατζής θά με σπιραβώσει ή θά τόν σπιραβώσω; Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Αμα κουζούμ τὸ καπνός χίτες ντύν Ισπράβωσε μόνο τὸ σπιραγαλατζή. Όλο τὸ είτονια σπιραβωμένο είναι και όλοι φωνάζουνε:

— Έεε Καραμπέτ! Τί φωτιά είναι αύτή που άναμες! Μας στράβωσε με τόν καπνό.

Εγώ θυμωμένος ένομαι: — Κιοπόγλου κιοπεκλέρ! λέω. Όταν έμένα καπνός σπιραβώνει χίτες ντύν μιλάω. Τώρα που έοσι σπιραβωμένοι, έήκατε φωνή έβάζετε. Κάθε ήμέρα τέτοιο καπνός θά έβγάζω.

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Αναίδεια

Στάσου βρέ! Κάτω τὰ βρωμόχερά σου άναιδέστατε. Με ποιά δικαίωμα άπλώνεις με όρμητικότητα όρνέου και άρπάξεις την έπιστολή από τὰ χέρια μου, πριν άκόμη την άνοίξω; Πώς; Θέλεις τὸ γραμματόσημο; Και δεν μπορείς να περιμένης να διαβάσω πρώτα τὸ γράμμα κι' έπειτα να μου ζητήσης να σου δώσω τὸ γραμματόσημο—έάν θέλω, βέβαια, να σου κάνω αύτή την προσφορά; Πώς τὸ βρωτάς κατά τόν άνάγγο και ζωώδη αυτόν τρόπο, σαν μαντρόσκυλο που άρπάζει τὸ κόκκαλο από τὸ στόμα του άλλου;

Τί είπες; Πώς σου μιλάω έτσι; Σού μιλάω άνάλογα με τόν τρόπο που φέρεσαι. Και πρώτον τί τὸ θές τὸ γραμματόσημο; Πώς; Κάνεις συλλογή; Και τί με νοιάζει έμέν. έπειδή έσύ κάνεις συλλογή, νομίζεις ότι έχεις τὸ δικαίωμα να βάζης χέρι στο ξένα γράμμα, χωρίς να ζητήσης την άδεια; Και δεύτερον γιατί κάνεις συλλογή; Έχεις κι' έσύ, λοιπόν, την άνόητη μανία να μαζεύεις αυτά τὰ χρωματιστά χαρτάκια και να τὰ κολλάς στις διάφορες σελίδες και να τὰ βλέπεις και να χαίρεσαι τὸ χάρτινο θησαυρό σου; Πώς; Είναι ένα ευγενές πνευματικό σπόρ; Αε παρτά με, λέω εγώ. Όχι, μωρέ, δεν λέω πως δεν είναι δικαίωμα σου. Και δικό σου και ολουδήποτε άλλου τύπου που έχει τὸ ψώνιο να συλλέγης γραμματόσημα και, τιδήποτε άλλο είδος έπιθυμεί, ήτοι κοιτιά από σπύρτα, υπολείμματα μολυβιών, λουράκια ώρολογιών, μεταχειρισμένα έυραφάκια, κουμπιά έσωρούχων, άχιβάδες, κομπολόγια, κάρτες και άλλες σάχνες. Υπό την προϋπόθεσιν όμως ότι δε θά ένοχλήτς τούς άλλους. Έσεις, όμως, δε χλότη ότι έχετε τὸ ψώνιο, αλλά γινώσαστε και τσιμπουρία του κόσμου, όπως τὸ λόγου σου καλή ώρα. Είδες πως τὸ λόγου σου καλή ώρα. Είδες γραμματόσημο και άστραψε τὸ μάτι σου και τέντωσες τὸ χερούκλι σου άναγώνως και γαϊδουρινάτα για να τὸ βουτήξεις. Ορίστε; Άλλη φορά θά είσαι προσεκτικότερος; Μά τὴ βράσω την άλλη φορά. Έγώ από τὴ μιά κρίνω τόν άνθρωπο και τόν κατατάσσω στην κατηγορία που του άρμόζει. Και σένα σε κατέταξα άμέσως στην κατηγορία τών ήμιόνων και τών υπόπτων. Διότι ο τρόπος τής ενεργείας σου φανερώνει και τὸ χαρακτήρα σου. Όπως άπλωσες ν' άρπάξης τὸ γραμματόσημο, έτσι θ' άπλώσης, εύκαιρίας δοθείσης, να βουτήξεις και τὸ πορτοφόλι μου.

Έάν, κύριε ήμίονε ένδιαφερόσουν για τὸ γραμματόσημο, άφειλες να περιμένης να διαβάσω τὸ γράμμα μου κι' έπειτα να με παρακαλέσης να σου δώσω τὸ γραμματόσημο. Πώς; Τὸ κάνεις τώρα; Τώρα είναι άργά, χρυσέ μου Πολύ άργά. Γιατί τώρα μου ένόχλησες τὰ νεύρα, με έξαγρίωσες, μου χάλασες τὸ κέφι και σε έμίσησα θανασίμως. Τώρα τούμπες να κάνης, γραμματόσημο δεν βλέπεις. Ορίστε, κύτταξέ το. Τὸ σχίζω, τὸ πετάω, αλλά δεν σου τὸ δίνω. Τί είπες; Είμαι ζόρικος και ιδιότροπος; Τόν κακό σου τόν καιρό, γαϊδάρε. Χάσσω από μπροστά του, μη σηκώνω τὴ μαγούρα και σου κολλήσω κανένα άλλο γραμματόσημο στο κεφάλι. Άηδέστατε τύπε!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΦΟΥ σκόλασαν τὸ μεσημέρι οι μαθηταί του, ο Ζουστέν Παλύ, ο δάσκαλος του μικρού χωριού—ένας νέος έαυθός, ψηλός κι' άδύνατος—τράβηξε για τὴ γειτονική ταβέρνα. Βρήκε έτοιμο εκεί τὸ τραπέζι του, με τὸ σεβίτσιτο, τὸ ψωμί και τὸ κρασί.

Κάθισε και κύτταξε γύρω του. Είδε τότε πως δεν ήταν μόνος: Σ' ένα τραπέζι του βάθους, έπινε ένας άγνωστος, ένας αλήτης, κακοντυμένος, με τὸ πρόσωπό του παρμορφωμένο από φριχτά έγκαύματα.

Ο Ζουστέν δεν τούδωσε προσοχή. Τὸν ενδιαφέρει μονάχα ή Άνριέτ, ή χαριτωμένη κόρη του ταβερνιάρη, που τούφερνε τώρα τὴ σούπα του. Της χαμογέλασε.

Από τότε που είχε πρωτοφτάσει στο χωριό, είχε νοιώσει να τὸν τραβάη κάτι σ' αύτην. Τὴν εύρισκε πιό λεπτή, πιό μορφωμένη απ' τις άλλες κοπέλλες τού τόπου κι' έξαιρετικά όμορφη.

Η Άνριέτ άφισε μπροστά του τὴ σούπα και τὸν χαιρέτησε πρέσχα. Ο αλήτης, στή γωνιά του, κοιμήθηκε κι' έφτυσε χάμω. Ο Ζουστέν τὸν έδειξε στή νέα με τὴν άκρη του ματιού, με μιά έρωτηματική έκφραση.

Δεν τὸν ξέρω, τὸν ψιθύρισε εκείνη. Έχει καμμιά ώρα έδώ... Όταν μπήκε, με κύτταξε κι' ένα παράξενο τρόπο που με φόβισε... Εύτυχώς που ήρθατε σεις, γιατί ήμουν δολωμένα.

Ο πατέρας μου λείπει... Κάθισε στο τραπέζι του κι' άρχισαν να κουβεντιάζουνε για διάφορα μικροπράγματα. Κι' οι δύο τους περιμέναν κάθε μέρα με κάποια συγκίνηση τὴ φλυαρία εκείνων...

Έχετε καμμιά είδησι από κεί κάτ; ρώτησε διατακτικά ο Ζουστέν.

Όχι, άκόμη, είπε ή νέα κοκκινίζοντας. Καυμένη Ντεζίρέ!...

Έφερε τὴν ποδιά της στα μάτια της κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Ελάτε, μην κάνετε έτσι, τὴν παρηγόρησε ο νέος. Είν' ένας χρόνος πιά που έχετε σχεδόν πεισθή. Αφού οι δύο συνάδελφοί του, που γύρισαν πέρυσι στην πατρίδα, σας έψαν πως είχε χαθή... Σίγουρα, θά σκοτώθηκε στις ζούγκλες τής Ινδοκίνας...

Μά ή Άνριέτ εξακολουθούσε να κλαίη. Τὴν άναστατώνε ή σκέπη πως ήταν νεκρός ο άντρας που είχε αγαπήσει και που τὴν είχε πρωτοσφίξει στην άγκαλιά του...

Ο καυμένος ο Ντεζίρέ! Ξανάπε. Πόσο μ' αγαπούσε!... Άν δεν έρχονταν έτσι τὰ πράγματα, άδμαστέ σήμερα παντρεμένοι!

Ναί, βέβαια, είναι πολύ θλιβερό... συμφώνησε κι' ο Ζουστέν. Μά... πιστεύετε πως δεν υπάρχει κανείς άλλος που να σας αγαπάει... σαν εκείνο;

Η Άνριέτ άναστήκωσε τὸ κεφάλι της. Τὰ μάτια της λάμπανε, άνάμεσα στο δάκρυά της. Παρ' όλη τὴ θλίψη της, ξαναγινότανε κοκέτα.

Ποιός είν' αυτός ο άλλος, κύριε Παλύ;

Εγώ, δεσποινίς Άνριέτ! Πιστεύετε πως δε σας αγαπώ εγώ;

Η κοπέλλα κοκκίνισε. Τὰ δάκρυά της στεγνώσανε.

Βέβαια, διατηρούσε μιά τρυφερή άνάμνησι τού άμοιρου Ντεζίρέ. Μά δεν μπορούσε να μείνει πάντα μόνη, δίχως ταίρι.

Αρκετά τὸν κλάψατε, πρόσθεσε ο νέος. Μείνате τόσο καιρό πιστή στή μνήμη του... Κι' ύστερα... αν τὸν είχατε παντρευτή, σκεφθήτε τί ζωή θά περνούσατε δίπλα σ' ένα άγράμματο, ένα έργατή!...

Η Άνριέτ έσκυβε τὸ κεφάλι της, δίχως ν' άπαντήσ.

Βλέπω πως τὸν αγαπάτε πάντα... είπε στο τέλος κουρασμένα ο Ζουστέν. Έρω τί μου μένει να κάνω; Θά ζητήσω να με μεταθέσουν άλλου, μακριά...

Η Άνριέτ τὸ άρπασε τὰ χέρια.

Όχι, δεν θά τὸ κάνετε αυτό, κύριε Ζουστέν!

Γιατί όχι;... Γιατί να μείνω έδώ, αφού δεν νοιώθετε τὴν παραμικρή φίλια για μένα;...

Ό, δεν πρέπει να τὸ λέτε, αυτό! Ξέρετε καλά... πως θάμουν πολύ δυστυχισμένη αν φεύγατε από έδώ... άπως ο Ντεζίρέ!...

Τὰ μάτια της Άνριέτ είχαν ξαναγεμίσει δάκρυα. Τὸ σπύρος της φύσκωνε από λυγμούς. Ο Παλύ τής φίλησε τὰ χέρια και τής είπε:

Όχι, δε θέλω να σας βλέπω να κλαίτε, μικρή μου Άνριέτ... Δε θά φύγω... Άλλάστε, κι' αν άκόμη δε μ' αγαπάτε, δε θά είχα τὸ θάρρος να σας στερηθώ, να μη σας βλέπω πιά άπως τώρα, πρῶτ και βράδυ... Θά μείνω!

Χαμήλωσε τὴ φωνή του και πρόσθεσε με κάποιο δισταγμό:

Αργότερα... όταν πεισθίτε τελείως, θά σας ζητήσω απ' τόν πατέρα σας...

Ναί, αργότερα... Σας τὸ υπόσχομαι... Θάμαι πολύ εύτυχισμένη. Εμειναν για λίγο με τὰ χέρια σφιγμένα, βυθισμένοι στο έρωτικό τους όνειρο... Ο θόρυβος ενός τραπέζιου που μεταποτιζότανε, τούς έκανε να χωριστούν. Ο αλήτης είχε σηκωθεί. Πέταξε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι. Πέρασε δίπλα τους και τούς κύτταξε μιά στιγμή. Υστερα βγήκε απ' τὴν ταβέρνα, τρεκλίζοντας, σαν μεθυσμένος.

Είδατε... είδατε πως με κύτταξε; ψιθύρισε ή Άνριέτ.

Ο Παλύ δεν άπάντησε. Τὸν είχε κυριέψει δολιχρωτικά ο πόθος να φιλήσῃ τὴ χειλὴ της, τώρα που ήταν μόνι. Κι' εκείνη, νικημένη, τὸν άφισε να τὴν πάρη στήν άγκαλιά του, να τὴ νανουρίσῃ με τὰ χόδια του...

Μείνανε για πολύ έτσι, σφιγμένοι δίπλα-δίπλα—σαν νάβελαν ν' άμυθώσουνε μαζί έναντιόν κάποιου άόρατου και μυστηριώδους κινδύνου, που είχαν αισθανθή να πλανιέται πάνω απ' τὴν τρυφερότητά τους...

Ξαφνικά όμως, ή Άνριέτ έξφυγε απ' τὸ άγκάλισμα τού Ζουστέν. Εκείνος, τρομαγμένος απ' τὴν άπότομη χλωμάδα της, τὴ ρώτησε:

—Μά τί έχετε; Είσαστε άρρωστή;... —Ο άνθρωπος... τραύισε ή κοπέλλα. Ο αλήτης... ο μεθυσμένος... Άναγκώρισα τὰ μάτια του... Είμαι βέβαιη... Τώρα θυμάμαι...

Ο Παλύ χλώμιασε κι' αυτός. — Τὸν άναγκώρισατε; πρόσφερε.

Καθώς σηκωνόταν ή Άνριέτ για να τρέξῃ έξω, ο Ζουστέν τὴν κράτησε από τὸ χέρι...

Ο αλήτης

—Ναί... Τουλάχιστον έτσι μου φαίνεται... τώρα... πως είναι ο... ..

Δεν είπε τ' όνομα ή Άνριέτ. Μά ο Ζουστέν τὸν καταλάβαι: «ο Ντεζίρέ»!

Καθώς σηκωνόταν ή κοπέλλα για να τρέξῃ έξω, ο Ζουστέν θέλησε να τὴν κρατήσῃ απ' τὸ χέρι.

—Άνριέτ. Σας παρακαλώ... Μην πηγαίνετε... τής είπε.

Μά δεν έδαν κανένα... Τὸ χωριό φαινόταν έρημο, κουρασμένο. Τὸ μόνο, εκεί που ο ούρανος έκλονότανε με τὸν άσπρο και σκονισμένο δρόμο, ξεχωρίζανε ένα μικρό μαύρο σημάδι που ξεαράκιανε τους.

Ζιρέ έφευγε, για να μη ταραξῇ τὴν εύτυχία τους.

Μ. ΠΡΕΒΟ

Απήργησαν οι κωδωνοκρούστες

Οι όχθι κωδωνοκρούστες τής μητροπόλεως τής Μπορόζ άπήργησαν, άχι, όμως, γιατί ζητάνε άδελφί, άπως θά μπορούσατε να παρακολουθήτε τὴν έξελικτική τους ύποχρέωση να παρακολουθούτ τὴ θεία λειτουργία, όταν τελειώνουν τὴν εργασία τους στο καμπαναριό.

«Θά παρακολουθώμε τὴ λειτουργία, όταν θέλουμε κι' όχι όταν μάς διατάσῃ ο εφημέριος», έδήλωσαν.

Ο τελευταίος άναγκάστηκε να ύποχωρήσῃ.

Η βελίς της γυναίκας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

ΤΑ σύνολα που έπαιξαν τόσο σημαντικό ρόλο στο καλοκαίρι θα συνεχίσουν και το φθινόπωρο να μας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Ήταν άλλως τερόντων να τα ευνόηση και πάλιν η μόδα, γιατί η πρακτικότητά τους είναι ακόμη πιο ταιριαστή με την εποχή.

Τα βλέπουμε να μας εμφανίζονται σε διάφορους συνδυασμούς και δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε τι μας ταιριάζει.

Είναι πολύ της μόδας η εύθυνη τουλετίνα με τονισμένη τη μέση, αλλά χωρίς ζώνη. Γίνεται από την τόσο μονότονη σεβήτ και έχει για συμπλήρωμα μία ριχτή βέστα σε μακρύς τρουά κάρ από το ίδιο φυσικό ύφασμα. Για να κόψουμε τη μονοτονία την φοδύρουμε με διαφορετικό χρώμα πιο σκούρο ή ανοικτό.

Άλλος συνδυασμός φούστας και ρεδιγκότας είναι η φούστα, που μπορεί να φορεθί με μπλουζα ή πουλόβερ και να έχει για συμπλήρωμα τη ρεδιγκότα. Για να είμαστε όμως σύμφωνοι με την τελευταία λέξη της μόδας, βάζουμε στη ρεδιγκότα μας μία ζώνη από το ίδιο το ύφασμα. Για το είδος αυτού του συνόλου μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε είδος λαϊνάς.

Άλλο σύνολο που είναι κι' αυτό πολύ της μόδας είναι η φούστα με συμπλήρωμα το «καρακό», που καθώς ξέρουμε, είναι ένα είδος γιλέκου εφαρμοστού στη μέση με μανίκια τρουά κάρ. Στο σύνολο αυτό η φούστα είναι προτιμώτερο να είναι φαρδιά, αν φόρμ, αλλά αρκετά φαρδιά και στη μέση ώστε να σχημα-

νία το φθινόπωρο, και ίσως και τον χειμώνα, θα είναι το φόρεμα-μπλουζόν.

Παίρνει την ονομασία αυτή από το κοράζι του, που δίνει την εντύπωση σαν να πρόκειται για ένα ξεχωριστό εξάρτημα του συνόλου, σαν να είναι το συμπλήρωμα της φούστας.

Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για ολόκληρο φόρεμα, που έχει το κοράζι πιασμένο στη φούστα ενώ το πουφάν του κοράζι είναι τόσο μακρύ ώστε καλύπτει τη μέση και φθίνει ως τα μισά των γοφών.

Το κοράζι-μπλουζόν είναι βέβαια πλατύ σαν μία καζάκα και αφήνει να μαντευούνται μόνον οι γραμμές του σώματος.

Το φόρεμα-μπλουζόν μπορεί να έχει κόραζι σε «κουπί» ζαпонέ, αλλά δεν αποκλείεται και η μονοκόλλητος. Το μακρύς των μανικιών είναι συνήθως τρουά κάρ με αρκετό φάρδος που το περιορίζει ένα σφικτό πουανιέ.

Πολλές φορές το κοράζι στολίζεται μ' ένα φαρδύ νυμπί, ενώ το άνοιγμα του λαιμού με γιανιά και ρεδέρ καταλήγει σε μία πāt που φιλοξενεί τα κουμπιά.

Το φόρεμα-μπλουζόν είναι η πιο νεωτεριστική γραμμή της εποχής και κανείς δε θα μπορούσε να σάς αμφισβητήσει.

στολίζεται με τον γιανιά του φορέματος. Η βέστα φοριέται ριχτή αλλά και με μία δετή ζώνη, που συγκεντρώνει τις πτυχές της γύρω από τη μέση.

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ-ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Κάτι που θα φορεθί με μα-

κρύ και τον χειμώνα, θα είναι το φό-

ρεμα-μπλουζόν.

Παίρνει την ονομασία αυτή από το κοράζι του, που δίνει

την εντύπωση σαν να πρόκειται για ένα ξεχωριστό εξάρτημα του συνόλου, σαν να είναι το συμπλήρωμα της φούστας.

Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για ολόκληρο φόρεμα, που έχει το κοράζι πιασμένο στη φούστα ενώ το πουφάν του κοράζι είναι τόσο μακρύ ώστε καλύπτει τη μέση και φθίνει ως τα μισά των γοφών.

Το κοράζι-μπλουζόν είναι βέβαια πλατύ σαν μία καζάκα και αφήνει να μαντευούνται μόνον οι γραμμές του σώματος.

Το φόρεμα-μπλουζόν μπορεί να έχει κόραζι σε «κουπί» ζαпонέ, αλλά δεν αποκλείεται και η μονοκόλλητος. Το μακρύς των μανικιών είναι συνήθως τρουά κάρ με αρκετό φάρδος που το περιορίζει ένα σφικτό πουανιέ.

Πολλές φορές το κοράζι στολίζεται μ' ένα φαρδύ νυμπί, ενώ το άνοιγμα του λαιμού με γιανιά και ρεδέρ καταλήγει σε μία πāt που φιλοξενεί τα κουμπιά.

Το φόρεμα-μπλουζόν είναι η πιο νεωτεριστική γραμμή της εποχής και κανείς δε θα μπορούσε να σάς αμφισβητήσει.

στολίζεται με τον γιανιά του φορέματος. Η βέστα φοριέται ριχτή αλλά και με μία δετή ζώνη, που συγκεντρώνει τις πτυχές της γύρω από τη μέση.

Η βέστα φοριέται ριχτή με το ίδιο γαννίρισμα των τριών γαζιών. Γ' Το φόρεμα αυτό γίνεται από λαϊνάς μονόχρωμο. Τρία γαζιά εκατέρωθεν του κουμπώματος το στολίζουν.

τίξη πτυχές αμέσως από τους γοφούς. Γι' αυτό το σύνολο χρησιμοποιούμε σκατσέζικο ύφασμα, που θα φορεθί και το φθινόπωρο και τον χειμώνα.

Τα τουνί, εξ' άλλου, είναι επίσης πολύ κατάλληλα για διάφορα σύνολα που θα φορεθούν το φθινόπωρο.

Ένα από τα πιο συνηθισμένα είναι το ολόκληρο φόρεμα με συμπλήρωμα του το ριχτό επανωφόρι τρουά-κάρ ή μακρύ. Αν διαλέξετε το τρουά-κάρ επανωφόρι, προτιμήστε το ευθύγραμμο φόρεμα, ενώ με το μακρύ επανωφόρι, εφ' όσον είναι ριχτό και φαρδύ, προτιμήστε να δώσετε στο φόρεμά σας την ε-θαζέ γραμμή με την φούστα κλός ή αν φόρμ.

Η μόδα των μπολερό θα κρατήσει τη σκίπτρα σε όλη τη διάρκεια του φθινοπώρου. Θα τα ιδούμε σε στυλ σπόρ ή αμπιγιέ.

Τις πτυχές αμέσως από τους γοφούς. Γι' αυτό το σύνολο χρησιμοποιούμε σκατσέζικο ύφασμα, που θα φορεθί και το φθινόπωρο και τον χειμώνα.

Τα τουνί, εξ' άλλου, είναι επίσης πολύ κατάλληλα για διάφορα σύνολα που θα φορεθούν το φθινόπωρο.

Ένα από τα πιο συνηθισμένα είναι το ολόκληρο φόρεμα με συμπλήρωμα του το ριχτό επανωφόρι τρουά-κάρ ή μακρύ. Αν διαλέξετε το τρουά-κάρ επανωφόρι, προτιμήστε το ευθύγραμμο φόρεμα, ενώ με το μακρύ επανωφόρι, εφ' όσον είναι ριχτό και φαρδύ, προτιμήστε να δώσετε στο φόρεμά σας την ε-θαζέ γραμμή με την φούστα κλός ή αν φόρμ.

Η μόδα των μπολερό θα κρατήσει τη σκίπτρα σε όλη τη διάρκεια του φθινοπώρου. Θα τα ιδούμε σε στυλ σπόρ ή αμπιγιέ.

Τις πτυχές αμέσως από τους γοφούς. Γι' αυτό το σύνολο χρησιμοποιούμε σκατσέζικο ύφασμα, που θα φορεθί και το φθινόπωρο και τον χειμώνα.

Τα τουνί, εξ' άλλου, είναι επίσης πολύ κατάλληλα για διάφορα σύνολα που θα φορεθούν το φθινόπωρο.

Ένα από τα πιο συνηθισμένα είναι το ολόκληρο φόρεμα με συμπλήρωμα του το ριχτό επανωφόρι τρουά-κάρ ή μακρύ. Αν διαλέξετε το τρουά-κάρ επανωφόρι, προτιμήστε το ευθύγραμμο φόρεμα, ενώ με το μακρύ επανωφόρι, εφ' όσον είναι ριχτό και φαρδύ, προτιμήστε να δώσετε στο φόρεμά σας την ε-θαζέ γραμμή με την φούστα κλός ή αν φόρμ.

Η μόδα των μπολερό θα κρατήσει τη σκίπτρα σε όλη τη διάρκεια του φθινοπώρου. Θα τα ιδούμε σε στυλ σπόρ ή αμπιγιέ.

Τις πτυχές αμέσως από τους γοφούς. Γι' αυτό το σύνολο χρησιμοποιούμε σκατσέζικο ύφασμα, που θα φορεθί και το φθινόπωρο και τον χειμώνα.

Τα τουνί, εξ' άλλου, είναι επίσης πολύ κατάλληλα για διάφορα σύνολα που θα φορεθούν το φθινόπωρο.

στούς ώμους κι' έχει αρκετό μέκος, ώστε να φθάνη από μπροστά πίσω και να δένεται στην πλάτη αφήνοντας τα άκρα της να κρέμονται πίσω σχηματίζοντας ένα είδος ουράς.

Κοντά στα σάτεν που έχουν σχετικό βάρος θα φορεθούν επίσης όλα τα ελαφρά υφάσματα: τουλία, μουλίνες, δαντέλλες και διάφορα νάυλον.

Ένας άλλος νεωτερισμός αναμινύει ανάλαφρο ύφασμα με λαμ. ραβδώσεις, που τοποθετούνται κατά το πλείστον οριζοντίως σε τουαλέτες με φαρδείς φούστες και εφαρμοστά κοράζι.

ΟΙ ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

Είναι το εξάρτημα που χρησιμοποιείται άφθονα και με χίλιους τρόπους. Άλλοτε περιβάλλει το κοράζι λίγο χαμηλότερα από το στήθος, άλλοτε περιβάλλει το λαιμό, τη μέση και οι άκρες της κρέμονται ως το τέλος του φορέματος. Έχετε υπ' όψιν σας ότι η κορδέλλα θα παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στολίζοντας και απλά φορέματα και τουαλέτες και ακόμη και μπλουζές. Θα είναι ως επί το πλείστον κορδέλλες βελούδινες γιατί αυτό το είδος ταιριάζει με την εποχή.

ΑΛΛΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Η δερματίνη ζώνη παίζει έναν ιδιαίτερο ρόλο σαν συμπλήρωμα της γυναικείας ευφάντασης.

Θα την βλέπουμε να εμφανίζεται παντού και σε ανόμιες διαστάσεις. Λίγο φαρδύτερη μπροστά και στενότερη πίσω ή στενή στα δύο πλάγια και φαρδιά μπροστά και πίσω.

Το σεβρώ, το μπός, το σουέντ όλα θα χρησιμοποιηθούν για τις ιδιότητες αυτές ζώνες και το κάθε είδος θα έχει τη θέση του ανάλογα με την κάθε τουαλέτα.

Όλες αυτές οι ζώνες θα είναι γαννιρισμένες με διάφορα γαζιά που σχηματίζουν πολυποίκιλα σχέδια. Ιδιόρρυθμες ανγκράφες θα τις στολίζουν, άλλοτε μακρουλές, άλλοτε τετράγωνες και άλλοτε ορθογώνιες. Άλλες είναι ντυμένες με δέρμα και άλλες είναι μεταλλικές.

Τα γαντία θα έχουν πουανιέ «έδαζε» που φθάνει ενίοτε ως τα μισά του κάτω μπράτσου. Συνδυάζονται όσον αφορά το χρώμα μ' ένα άλλο εξάρτημα του συνόλου. Ας πούμε με την τσάντα, με τα υποδήματα, με τη ζώνη, με το μανίκι της ομβρέλλας.

Τα κολλιέ θ' αποτελούν κι' αυτά μέρος του συμπληρώματος της εμφάνισης. Έχουν ως βάσιν μία χονδρή αλυσίδα και από κάθε κρίκο αυτής της αλυσίδας κρέμονται ανά δύο «μπρελόκι»: ζωαράκια, πέταλα, αγκυρές, καρδιές, άχυδαδάκια και άλλα.

Άλλο είδος κολλιέ είναι αυτά που αποτελούνται από τρεις-τέσσερες σειρές από χονδρές χρωματιστές πέρλες μ' ένα «καμποσό» για φερμουάρ.

Ένα ωραίο στολίομα του κεφαλιού για βραδυνή συγκέντρωση θα είναι ένα κομμάτι τουλί, με το όποιον σχηματίζουμε σαν μεγάλες πεταλούδες.

Για μπερέ, κλοσσάκια, ζιλέ, μπολερό θα γίνεται μεγάλη χρησιμοποίησης δερμάτων, όπως επίσης για κουμπιά που θα βάζουμε σε βέστες ή ομορφ. ταγιέρ.

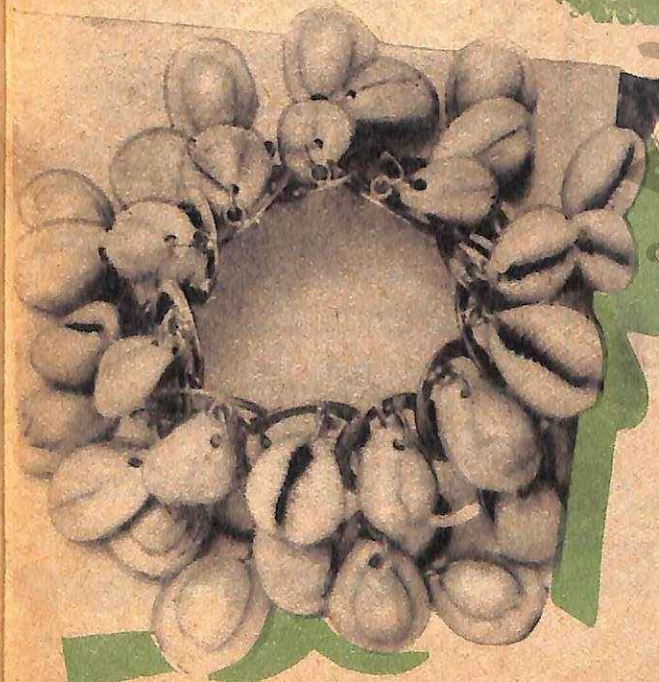
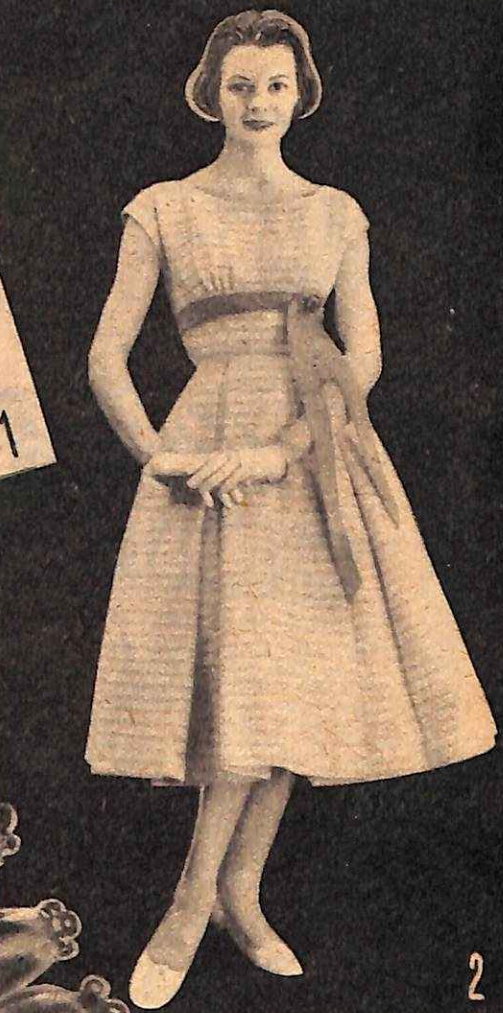
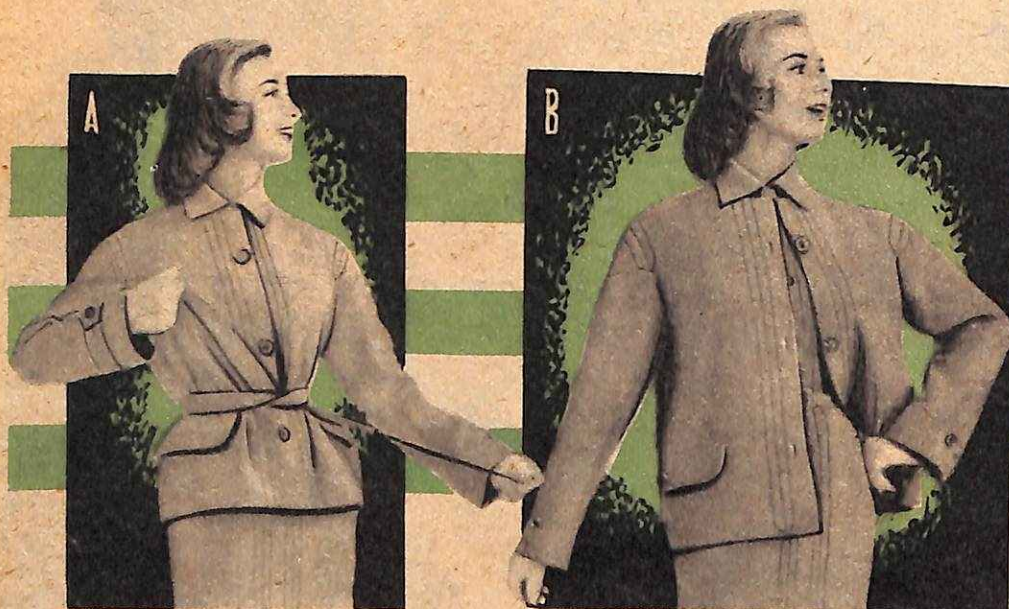
Μικρές τσάντες μεταξωτές κεντημένες με χάντρες θα συνοδεύουν τις βραδυνές τουαλέτες. Τα σχήματά τους θα είναι ορθογώνια.

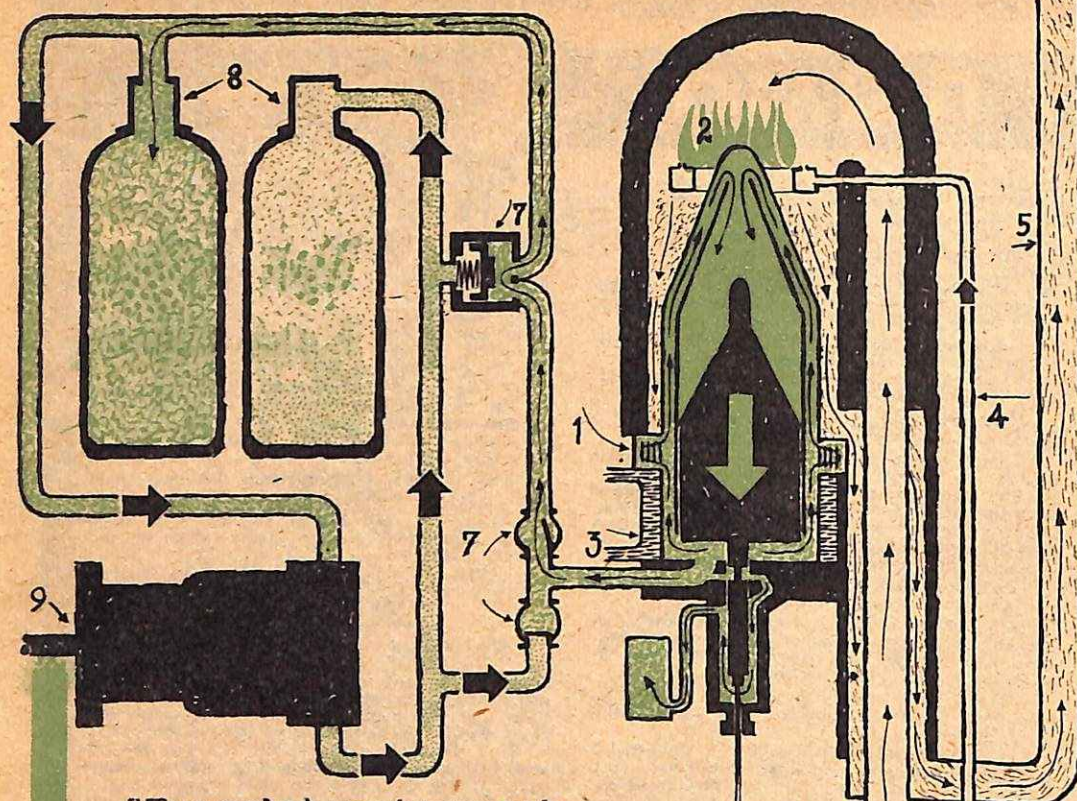
Μικροσκοπικά κοσμήματα που παριστάνουν έντομα ή λουλουδάκια θα χρησιμοποιηθούν για στολίσια ενός φορέματος. Και τα στολίσια αυτά δεν τοποθετούνται μόνον στα κοράζι, αλλά και στη μέση και σε κάποιο μέρος της φούστας για να συγκρατούν κάποιο ντραπάριασμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ιδιόρρυθμα κολλιέ που συμπληρώνουν μία ωραία εμφάνιση.

1) Φορεματάκι φθινοπωρινό καμωμένο από λαϊνάς σκατσέζικο σε σκούρα χρώματα. Η άσπρη λαϊμά κορδέλλα που δένεται στον λαιμό του δίνει μία εύθυμη νότα. 2) Φόρεμα από μεταξωτό ύφασμα με ραβδώσεις λαμ. τοποθετημένες οριζοντίως. Μία κορδέλλα στολίζει το κοράζι. 3) Από το ίδιο μεταξωτό ύφασμα με λαμ. ραβδώσεις. Η κορδέλλα εδώ δένεται γύρω στο λαιμό και αφήνει να κρέμονται ως κάτω οι άκρες της.

Ένα παλιό μηχανήμα που τελειοποιήθηκε

ΑΠΟ 150 χρόνια τώρα, οι εφευρέτες ασχολούνται με τη λεγόμενη «μηχανή θερμού αέρα», με το σκοπό να βρουν πρακτικές και αποδοτικές εφαρμογές της. Τώρα λοιπόν ένας Άμερικανός τεχνικός, ο συνταξιούχος καθηγητής της μηχανολογίας Ο. Κάρναχαμ, τελειοποίησε τη μηχανή αυτή, πάνω σε νέες βάσεις, αύξησε την απόδοσή της, χρησιμοποίησε καινούργια υλικά και νέες μεθόδους, και τη χρησιμοποιεί ήδη για την ψύξη του εσωτερικού των σπιτιών. Υπολογίζει δε θεωρητικά ότι επέτυχε ωφέλιμη απόδοση 40—50%, που είναι με το παραπάνω ικανοποιητική για μια θερμική μηχανή.

Ο παλαιότερος τύπος της μηχανής θερμού αέρα αποτελείται από δύο κυλίνδρους και δύο έμβολα. Ο ένας κύλινδρος θερμαίνεται στη μία άκρη του και ψύχεται στην άλλη. Ο αέρας που περιέχει, διαστέλλεται με τη θερμότητα και διοχετεύεται στο δεύτερο κύλινδρο, όπου κινεί το πιστόνι του και παράγει έτσι ενέργεια, που μεταδίδεται στο βολάν της μηχανής.

Το πιστόνι αυτό κινεί και ένα άλλο παρόμοιο, που βρίσκεται μέσα στον πρώτο κύλινδρο και εφαρμόζει όχι σφιχτά στα τοιχώματά του. Το δεύτερο αυτό πιστόνι χρησιμεύει για να μεταβιβάσει το ζεστό αέρα στην μικρή άκρη του κυλίνδρου. Εκεί, ο αέρας ψύχεται και συστέλλεται. Το πιστόνι του πρώτου κυλίνδρου τον ξαναστέλνει τότε στη θερμή άκρη του, για να διασταλή πάλι και να ξαναρχίσει τον ίδιο κύκλο.

Οι μηχανές αυτού του τύπου χρησιμοποιούντο πολύ προ 20 ετών για την άντληση νερού και για άλλες ελαφρές εργασίες. Είχαν όμως το μειονέκτημα ότι λειτουργούσαν σε συνθιμισμένη ατμοσφαιρική πίεση, κι' έτσι είχαν σχετικά μικρή απόδοση ενέργειας. Γι' αυτό τις εξέτρεψαν γρήγορα οι νεότερες μηχανές εσωτερικής καύσεως (πετρελαιομηχανές, βενζινομηχανές), που λειτουργούν με αυξημένη πίεση, και συνεπώς έχουν πολύ μεγαλύτερη απόδοση.

Μόνον προ λίγων ετών οι τεχνικοί της μεγάλης αλλανδικής εταιρείας Φίλιπς σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν και πάλι τις μηχανές θερμού αέρα για την κίνηση μικρών δυναμώ και την παραγωγή ηλεκτρισμού σε μακρινές και απομονωμένες περιοχές.

Τώρα ο καθηγητής Κάρναχαμ επινόησε μια μηχανή θερμού αέρα, που λειτουργεί με αυξημένη πίεση και είναι συνεπώς αποδοτικότερη. Αυτή έχει ένα μόνο κύλινδρο,

Η μηχανή θερμού αέρα ΔΡΟΣΙΖΕΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

είπαμε, από το στόμιο του κυλίνδρου κατά το κατέβασμα του πιστονιού, διοχετεύεται σ' ένα κινητήρα και τον περιστρέφει, με την πίεση που έχει.

Έτσι παράγεται ωφέλιμο έργο. Έπειτα ο αέρας αυτός ξαναγυρίζει στον κύλινδρο.

Ο καθηγητής Κάρναχαμ είχε υπ' όψη του αρχικά να μεταχειρισθεί τη μηχανή αυτή για την κίνηση αυτοκινήτων, που θα κατανάλωναν οποιοδήποτε καύσιμη ύλη, θα ξεκινούσαν άμέσως, χωρίς προθέρμανση, και δεν θα χρειαζόνταν κωκώτιο ταχυτήτων, ούτε φρένα, ούτε μηχανική μετάδοση της κινήσεως στους τροχούς (άμπραγιζ, άξονα, κλπ.).

Ο συμπιεσμένος αέρας του κυλίνδρου θα έβγαζε σε ανεξάρτητους κινητήρες, συνδεδεμένους με κάθε τροχό, και θα τους περιστρέφε.

Οι ίδιοι κινητήρες θα μπορούσαν να περιστραφούν και αντίθετως και να λειτουργήσουν έτσι ως φρένα.

Δυστυχώς, δεν επέτυχε στην πράξη η ιδέα αυτή.

Τότε ο καθηγητής Κάρναχαμ σκέφθηκε να την εφαρμόσει για την ψύξη των σπιτιών με τα νέα συστήματα κλιματισμού (έιο κοντίσιον).

Η μηχανή του κινεί τα ψυκτικά μηχανήματα, όπως ένα ηλεκτρικό μοτέρ.

Φαίνεται δε ότι τα αποτελέσματα είναι πολύ ενδιαφέροντα.

Με την κατανάλωση δηλαδή 1½ κυβικού μέτρου γκαζιού την ώρα, ψύχεται το καλοκαίρι ένα σπίτι χωρητικότητας 3-4 δωμάτων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, σε πολλά μέρη της Αμερικής, το γκαζί είναι πάμφθην. Συνεπώς, η μέθοδος αυτή συμφέρει πολύ περισσότερο από την ψύξη με ηλεκτρισμό.

Σχηματικό διάγραμμα του νέου τύπου της μηχανής θερμού αέρα. 1) Κύλινδρος. 2) έμβολο γκαζιού. 3) Μανόμετρο ψυκόμενου νερού. 4) Σωλήν διοχετεύσεως γκαζιού. 5) Καπνοδόχος. 6) Βολάν. 7) Βαλβίδες διοχετεύσεως συμπιεσμένου αέρα. 8) Αεροφογάκια. 9) Κινητήρ.

Ύψους 30 πόντων περίπου, κλειστό και με κανική κορυφή.

Μέσα σ' αυτόν ανεβοκατεβαίνει ένα πιστόνι, όχι έντελώς εφάρμοστο, ώστε να αφήνει να περνά αέρας ανάμεσα σ' αυτό και στα τοιχώματα του κυλίνδρου.

Η κορυφή του κυλίνδρου θερμαίνεται με ένα καυστήρα γκαζιού. Η βάση του ψύχεται με ένα «μάνδυα» όπου κυκλοφορεί συνεχώς κρύο νερό.

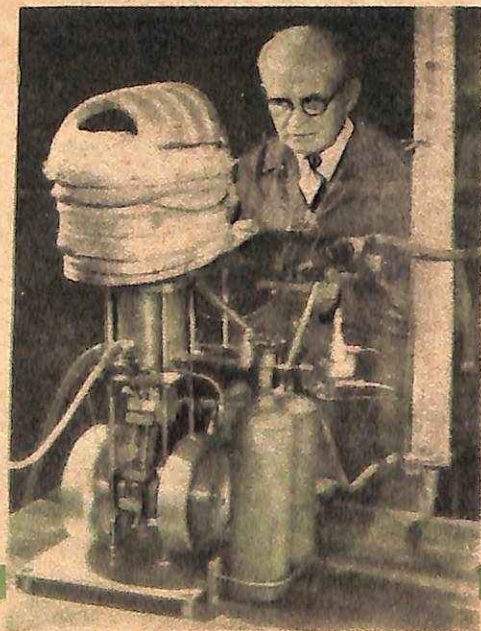
Η φλόγα του γκαζιού θερμαίνει τον αέρα της κορυφής του κυλίνδρου, ο οποίος διαστέλλεται και σπρώχνει προς τα κάτω το πιστόνι. Έτσι, συμπιέζεται ο άλλος αέρας που υπάρχει στο κάτω μέρος του κυλίνδρου. Ένα μέρος απ' αυτόν βγαίνει τότε από τον κύλινδρο, από ένα στόμιο, ενώ ο υπόλοιπος εισχωρεί γύρω από το χαλαρό πιστόνι και ανεβαίνει στη επάνω μέρος του κυλίνδρου.

Η κίνησης του πιστονιού μεταδίδεται σ' ένα βολάν.

Με την κεκτημένη δε ταχύτητα που αποκτά το βολάν αυτό, κάνει το πιστόνι να ξαναβεί κατόπι. Ο περισσώτερος αέρας της κορυφής του κυλίνδρου, ψύχεται από το νερό και συστέλλεται.

Και επαναλαμβάνεται κατόπιν ο ίδιος κύκλος της διαστολής και συστολής και του ανεβοκατεβάσματος του πιστονιού.

Στο μεταξύ, ο αέρας που βγήκε, όπως

Ο καθηγητής Ο. Κάρναχαμ παρακολουθεί τη λειτουργία της τελειοποιημένης μηχανής θερμού αέρα που επινόησε.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό "Άλλεν Τσέιζ"

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Με τη μεσολάβηση του δικηγόρου Μπόργκμαν, χαρίζεται στον γκαγκστερ Ράντ Κόλεμαν το υπόλοιπο της ποινής του. Ο Μπόργκμαν ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν, γιατί τον ήξερε για ικανό, άφοβο και πιστό στο λόγο του κι' ήθελε να του προτείνει μια μεγάλη δουλειά. Πραγματικά, έρχεται κρυφά σ' επαφή μαζί του και του εξηγεί το σχέδιό του: Θα ληστέψουν ένα θαλασσιόπλοιο αυτοκίνητο, που θα μεταφέρει 2 εκατομμύρια δολάρια. Αρχηγός θα είναι ο Ράντ, με βοήθους του το Τζέικ Χάρτ και το Τζέικ Γκρήν. Ο Μπόργκμαν έχει κανονίσει όλες τις λεπτομέρειες. Καθώς φεύγει ο Ράντ από το σπίτι του δικηγόρου, του ρίχνεται η φιλέντα του, η Πάμ, μια όμορφη και προκλητική κοπέλλα. Αυτός όμως την κρατάει σ' απόσταση, γιατί δεν τον συμφέρει να μαλώσει με το Μπόργκμαν. Συναντάει έπειτα το Χάρτ και το Γκρήν και συνεννοούνται για τη ληστεία, στην οποία θα τους βοηθήσει κι' ο σωφέρ του θαλασσιόπλοιου, κάποιος Ο' Μάλλεϋ. Αφού άρραξαν τα λεφτά, θα φύγουν μ' ένα γιωτ, που τους έχει εξασφαλίσει ο Μπόργκμαν. Ο δικηγόρος θα τους συναντήσει στη Φλόριντα, για να πάρη το μερίδιό του. Γυρίζοντας στο ξενοδοχείο του, ο Ράντ βρίσκει να τον περιμένει στην καμαρά του η Πάμ, μισόγυμνη. Υποχωρεί τότε στον πειρασμό. Το άλλο πρωί όμως, τα φανερώνει όλα στο Μπόργκμαν και του παραπονείται ότι μίλησε στην Πάμ για τη ληστεία που σχεδιάζουν. Στην πραγματικότητα, η Πάμ τα έχει μάθει όλα απ' τον Ο' Μάλλεϋ, που είναι αδελφός της. Ο Ράντ συναντάει και με δυο άλλους, που θα πάρουν μέρος στη ληστεία: το νιγαντσόμο 'Ιρλανδό Πάντν και τον τοξικομανή Μεξικανό Μάννυ Λοπέξ. Μαλώνει μάλιστα με το Λοπέξ και τον βέρνει. Φτάνει η ώρα της μέρας. Όλα πηγαίνουν καλά στην αρχή, σύμφωνα με το σχέδιο της συμμορίας. Αλλά ο Ο' Μάλλεϋ, που εχθρεύεται κρυφά το Μπόργκμαν, έχει υπ' όψη του να τον ξεγελάσει και να προκαλέσει την αποτυχία της ληστείας. Ο Ράντ το καταλαβαίνει, την τελευταία στιγμή, κι' αναγκάζεται να τον σκοτώσει. Τραυματίζονται επίσης ένας από τους συνοδούς των χρημάτων κι' ο Τζέικ.

Ο Λοπέξ ήταν ο τελευταίος απ' τους γκαγκστερς που σκοτώθηκε σ' αυτό καμινόνι. Άνταν 20 τόννων, τη στιγμή που άνασκηκόνταν το πίσω μέρος του κι' έκρυβε στο εσωτερικό του το θαλασσιόπλοιο. Την τελευταία στιγμή όμως, σταμάτησε, γύρισε προς το δρόμο και, με το αυτόματο που είχε βρή δίπλα στο σώμα του Ο' Μάλλεϋ, έριξε μια ριπή προς το μέρος της 38ης 'Οδού.

Ο Ρόζενμπεργκ, ο πόλιςμαν της Τροχιάς, που βρισκόταν κοντά στη διασταύρωση, με το ρεβόλβερ στο χέρι, δέχθηκε τις σφαίρες και σωριάστηκε χαλάμ.

Ο Τζώρτζ Χάρτ έβαλε μπροστά, και το καμινόνι άπομακρύνθηκε γρήγορα απ' το πεζοδρόμιο. Στην 39η 'Οδό, είχε αποκτήσει κι' όλες αρκετή ταχύτητα, κι' ο μπροστινός προφυλακτήρας του χτύπησε στο

πλευρό ένα κίτρινο ταξί, σταματημένο.

Μόλις το καμινόνι είχε περάσει τη γωνιά του δρόμου, μια μεγάλη μαύρη λιμουζίνα, μ' ένα σωφέρ, με σπολή, σταμάτησε στη μέση της 39ης Λεωφόρου, στο ύψος της 39ης 'Οδού, εμποδίζοντας την κίνηση κάθε αυτοκινήτου που έρχόταν απ' το νότο. Ο σωφέρ πήδησε απ' τη θέση του κι' έτρεξε προς την κοντινή είσοδο του μετρό.

Ένα χάος απερίγραπτο επικρατούσε τώρα στην 7η Λεωφόρο, ανάμεσα στην 38η και την 39η 'Οδό.

Ένα αστυνομικό αυτοκίνητο σταμάτησε στο μέρος που είχε πέσει ο Ρόζενμπεργκ. Κατέβηκε απ' αυτό ένας αστυφύλακας με σπολή και κύτταξε γύρω να σαστισμένους, προσπαθώντας να καταλάβει τί είχε συμβεί. Ο

σύντροφός του που οδηγούσε, έτοιμασε την καρμπίνα του, πήδησε έξω από τ' αυτοκίνητο κι' έτρεξε προς το μέρος της συγκρούσεως του χειραμαξίου με το ταξί.

Απ' τα εκατό και πλέον άτομα που είχαν παρευρεθεί στη ληστεία, μονάχα ένα είχε την έτοιμότητα να δράση άμέσως, μέσα στα τρία-τέσσερα πρώτα λεπτά: Κάποια μίς Χόμπσον, δακτυλογράφος, δρισκόταν τυχαίως στο παράθυρο του γραφείου της, στο τρίτο πάτωμα, τη στιγμή εκείνη. Κι' έμεινε εκεί, παρακολουθώντας σαν υπνωτισμένη όλη τη σκηνή που ξετυλιγότανε μπροστά στα μάτια της...

Είδε να εξαφανίζεται το θαλασσιόπλοιο στο εσωτερικό του μεγάλου καμινονιού και κατάλαβε άμέσως τη σοβαρότητα της

καταστάσεως. Άρπαξε λοιπόν το τηλέφωνο, για να ειδοποιησιν την αστυνομία.

Χρειάστηκαν πολλά λεπτά, για να πεισθή ο αστυνομικός της υπηρεσίας πως δεν είχε χάσει τα μυαλά της ή μίς Χόμπσον. Όσο που να μπορέσει επιτέλους ή δακτυλογράφος να εξηγήσει όλη την ιστορία στον αστυνομικό, το καμινόνι των 20 τόννων είχε σταματήσει πίσω από μια Πακάρ, στην 46η 'Οδό, ανάμεσα στην 5η και την 6η Λεωφόρο.

Μέσα στο καμινόνι, ο Τζέικ Γκρήν καθότανε δίπλα στο Χάρτ, χλωμός και με τα δάχτυλα σφιγμένα, και θλαστήμους σε όλοένα.

Θα σου φορέσω φίμωτρο, μόλις σταματήσουμε για να μεταφέρουμε τα λεφτά... του είπε ο Τζώρτζ. Τι σ' έχει πιάσει, διάβολε;

Ο Τζέικ εξακολουθούσε τις βλαστήμιες του. Ο ιδρώτας του στάλαζε μέσ' στα μάτια του.

Ο Μάννυ είχε περάσει απ' το παραθυράκι στο πίσω μέρος του καμινονιού κι' είχε άνοιξει τις πόρτες του θαλασσιόπλοιου. Ο Ράντ κι' αυτός ξεφορτώναν τώρα τα σακκούλια με τα λεφτά και τα κλείνανε σε χαρτονένια κουτιά.

Τι έγινε ακριβώς; ρώτησε ο Μάννυ.

Ο Ο' Μάλλεϋ θέλησε να μάρ τη σκάση! του εξήγησε ο Ράντ. Βγήκε έξω, με το όπλο του, αντί να καθίσει φρόνιμος στο βολάν του. Δεν ξέρω τί σκοπούς είχε... μα αυτό ήταν έξω από το πρόγραμμά μας, και γι' αυτό τον ξεπάστρεψα! —Ε, και τί πειράζει; Τελειώσαμε πια εύκολα τη δουλειά κι' απαλαχτήκαμε από ένα μάρτυρα.

Ναι, μα έμένα δεν μ' άρεσαν καθόλου οι σκοταμοί, όταν μπορώ να τους απόφυγω... Καλα τότελα εγώ πως θα μάρ ταχαιναν μπλεξίματα!

Ο Μάννυ άναστήκωσε τους ώμους του και είπε:

Μήπως δεν σκότωσα κι' εγώ τον άστυφύλακα της Τροχιάς, πριν ξεκινήσουμε;

Ο Ράντ άφισε απότομα το σακκούλι που κρατούσε, άνασκηκώθηκε και κύτταξε το Μεξικανό.

Τι έκανες, λέει; φώναξε.

Χτύπησα τον πόλιςμαν... Μά γιατί; Άσχημα έκανα; —Επρεπε να τον άφισα να μάρ κυνηγήσει;

Ο Ράντ είχε άνάψει απ' το θυμό του.

—Ελπίζω να μάρ τον σκότωσες... φιβούρσε. Άλλοίως, ή άστυνομία δεν θα μάρ άφισα σε χλωρό κλαρί...

Τι, φοβάσαι τώρα; είπε ο Μάννυ. Κι' εγώ πού σάς νομίζα σκληρούς άντρες!...

Ο Ράντ δεν άπάντησε. —Επρεπε να τα περιμένη, κάτι τέτοια, άφού είχε δεχτή να πάρη μέρος στη δουλειά ένας τοξί-

Μικρές Ιστορίες

Το πάθημα του Άμερικανού

Ο γιός του κύρ Σταύρου του σιδερά γύρισε στο χωριό του, τα Κάτω Περιβόλια, μετά από ένα πολύχρονο ταξίδι στην Αμερική. Πολλά λεπτά δεν είχε, μα είχε ύψος και τσιμπέ. Κανένας λοιπόν δεν τον αναγνώριζε απ' τους συχωριανούς του. Τίποτα δεν του άρεσε πια στο χωριό κι' ο τοπος του φαινόταν πολύ στενός για έναν άνθρωπο που έζησε στην Αμερική. Κύτταξε τα σπίτια κι' έλεγε:

—Πφ! Εμείς στην Αμερική έχουμε εκατό φορές πια μεγάλα απ' αυτά!...

Όλα τάβρισκε μικρά ο Άμερικανός, ακόμα και τα δένδρα και τις αγελάδες!...

Επίσης, δεν μπορούσε να κοιμηθί στρωματάδα στο πατρικό του σπίτι κι' αποφάσισε να μείνει στο μοναδικό ξενοδοχείο του χωριού.

—Εμείς στην Αμερική έχουμε διακόσιες φορές μεγαλύτερα ξενοδοχεία απ' αυτό! είπε με περιφρονησι μόλις το είδε.

Μα ο μπάρμπα-Στάθης ο ξενοδόχος, δεν τα σήκωνε κάτι τέτοια.

—Έννοια σου και θα στον συγχωρίσω εγώ τον ψηλομύτη τον Άμερικανό! είπε στους συχωριανούς του. Μόνο καθίστε εδώ να δέτε τί έχει να γίνη, μόλις πάη να κοιμηθί.

Και πραγματικά δεν πέρασαν πέντε λεπτά από την στιγμή που έκλεισε την πόρτα του ο Άμερικανός κι' άκούγονται φωνές και φθορές.

Τρέχει ο μπάρμπα-Στάθης κι' οι χωριανοί και βλέπουν τον Άμερικανό να δείχνει τρεις χελώνες, που βρίσκονταν μέσα στο σεντόνι του.

—Γι' αυτές τρώαζες, γιέ μου; του άποκρίνεται ο μπάρμπα-Στάθης. Δεν είναι τίποτα... Είναι τρία κοριούδακια!...

—Ακόμη το φυσάει ο Άμερικανός...

κομανής... "Ασχημο δρόμο είχαν πάρει τα πράγματα!

Τη στιγμή εκείνη, ο Τζώρτζ Χάρτ είδε πρώτος ένα πόλισμαν με μεσοσκέλια, που είχε σταματήσει στον άδειο δρόμο, πίσω απ' την Πακάρ. Κρατούσε το κορνέ του και κάτι έγγραφη: μία μήνυση για τ' αυτοκίνητο που στεκότανε μπροστά απ' την Πακάρ.

Ο Χάρτ δεν διάσασε. Φρενάρισε, στην άκρη του πεζοδρομίου και μουρμούρισε μία προειδοποίηση στο Τζέικ και τον Πάντ, που κάθονταν δίπλα του.

Ο Πάντ έσκυψε πίσω, για να ειδοποιήσει το Ράντ.

—Εσείς οι άλλοι, φορτώστε το πράγμα στην Πακάρ, διάταξε ο Ράντ Κόλεμαν. "Αν θα βρίσκεται εκεί ακόμα ο πόλισμαν, όταν τελειώσετε, θα τον αναλάβω εγώ. Βγαίνω έξω από τώρα, για να τον συγυρίσω, αν κάνει τον περίεργο.

Ο Χάρτ έμεινε στο βολάν κι' ο Πάντ κοτέθηκε στο δρόμο. Ο Μάννυ άρχισε να του δίνει τα χαρτονένια κουτιά, που είχαν μέσα τα σακκούλια, κι' εκείνος τα στοίβαζε γρήγορα στο πίσω μέρος της Πακάρ.

—Περιποιήσου το χέρι του Τζέικ... είπε ο Ράντ στο Χάρτ, πριν πηδήσει κι' αυτός απ' το καμινόνι στο δρόμο.

Ο μοτοσικλετιστής έρχόταν τώρα προς το μέρος τους.

—Δεν το ξέρετε πως απαγορεύεται η στάθμευση φορτηγών σ' αυτό το δρόμο;

Πέρασε το κεφάλι του μέσα στο κουδούνιστο κι' άλλαξε άμέσως έκφραση.

—Μά... τί έγινε εδώ; πρόσθεσε.

Το ρόπαλο του Χάρτ τούδωσε την απάντηση...

—Επειτα από μερικές στιγμές, ο Ράντ κι' ο Χάρτ βοηθούσαν το Τζέικ ν' ανέβη στην Πακάρ και να καθήσει στο πίσω μέρος της.

—Έν τάξει όλα; ρώτησε ο Ράντ το Πάντ.

—Ναί, τελειώσαμε.

—Καλά. Έσύ κι' ο Μάννυ ανέβητε σ' αυτοκίνητο που στέκεται μπροστά μου — αυτό που έφαγε τη μήνυση. Θα βρήτε τα κλειδιά στο ταμπλό. Μην αργήτε! Και τ' ου σας να μη σας παρακολουθήσει κανείς... Θα ξαναβρεθούμε όλοι στη βενζινακάρα.

Τη στιγμή που ξεκινούσε η Πακάρ, με το Χάρτ στο βολάν, μία γυναίκα άρχισε να ουρλιάζει, στην άκρη του δρόμου.

—Να πάρη ο διάβολος! μουρμούρισε ο Ράντ. "Όλα στραβά μας πάνε σήμερα!

Ο Τζώρτζ Χάρτ, άπασχολημένος με το βολάν, δεν μπορούσε να του απαντήσει. Το βαρύ αυτοκίνητο έστριψε απότομα απ' την 46η οδό στην Παρκ "Α-βενιού. Ένα αστυνομικό άμαξι, που έτρεχε προς το νότο, το προσπέρασε χωρίς να του δώσει καθόλου προσοχή.

Σε μερικές στιγμές, τους προσπέρασε και τ' αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο Μάννυ, με 80 χιλιόμετρα την ώρα.

—Το ζω! μουρμούρισε ο Ράντ. Θα τον τσακώσω ή αστυνομία, έτσι που τρέχει σαν τρελλός!...

»Η γυναίκα εκείνη, στην 46η οδό, σε είδε που χτυπούσε τον αστυφύλακα. Είμαι δε βέβαιος πως πήρε τον αριθμό

της Πακάρ... Πάντως, η αστυνομία θάχρη βρή το καμινόνι, σε τρία λεπτά...

Οι τελευταίες λέξεις του Ράντ πνίγηκαν μέσα σ' ένα στρίγγλισμα των φρενών. Ο Χάρτ έστριψε απότομα το βολάν, προς το πεζοδρόμιο, για ν' αποφύγει μία άσπρη κούρσα με πολλά χρώμα που του είχε κλείσει το δρόμο.

—Ποιά είναι πάλι αυτή η παλαβή, που κάθεται στο βολάν; γκρίνιασε.

Ο Ράντ είχε χλωμιάσει.

—Την ξαναείδα άλλη μία φορά, απάντησε. "Εκείνη την ημέρα, έξω απ' το σπίτι σου... Περίμενε το Μεξικανό, το Λοπέξ, την πρώτη φορά που είχε έρθει... Τί γυρεύει διαρκώς μές' στα πόδια μας;

Ο Τζώρτζ θέλησε κάτι να πη, όταν ο Τζέικ τους φώναξε από πίσω:

—Εσείς οι δυο το ρίξατε στη φλυαρία, κι' εγώ χάνω όλο μου το αίμα!

Ο Κόλεμαν δρασκέλισε γρήγορα το κάθισμα και πέρασε πίσω. Έσκισε σε λουρίδες το μαντήλι του κι' έδεσε σφιχτά μία απ' αυτές γύρω απ' το μπράτσο του Γκρήν, για να

σταματήσει την κυκλοφορία του αίματος.

—Είσαι πολύ χτυπημένος, Τζέικ; τον ρώτησε.

—Αρκετά. Έχω χάσει το λιγότερο δυο δαχτυλά! Πρέπει να με δει ένας γιατρός.

Ο Ράντ χτύπησε στον ώμο το Τζώρτζ.

—Πιστεύεις ναχουμε φτάσει στο Χάρλεμ Ρίβερ σε δέκα λεπτά; τον ρώτησε.

—Εκείνος απάντησε μ' ένα καταφατικό μουγκρητό.

—Σταμάτησε λοιπόν στην έπομένη πόρτα, σ' ένα φαρμακείο με τηλέφωνο. Έχω να τηλεφωνήσω κάπου.

Ο Μπόργκμαν απάντησε άμεσως, μάλιστα πήρε τον αριθμό του ο Ράντ. Όταν αναγνώρισε τη φωνή του, άρχισε να φωνάζει:

—Διάκοψε άμέσως, ήλιθιε! Χαλάει ο κόσμος!... Ένα γιαντρό, είπες; Θα φροντίσω να τον φέρω μαζί μου, στο γιάντ.

Κι' έκλεισε γρήγορα το τηλέφωνο.

Καθώς ξαναγύριζε σ' αυτοκίνητο, ο Ράντ είδε και πάλι την άσπρη κούρσα με τα χρώμα. Ήταν σταματημένη πίσω ακριβώς απ' την Πακάρ.

Ο Κόλεμαν πήγε κοντά της, έξω φρενών. Η κοπέλλα που καθόταν στο βολάν, τον κύταζε ψυχρά. Πριν ακόμα ανοίξει το στόμα του, τού είπε:

—Μη μου κάνετε ερωτήσεις. Μην πητε λέξι! Μαθετε μονάχα πως έχουνε μαρκάρι την Πακάρ σας! Σε πέντε λεπτά, θα σας έχω στρώσει στο κυνήγι όλη η αστυνομία της Νέας Υόρκης.

»Περάστε όλοι στο δικό μου αυτοκίνητο και φέρτε και το «έμπόρευσμά» σας. Μη χάνετε λεπτό!

Ο Ράντ έμεινε μία στιγμή άναποφάσιστος. "Υστερα, βλέποντας ένα αστυνομικό αυτοκίνητο που περνούσε γρήγορα απ' τη γωνία του δρόμου, έριξε μία κυκλική ματιά γύρω του, έκαιε ένα νόημα στην κοκκινομάλλα και ξαναγύρισε στην Πακάρ.

Χρειάστηκε ένα λεπτό, για να εξηγήσει την κατάσταση στο Χάρτ.

—Μη μου κάνης ερωτήσεις, τού είπε. Δεν την ξέρω, αυτή την κοπέλλα. Αδιάφορο όμως! Έχει ένα αυτοκίνητο και τη χρειάζομαστε. Βάλε στο πίσω κάθισμα το Τζέικ κι' ανάλαβε τον έσύ. Έγώ θα φορτώσω τα κουτιά.

Τις επόμενες στιγμές, ένεργουσε σαν αυτόματα. Μόνο, όταν κάθισε κοντά στην κοκκινομάλλα, ήρθε πάλι στην πραγματικότητα.

Αυτή η κοπέλλα, που περίμενε το Μάννυ έξω απ' το σπίτι, είχε κατορθώσει με κάποιον τρόπο να παρακολουθήσει όλη την εξέλιξη. Θα πήγαινε, φαίνεται, μπροστά απ' την Πακάρ, σ' όλη τη διαδρομή, κι' όταν στρίφανε στην πόρτα φρόντισε να τους φτάσει.

—Μήπως σας στέλνει ο Μπόργκμαν; τη ρώτησε ο Ράντ, ενώ εκείνη έπαιρνε την κατεύθυνση του Χάρλεμ Ρίβερ.

Δεν τού απάντησε. Την εξέτασε από κοντά, για πρώτη φορά, και βρήκε πως αξίζει τον κόπο...

Είχε μία τσαχπίνικη μυτίσα και μάτια πράσινα σαν σμαράγδια. Φαινόταν άμεσως πως ήταν Ίρλανδη, όπως κι' ο Πάντ. Δεν ήταν μεγαλύτερη από 21 χρονών.

—Ποιος είν' αυτός ο Μπόργκμαν; ρώτησε.

Κι' απ' τον τόνο της φωνής της, ο Κόλεμαν πείσθηκε άμέσως πως δεν τ' ήξερε πραγματικά.

«Ποτέ δεν είδα μία δουλειά με τόσα άγκυθια! είπε με τον νου του. Πρώτα ανακατεύτηκε η Πάμ, δίχως κανένα λόγο. "Υστερα ο Ο' Μάλλεϋ θέλησε να μάς ξεγελάσει. Ο Τζέικ πληγώθηκε άσχημα. Ο Μάννυ ξεκάνει ένα αστυφύλακα. Και τώρα μάς φορτώθηκε κι' αυτή η μικρή!»

Δεν μπορούσε ωστόσο να μην παραδεχθεί πως η «μικρή» τους εξυπηρετούσε, για την ώρα.

Η άγνοια δεν φαινόταν να χρειάζεται καμμία οδηγία. Πήγαινε κατ' ευθείαν σ' ένα τεράστιο υπόστεγο, στην όχθη του Χάρλεμ Ρίβερ.

Όταν πλησιάζανε εκεί, είδαν να μπαίνει απ' την ανοιχτή πόρτα τ' αυτοκίνητο, που έφερνε το Μάννυ και τον Πάντ.

Η κοπέλλα το ακολούθησε άδισταχτα μέσα στο υπόστεγο,

κι' ή βαρεία πόρτα ξανάκλεισε. Ο Ράντ είδε το Μάννυ να κατεβαίνει απ' το πρώτο αυτοκίνητο και να γυρίζει προς το μέρος τους.

Παρ' όλο το μισοσκόταδο, μπόρεσε να διακρίνη την έκφραση έκπληξης που υπήρχε στο πρόσωπό του. Ήταν ολοφάνερο πως δεν περίμενε καθόλου να δει εκεί την κούρσα της φιλενάδας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο Φράνσις Κρέιν ήταν ένας Ίρλανδός αστυφύλακας, τραχύς άντρας. Είχε γεννηθεί και μεγαλώσει σε μία κακόφημη γειτονιά της Νέας Υόρκης. Κι' είχε παντρευτεί μία ξανθή γειτονοπούλα του, απ' τη βόρειο Ίρλάνδια.

Το μοναδικό παιδί τους, η Κίττυ, είχε γεννηθεί το 1930. Τη νύχτα της γεννήσεώς της, είχε μεθύσει ο πατέρας της. Ξεχάσε πως ήταν αστυφύλακας, τα ξεχάσε όλα, εκτός μονάχα πως είχε αποκτήσει ένα χαριτωμένο μωρό. Μοίρασε γενναία δώρα στην παρέα του τα πόρτα που γέμιζαν τις τσέπες του, και δέχτηκε γι' ανταλλάγμα πολυάριθμα κεράσματα.

Ανάμεσα στα διάφορα πράγματα που είχε ξεχάσει ο Φράνσις Κρέιν, εκείνο το βράδυ, ήταν και το αστυνομικό ρεβόλβερ του, εκείνο που είχε συνήθως κάτω απ' τη μασχάλη του, μέσα σε μία θήκη, ακόμα κι' όταν δεν ήταν σε υπηρεσία. Κι' αυτή η παράλειψή του τού στοίχισε τη ζωή και στέρξε την κόρη του απ' την αγαπητή του και τις συμβουλές του, στα πρώτα χρόνια της ζωής της. Αυτό κυρίως την έκαιε να πάρη τον κακό δρόμο.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν τρεις κακοποιοί μπήκανε στο μπάρ, όπου αγόρευε ο Φράνσις Κρέιν για τ' αγαθά της πατρότητος. Οι άλλοι πελάτες κι' ο μπάρμαν υπάκουσαν γρήγορα στις διαταγές τους. Μα ο Φράνσις αρκέστηκε να γυρίσει προς το μέρος τους, χαρούμενα, σηκώνοντας ψηλά το ποτήρι του με την αφορμή μύπυρα.

—Καλώς τα παιδιά! τούς είπε. Πάρτε και σεις από ένα πούρο, κι' ελάτε να τσουγκρίσουμε στην υγεία της μικρής μου Κίττυ.

Εβγαλε τρία πούρα απ' την τσέπη του και τούς τα πρόσφερε.

—Δεν μάς χρειάζονται! μουγκρίσε ένας απ' αυτούς, ο αρχηγός τους.

Και με μία βανάουση χειρονομίας, τού τα πέταξε απ' τα χέρια.

Ο Κρέιν έμεινε άφωνος μία στιγμή. "Υστερα αντέδρασε, όχι σαν αστυνομικός μπροστά στους γκάνγκστερς, αλλά σαν θύμα μιάς άσυγχωρητης προσβολής προς τον εαυτό του και προς τη νεογέννητη κόρη του.

Μ' ένα μανιασμένο μουγκρητό, άφισε το ποτήρι που κρατούσε κι' έκαιε μία κίνησι για ν' άρπάξει το πιστόλι που είχε ξεχάσει να πάρη μαζί του.

Υστερα χύμηξε και χτύπησε με την άριστη γροθιά του στη μασέλα εκείνον που είχε τολμήσει ν' άρνηση τη φιλική προσφορά του.

Επειτα από ένα λεπτό, κείτονταν στο πάτωμα, με ξέρ

σφαίρες στο κορμί του. Και πέθανε ενώ τον πηγαίνανε στο νοσοκομείο.

Η Μαρία, η μητέρα της Κίττυ, ήταν ως τότε μία καλή γυναίκα και νοικοκυρά. Μά, όταν έχασε τον άντρα της, κάτι έσπασε μέσα της...

Η οικογένειά της την είχε διώξει, την ημέρα που παντρεύτηκε με τον Ίρλανδό. "Ακόμα κι' όταν χήρεψε ξαφνικά, δεν τη συχωρέσανε. Έτσι, η Μαρία Κρέιν έμεινε μ' ένα μωρό στην άγκυα και με μία μικρή σύνταξη. Κι' απόκτησε σιγά-σιγά τη συνήθεια να πίνει, να μεθά.

Τα πράγματα πήγαιναν ώσπου μάλλον καλά, ως την εποχή που η μικρή Κίττυ έγινε πέντε χρονών κι' έπρόκειτο να γραφτεί στο σχολείο. Η μητέρα της έγινε τότε πραγματική μετρεμένη. Στα δέκα επόμενα χρόνια, κυριεύτηκε ολοκληρωτικά απ' το πάθος της. Κι' η Κίττυ βρέθηκε σχεδόν μονάχη, δίχως συμβουλή και καθοδήγηση.

Ορίσασε γρήγορα, σαν ένα παιδί του δρόμου, μ' ένα πρόωγο ταλέντο να τα βγάξη πέρα ακόμα και στις πιο δύσκολες περιστάσεις.

Στα 17 χρόνια της, δεν είχε πια να μάθη πολλά πράγματα.

Ήταν αδύνατη, με αναστημα 1 και 55, και διατηρούσε

ακόμα μία εύλογιστη αγορίστικη σιλουέτα. Ζούσε στο δρόμο και περνούσε τις μέρες της κλέβοντας στα μαγαζιά, έπικεφαλής μιάς συμμορίας από κορίτσια.

Έμενε όμως ακόμα σπίτι της τα βράδια, για να φροντίσει για τη μεθυσμένη μητέρα της. Την ευχαριστούσε άλλωστε ν' απομονώνεται με τα βιβλία της, τη μουσική και τα όνειρά της. Μεταμορφωνόταν γρήγορα σε γυναίκα.

Όταν έγινε 20 χρονών, ένας πόλισμαν της γειτονιάς, που είχε γνωρίσει άλλοτε τον πατέρα της, έδωσε την περιγραφή της σ' ένα επιθεωρητή αυτοπάθος της θά την έκανε να χρειάζεται περισσότερο λεφτά, κι' αυτό θα εξυπηρετούσε μία μέρα τα σχέδιά του.

Όλα συνέβησαν περίπου όπως τάχε προβλέψει. Με την ηλικία και τα χάλια που είχε, η Μαρία δεν ήταν πια ικανή να βγάλει αρκετά λεφτά για να πληρώσει τα ναρκωτικά, που της είχαν γίνει απαραίτητα και που μεγάλωνε συνεχώς τις δόσεις τους.

Καθώς δε η μητέρα της ήταν το μόνο πλάσμα στον κόσμο που αγαπούσε η Κίττυ, κι' ήταν έτοιμη για όλα για χάρη της, βράθηκε να βρη τα λεφτά που χρειαζόταν για να μη στερηθεί το ναρκωτικό της.

Ο Μάννυ της εξήγησε τότε πως θα μπορούσε να λύση το πρόβλημα. Έκαμε όμως το λάθος να βελήση να μυσήσει ο ίδιος την Κίττυ στην καινούρια για καριέρα που της υποδείκνυε...

να μεθοκοπά. Ο Μάννυ τριγύριζε τότε σ' αυτές τις γειτονιές, κάνοντας τον «άγαπητικό». Δεν τον ενδιέφερε βέβαια μία γρή, στα χάλια της Μαρίας Κρέιν, είχε όμως καταλάβει άμέσως τις δυνατότητες που πρόσφερε η Κίττυ.

Ανέλαβε λοιπόν τη μητέρα, με το σκοπό να εκμεταλλευθεί μία μέρα την κόρη.

Ωστόσο βλέποντας πως δεν κατάφερε τίποτε με την Κίττυ, έβαλε μπροστά τα μεγάλα μέσα: "Έμαθε τη μητέρα της να παίρνει ναρκωτικά, κάνοντας τη σκέφι πως το καινούργιο αυτό πάθος της θα την έκανε να χρειάζεται περισσότερο λεφτά, κι' αυτό θα εξυπηρετούσε μία μέρα τα σχέδιά του.

Όλα συνέβησαν περίπου όπως τάχε προβλέψει. Με την ηλικία και τα χάλια που είχε, η Μαρία δεν ήταν πια ικανή να βγάλει αρκετά λεφτά για να πληρώσει τα ναρκωτικά, που της είχαν γίνει απαραίτητα και που μεγάλωνε συνεχώς τις δόσεις τους.

Καθώς δε η μητέρα της ήταν το μόνο πλάσμα στον κόσμο που αγαπούσε η Κίττυ, κι' ήταν έτοιμη για όλα για χάρη της, βράθηκε να βρη τα λεφτά που χρειαζόταν για να μη στερηθεί το ναρκωτικό της.

Ο Μάννυ της εξήγησε τότε πως θα μπορούσε να λύση το πρόβλημα. Έκαμε όμως το λάθος να βελήση να μυσήσει ο ίδιος την Κίττυ στην καινούρια για καριέρα που της υποδείκνυε...

Το αποτέλεσμα ήταν να χρειαστούν έννεα ραφές, στο νοσοκομείο, για να κλείση το τραύμα που τού είχε κάμει στο πρόσωπο η Κίττυ μ' ένα μαχαίρι!

Ωστόσο, το μικρό αυτό περιστατικό δεν τον έκαμε να παραιτηθεί απ' τα σχέδιά του. Ήταν επιμονος τύπος.

Μόλις βγήκε απ' το νοσοκομείο, είχε την ευκαιρία να ξαναβρεί την Κίττυ: στην κηδεία της μητέρας της, που είχε πεθάνει ξαφνικά όταν έμαθε το πάθημα αυτού που της προμήθευε τα ναρκωτικά.

Η Κίττυ ήταν πρακτικός τύπος και δεν είχε κρατήσει κακία στο Λοπέξ. Φάγανε μαζί σ' ένα ρεστωράν, μετά την κηδεία, κι' η Κίττυ βρήκε τότε την ευκαιρία να εκθέσει τις απόψεις της στο Μάννυ.

—Ακούσε, μικρέ μου, τού είπε. Μπορούμε να συνεννοηθούμε, εμείς οι δυο, αλλά με τους δικούς μου άρους κι' έχω με τους δικούς σου. Δεν έχω καθόλου σκοπό να πέσω στην άγκυα σου, ούτε και να δουλέψω για λογοριασμό σου. Είμαι έτοιμη όμως να συνεργαστώ μαζί σου, για να βγάλουμε παραδάκι.

Ξέρω ότι σκορπώνεις ένα κολλάκι κάθε τόσο. Έγω χρειάζομαι πολλά λεφτά, για να φύγω μία μέρα από αυτή τη γειτονιά και να ζήσω σαν κυρία. Για να τ' αποκτήσω, μπορώ να κάνω το κάθε τι, ακόμα και να κλέψω ή να σκοτώσω.

Είχε πη αυτά τα λόγια με έκφραση σοβαρή και μετρημένη, κυττάζοντας το Λοπέξ με τα μεγάλα πράσινα μάτια της. Κι' εκείνος κατάλαβε πως δεν άστεινόταν.

«Είναι πρόθυμη γι' όλα, έ-

Χιπιάδες!..

.. ΣΤΟΜΑΤΑ ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΠΟΥΝ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ

Ότι

Η νέα ποιότης του
ΚΡΑΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ είναι
η μεγαλύτερα επίσημονο-
κή χημική επιτυχία της
έποχής μας, που υπερβαί-
νει κάθε προηγούμενη.

16 ΝΕΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
6 ΠΑΣΤΕΛ
2 ΡΟΖΕ Ν° 11-12
2 ΒΕΣΟΤΙΚ Ν° 13-14
2 ΤΡΟΠΙΚΑ Ν° 15-16

ΠΡΟΣ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΩΝ
ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΝΤΟΣ
ΝΕΟΥ ΑΜΠΑΛΑΣ ΕΚ
ΒΑΚΕΛΙΤΟΥ ΕΣΦΡΑΓΙ-
ΣΜΕΝΑ

Και όχι πλέον
χύμα

ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

»Η γυναίκα εκείνη, στην 46η οδό, σε είδε που χτυπούσε τον αστυφύλακα. Είμαι δε βέβαιος πως πήρε τον αριθμό

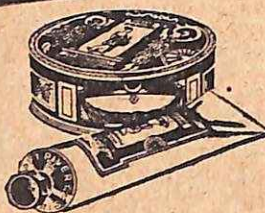
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Έξασφίρει το ίχνος του χρόνου και δίνει ένα δροσερό και νεανικό δέρμα. Έκτός των έξοχων χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: **ΡΕΣΕ - ΜΑΤ - ΓΙΤΑΝ**. Είναι ειδικά συνδυασμένα ανάλογα με τις κλιματολογικές συνθήκες και τον ήλιο φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μία φυσική στιλπνότητα στο μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντικά της μεγάλης άρωματοποιίας **RIVER - PARIS**.

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΡΗ
ΟΔΟΣ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάρκο 2ος Σκουφά από το αριθμό 64)
Λέχεται καθημερινώς 11-1 και 5-7 μ.μ.
Τηλ. 612-515

ΟΜΟΡΦΙΑ άσπαστρο-
πυσα με πραγματική
ανάγνωση του δέρμα-
τος χωρίς στα μοναδικά
έκχυλίσματα
PLACENTA
MONONISTO
ESTHETIQUE MODERNE
Mre KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 4 (ΚΟΛΛΗΝΑΚΙ) ΤΗΛ. 412.010

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

ΚΑΙΤΗ Δ. ΦΕΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ
ΜΕΤΟΧΗ
Σταυριάδου 22 4ος όροφος
Λέχεται 9-1 5-7

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΥΣΗ

Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιδίων και αποτρίχωση με τη βοήθεια της λέιζερ.
Συμβουλευθείτε δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΚΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29.548

τὸς ἀπ' τὴ δουλειὰ πού τῆς προώριζαν» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Τόσο τὸ χειρότερο! Μποροῦσαν ν' ἀναδλεθθοῦν τὰ προσω- πικά του σχέδια. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ σκορῶση μιὰ καλὴ κομπίνα...

Ἔτσι ἄρξισε νὰ «σταδιοδρο- μῇ» ἡ Κίττυ. Στὴν ἀρχή, κρα- τοῦσε ἀπλῶς τὸ πιστόλι τοῦ Μάννου, ὅταν ἐκείνος ἐκανε ἕνα κόλπο. Ὑστερα, ὅσο συνήθιζε κι' ἀποκοτοῦσε αὐτοπεποιθὴσι ἀρχισε νὰ χρησιμεύῃ γιὰ ἀνι- χνευτὴς καὶ σῶφρ, σὲ διάφορες περιπτώσεις.

Ὅσοι ξέρανε τὸ Μάννου, φαν- τάζονταν πὼς συζοῦσε μὲ τὴν Κίττυ, σὰν ἀντρώπου, ἐφόσον κατοικοῦσαν οἱ δύο τοὺς στὸ ἴδιο σπιτί. Μὰ ἦταν ἀπλῶς ἕ- νας συνδυασμὸς πού κάνανε γιὰ νὰχοῦν ἀνεσι καὶ οἰκονο- μία.

Ἡ Κίττυ χρειάζοταν ἀπαραι- τήτως τὴν προστασία πού τῆς ἐξασφάλιζε αὐτὸς ὁ ψευτο-γά- μος. Δὲν ἔπρεπε νὰ φαντασθῇ ἡ ἀστυνομία πὼς ζοῦσε μόνη τῆς, χωρὶς συγκεκριμένη δου- λειά, ὁ Μάννου ἦταν ἡ «βιτρί- να» τῆς.

Ἐκείνος πάλι ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς, ἀφοῦ κατοικοῦσαν μαζί, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν κάνει μιὰ μέρα δική του. Μὰ δὲν ἐδίαζε τὰ πράγματα.

Ὅταν σκεπτόταν τὴν Κίττυ, ἀγγίζε μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ μαρὸρ σημάδι πού εἶχε μεί- νει στὸ μάγουλό του... καὶ συγ- κρατιόταν.

Ἡ Κίττυ ἦταν ἀληθινὴ δυ- ναμὴς... Ἐφτανε νὰ ρίξη μιὰ ματιά στὸς σκληρότερος φο- νιάδες καὶ στοὺς πιο καλο- παντρεμένους, γιὰ νὰ τοὺς κά- νει τυφλὰ ὄργανα τῆς. Μὰ τοὺς κρατοῦσε ὅλους σ' ἀπόστασι.

Μιλοῦσε σὰν καρροτσέισος, ἀγνοοῦσε τί θὰ πῇ ντροπή, ἔ- πινε μαζί μ' ὅλα τὰ παληόμου- τρα, τοὺς ἔκανε συντροφιά... ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ τοὺς ἀφῆνε στὰ κρῶα τοῦ λου- τρού!

Ἦταν ἀρκετὰ πονηρὴ ὥστε νὰ καταλαβαίνει πὼς εἶχε στὴν κατοχή τῆς καὶ ἀνεκτίμητο. Δὲν θὰ τὸ πούλοῦσε λοιπὸν, παρὰ μόνον τὴν ἡμέρα πού θὰ τῆς τὸ πλῆρωναν ὅσο «ξίζε».

Δὲν ἤθελε δηλαδὴ λεφτά, ἀλλὰ ἕνα γερό ἀντρα, ἔξυπνο καὶ ἱκανὸ σὰν κι' αὐτήν. Δὲν τὸν εἶχε βρῇ ἀκόμη, στὴ συν- τροφία τοῦ Μάννου, πού τὴν ἀ- ποτελοῦσαν μόνον μικροκλέ- φτες ἢ «ἀγαπητικοί». Θάξερε ὁμῶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε.

Ἐπαιξε στὸ μεταξὺ τὸ ρό- λο τῆς, δίχως νὰ πολυνοιάζε- ται γιὰ ὅ,τι ἔλεγε κι' ἔκανε ὁ Μάννου... ὡς τὴν ἡμέρα πού τῆς μίλησε ἐκείνος γιὰ κάποιο με- γάλο κόλπο πού σχεδίαζε.

— Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ, θὰ μὲ λογαριάζης περισσότερο, μι- κρή μου, τῆς εἶπε. Αὐτὴ τὴ φο- ρὰ θὰ πιάσω τὴν καλή. Θὰ βγάλω ἀρκετὰ λεφτά, γιὰ νὰ πάμε νὰ περάσουμε τὸ χειμῶ- να στὸ Μαϊάμι. Ἰσως τότε...

— Ἀρλούμπες! Τί ἐννοεῖς ὅταν λές «ἀρκετά»;

— Θὰ ληστέψουμε ἕνα θω- ρακισμένο καμιόνι Μπρούκς, καυχῆθηκε ὁ Μάννου, παραδαι- νωντὰς ἐπὶ τὴν ἐπίσημη ὑπό- σχεσί του νὰ μὴν κάνει λόγο σὲ κανένα Μπρεϊ νὰ πάρω στὸ μερτικό μου πάνω ἀπὸ 60 χι- λιάδες...

Ἐϋπνεσε τότε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κίττυ. Μὲ μερικὲς ἐπιδέ- ξιες ἐρωτήσεις, βεβαιώθηκε πὼς ὁ Λοπέξ εἶχε πέσει τυχαί- ως πάνω σὲ μιὰ μεγάλη «δου- λειά». Σχημάτισε ἐπίσης τὴν πεποίθησι, γιὰ νὰ φτάσῃ τὶς 70 χιλιάδες δολάρια τὸ μερίδιο τοῦ Μάννου, ὁλόκληρο τὸ ποσὸν θάταν πολὺ μεγαλύτερο.

Ἦξερε καλὰ πὼς δὲν θὰ κα- τάρθωνε νὰ χωθῇ κι' αὐτὴ στὸ κόλπο. Μὰ ἦταν ἀποφασισμέ- νη νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν πα- ραμικρὴ εὐκαιρία πού θὰ τῆς παρουσιαζόταν.

Εἶχε πείσει λοιπὸν τὸ Μάν- νου νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν πα- ρακολουθῇ, μετὰ τὴ ληστεία. Τὸ ἐξήγησε πὼς δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τίποτε, ἂν βρισκόταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητο τῆς, γιὰ ὥρα ἀνάγκης.

Ἦταν περὶ τὸ—τοῦ εἶπε— νὰ τὸ ξέρουν οἱ ἄλλοι. Αὐτὸ ὁ- μῶς θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸν σώσῃ, ἂν παρουσιαζότανε καμ- μιὰ ἀναποδιά...

Ὁ Λοπέξ πλησίασε τὸ ἄ- σπρο αὐτοκίνητο. Τὰ μάτια του ἀστράφταν ἀπὸ θυμὸ.

— Παληογυναῖκα! φώναξε. Εἶπες πὼς θὰ μὲ παρακολου- θήσης μόνον γιὰ τὴν περίπτω- σί πού θὰ μοῦ τύχαινε τίποτε. Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγώ...

Καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνη- σι, χαστούκιε δυνατὰ τὴν Κίττυ.

Μὰ ὁ Κόλεμαν εἶχε κατεβῇ στὸ μεταξὺ, ἀπ' τὴν ἄλλη με- ριά τοῦ αὐτοκινήτου. Κατέφε- ρε μιὰ γροθιά στὴ μασέλα τοῦ Μεξικανοῦ καὶ τὸν ξάπλωσε χά- μω, ἀναισθητό.

Ὑστερα στράφηκε, χούφτω- σε τὰ πικνὰ κόκκινα μαλλιά τῆς Κίττυ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ γείρῃ πρὶν τὸ κεφάλι τῆς, γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲς στὰ μάτια.

— Ἀπὸ πού ξεφύτρωσες, τοῦ λόγου σου; μούγκρισε. Καὶ γιατί ἀνακατεύτηκες στὶς δου- λειές μας;

Ἡ Κίττυ πρόφερε μιὰ βλα- στήμια. Τὸ γόνάτο τῆς τεντώ- θηκε ἀπότομα καὶ κλώτσησε τὸ Ράντ. Ἐκείνος τὴν ἀφῆσε ἀμέ- σως καὶ λύγισε στὰ δύο, κρα- τώντας τὴν κοιλία του.

— Κάτω τὰ χέρια, γοργίλλα! τοῦ φώναξε ἡ κοκκινόμαλλα. Δὲν σοῦ φτάνει πού σὰς γλύ- τωσα;... Κουνηθῆτε τώρα! Δὲν ξέρω τί ἔχετε ἀποφασίσει, μὰ σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ χάνετε στιγμὴ... Σὰς κυνηγᾷ ὅλη ἡ ἀστυνομία!

Ὁ Ράντ ξαναβρῆκε τὴν ἀ- νάσας του κι' ἀνασκήθηκε. Στράφηκε στὸν Πάντυ, πού στε- κόταν ὀρθὸς κοντὰ του, περι- μένοντας.

— Πήγαμε στὴ βενζινάκατο αὐτὸ τὸν καταραμένο Μεξικανό, τὸν διέταξε. Πρέπει νὰ φεύ- γουμε.

— Ὑστερα εἶπε στὴν κοπέλλα: — Γίναμε ὅλα μούσκεμα!

Ἐχὼ τώρα στὴν καμπόουρα μου ἕνα πληγωμένο, ἕναν ἄλλο ἀ- ναίσθητο, τὴν ἀστυνομία πού μὲ κυνηγᾷ, καὶ τὴν ἀφεντιά σου!... Δὲν σὲ ξέρω ποιά εἶ-σαι. Θὰ τὰ ξεκαθαρίσουμε ἀρ- γότερα, αὐτὰ. Μὰ, γιὰ τὴν ὥ- ρα, δὲν μπορῶ πιά νὰ σ' ἀφί- σω πίσω μας. Θὰ πάς μαζί μὲ τὸν Πάντυ καὶ μ' αὐτὸν πού σὲ χαστούκιε.

Στράφηκε στὸ Τζώρτζ Χάρτ. — Ἐσύ, Τζώρτζ, κουδάλισε

Κάθε κομψὴ
ΓΥΝΑΙΚΑΣ
Σὲ 9 ἀνεξίτη-
λους φωτει-
νοὺς χρωμα-
τισμούς.

MAORI

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANAL"

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδού τὸ μυστικό μας
M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραδείον τηλεπαιχίας μακρὰς ἀποστάσεως, τῆς Ἐταιρείας Ψυχι- κῶν Ἑρευνῶν, Ὁδὸς Κυμωλῆς 34B. Ὁραὶ ἐπισκεψθεῖτε 9-1 καὶ 4-6½. Τηλ. 812-278.

Συμβουλές για τις γυναῖκες

Τώρα μὲ τὴ ζήτη προσπά- θησε νὰ διαμορφώσῃ τὴ ζωὴ σας κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ ζεσταίνεσθε ὅσο τὸ δυνα- τὸν ὀλιγότερο.

Μιὰ ἀπὸ τίς πλέον κουρα- στικές καθημερινὲς δουλειές εἶναι τὸ μαγειρεύμα. Ὑπάρ- χουν τρεῖς τρόποι γιὰ νὰ τὸ κάμειτε πρὶν εὐχάριστο ἀποφύ- γοντας τὴν ταλαιπωρία τῆς ζέ- στης.

1ον) Μαγειρεύετε ἀπὸ τὸ βράδυ, μὲ τὴν δροσιά.
2ον) Μαγειρεύετε πολὺ πρὶν πρὶν σφίξῃ ἡ ζέστη.
3ον) Μαγειρεύετε ἀπλὰ φα- γητὰ πού εἶναι καὶ πρὶν εὐχα- ρίστα τώρα τὸ καλοκαίρι.

Καὶ πρὶν παντὸς μὴ ξεχνά- τε νὰ τὰ σερβίρετε μὲ μιὰ πα- γωμένη ΦΙΣ πού κόβει τὴ δι- ψα, δροσιζέει καὶ διευκολύνει τὴ χώνευσι.

τὰ λεφτά στὴ βενζινάκατο. Ἐ- γὼ θὰ φροντίσω γιὰ τ' αὐτο- κίνητο.

Ἐπείσε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε, δείχνον- τας τὴν ἀσπρὴ κοῦρσα:

— Πού τὸ πέτυχε, αὐτὸ τ' ἀμάξι; Ποιανὸ εἶναι; Μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα ἢ ἀστυ- νομία ἀπ' αὐτό;

— Τόχοι νοικιάσει μὲ τὸ μῆνα ἀπὸ κάποιο γκαράζ. Σκου- πίζετε ὅλα τὰ δακτυλικά ἀπο- τυπώματα καὶ παρατῆστε τὸ ἐδῶ.

Ὁ Ράντ κούνησε ἐπιδοκιμα- στικά τὸ κεφάλι του.

— Πάντως, ἡ μικρὴ δὲν εἶν' ἀπ' αὐτὲς πού τὰ χάνουνε! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ξεδίδωσε τίς πλάκες μὲ τοὺς ἀριθμούς καὶ τίς σκούπισε μ' ἐπιμέλεια.

Τὸ ὑπόστεγο, φτιαγμένο μὲ σατισμένα μαδέρια, εἶχε δια- στάσεις περὶπου 25 ἐπὶ 20 μέ- τρα. Δὲν εἶχε παράθυρα. Φωτι- ζότανε μόνον ἀπὸ δύο ἡλεκτρι- κὲς λάμπες, στερεωμένες στὸ ταβάνι. Στὴ μιὰ ἄκρη του, τὸ δάπεδὸ του ἀπὸ μπετόν σταμα- τοῦσε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Μὰ οἱ τοῖχοι του κι' ἡ σκεπὴ τοῦ προχωροῦσαν πάνω ἀπ' τὸ νερό, σχηματίζοντας κατ' ἐπὶ κλειστὴ ἀποβάθρα, ὅπου ἦταν δεμένη μιὰ βενζινάκατος 12 μέτρων — ἕνα παλὸ σκάφος τῶν λαθρεμπόρων ἀλκοὸλ.

Στὴν μπροστινὴ καμπίνα, ὁ Πάντυ εἶχε ξαπλώσει κι' ὅλας τὸν ἀναίσθητο ἀκόμα Λοπέξ. Ὁ Τζέικ Γκρήν ἔγειρε στὴν ἄλλη κοκκέτα, σφίγγοντας τὰ δόντια του ἀπ' τὸν πόνο.

Στὴν πρὶν μὲν τὸ σκάφος, μιὰ δευτέρη καμπίνα στεγάσε τὰ τρία δυνατὰ μοτέρ, πού ἐ- πιτρέπαν στὴ βενζινάκατο ν' ἀφήσῃ τὰ καταδιωκτικά τῆς λιμενικῆς ἀστυνομίας. Ὑπῆρχε ἀκόμα ἕνα μικρὸ κουδούκλιο γιὰ τὸν τιμονιέρη.

Ἐνα μουγκρητὸ ἀντήχησε ξαφνικά. Ὁ Τζώρτζ Χάρτ εἶχε βάλει μπροστὰ τὸ δεξιὸ μοτέρ. Ἐκάμε ὕστερα τὸ ἴδιο γιὰ τ' ἄλλο μοτέρ, δὲν μὴν γοῦσταρουνε ὅστερα αὐτὰ τὰ μέρη! Ὅσο καθόλου αὐτὰ ἀνοίχοντο στὸ γρηγορώτερον ἀνοίχοντο στὸ πέλαιος, τόσο τὸ καλλίτερο.

Ἐπείσε τὸν Ράντ, γιὰ νὰ ζε- σταθῶν.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ράντ εἶχε με- ταφέρει στὴν μπροστινὴ καμπί- να τὰ σασκούλια μὲ τὰ λεφτά. Ὁ Μάννου εἶχε ἀνακαθίσει στὴ μιὰ κοκκέτα καὶ ψαχοῦλε μὲ τὸ χέρι του τὴν πονεμένη μα- σέλα του, ριχνοντας ἄγριες μα- τίες στὴν Κίττυ.

— Πρέπει νὰ μὲ δῇ γιατρός, Ράντ! μουρμούρισε ὁ Τζέικ.

— Τὸ φροντίσω, ἐννοία σου.

Μὰ μὰς φέρῃ ἕναν ὁ Μπόργκ- μαν, στὸ γιῶτ.

Ἐβγάλε ἕνα πλατὺ μπουκά- λι ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ πρόσ- θεσε:

— Πιὲς μιὰ—δύο ρουφηξιές καὶ προσπάθησε ν' ἀνέβῃς ὡς τότε. Πιστεύω πὼς καταφέραμε νὰ σταματήσουμε τὸ αἷμα. Ὁ- νὰ θὰ πᾶνε καλά, ὅταν ἀνεβού- με στὸ γιῶτ.

Ὑστερα στράφηκε στὸ Μάν- νου:

— Ἐσύ, παληόμουτρο, κύττα καλὰ νὰ καθήσης φρόνιμα! Ἄν δὲν φλυαροῦσες, δὲν θάταν ἐδῶ τὴν ἡμέρην. Δὲν ξέρω πού τὴν ξετρυπώσες, πάντως ὁμῶς εἴμαστε τώρα ἀναγκασμένοι νὰ τὴν κρατήσουμε μαζί μας. Ὁ- τὴν φτάσουμε στὸ καράβι, θὰ δοῦμε τί θὰ τὴν κάνουμε... Εἰ-

ναι φιλενάδα σου;

— Ναι, βέβαια... ἀπάντησε ὁ Μάννου.

— Φέμματα λέει! φώναξε ἡ Κίττυ. Δὲν μ' ἀγγίζει ποτέ του!

— Ἐσύ νὰ τὸ βουλώσης, τὴν διέκοψε ὁ Ράντ. Ἐχουμε τώρα ἄλλους μπλεδάδες στὸ κεφάλι μας. Δὲν μὰς ἐνδιαφέρουνε τὰ οἰκογενειακά σας.

Ἄπαντο καὶ Μάννου, γεμίστε τὰ ὀπλοπολυβόλα! Καὶ νάσα- στε ἔτοιμοι... Ἡ κοπέλλα θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ Τζέικ. Ἐγὼ πάω ν' ἀνοίξω τίς πόρτες τοῦ ὑπόστεγου πρὸς τὸ ποτάμι. Ὑ- στέρα θὰ σταθῶ στὸ τιμόνι, κοντὰ στὸ Τζώρτζ.

Ἐπρόσταναν ὄχι φασαρίες! Ἐπείσε τὸν φρόνιμο, ὅσο δὲ σὰς δίνω ἐγὼ τὸ σύν- θημα... Καὶ τὸ σύνθημα αὐτὸ θάβει μιὰ πιστολιά μου...

Ἄν συναντήσουμε κανένα περιπο- λικό, ὁ Τζώρτζ θὰ προσπαθῇ στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ ξεφύγουμε... Ἄν ὁμῶς χρειασθῇ νὰ ρίξετε, κυττάχτε νὰ σημαδεύετε καλά!

Στράφηκε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν καμπίνα.

Ἄνοιξε τίς πόρτες κι' ἔλυ- σε τὰ σκονιὰ πού κρατοῦσαν δεμένη τὴ βενζινάκατο, ἐνῶ ὁ Τζώρτζ φρόντιζε νὰ τὴν ἀπο- μακρύνῃ σιγά-σιγά ἀπ' τὴν ἀποβάθρα.

Μιὰ ἐλαφρεὶά ὀμίχλη σκέπα- ζε τὰ βρώμικα νερά τοῦ Χάρ- λεμ Ρίβερ. Ἡ ἡχώ ξανάφερε μ' αὐτὴ τὴν ὄχθη τὸ βουητὸ τῶν μοτέρ.

Ἀφῆσαν γρήγορα πίσω τους τὸ ὑπόστεγο.

Ὁ Τζώρτζ εἶχε κολλήσει τὴ μύτη του στὸ κρύσταλλο τοῦ παρ-μπριζ καὶ βλαστήμοῦσε τὴν ὀμίχλη.

— Ἄν πῆξῃ πρὶν πολλὴ, μουρ- μούρισε, θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ ρίξουμε ἄγκυρα καὶ νὰ περιμέ- νουμε νὰ διαλυθῇ.

Δὲν θὰ σταματήσουμε, παρὰ μόνον σ' ἀπόλυτὴ ἀνάγ- κη, δήλωσε ὁ Ράντ. Πρέπει νὰ μπαρκάρουμε τὸ γρηγορώτερον τὸ Τζέικ στὸ γιῶτ. Ἡ πληγὴ του χρειάζεται περιποίησι...

Ἐπείσε τὸν Ράντ, γιὰ νὰ ζε- σταθῶν.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ράντ εἶχε με- ταφέρει στὴν μπροστινὴ καμπί- να τὰ σασκούλια μὲ τὰ λεφτά. Ὁ Μάννου εἶχε ἀνακαθίσει στὴ μιὰ κοκκέτα καὶ ψαχοῦλε μὲ τὸ χέρι του τὴν πονεμένη μα- σέλα του, ριχνοντας ἄγριες μα- τίες στὴν Κίττυ.

— Πρέπει νὰ μὲ δῇ γιατρός, Ράντ! μουρμούρισε ὁ Τζέικ.

— Τὸ φροντίσω, ἐννοία σου.

Μὰ μὰς φέρῃ ἕναν ὁ Μπόργκ- μαν, στὸ γιῶτ.

Ἐβγάλε ἕνα πλατὺ μπουκά- λι ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ πρόσ- θεσε:

— Πιὲς μιὰ—δύο ρουφηξιές καὶ προσπάθησε ν' ἀνέβῃς ὡς τότε. Πιστεύω πὼς καταφέραμε νὰ σταματήσουμε τὸ αἷμα. Ὁ- νὰ θὰ πᾶνε καλά, ὅταν ἀνεβού- με στὸ γιῶτ.

Ὑστερα στράφηκε στὸ Μάν- νου:

— Ἐσύ, παληόμουτρο, κύττα καλὰ νὰ καθήσης φρόνιμα! Ἄν δὲν φλυαροῦσες, δὲν θάταν ἐδῶ τὴν ἡμέρην. Δὲν ξέρω πού τὴν ξετρυπώσες, πάντως ὁμῶς εἴμαστε τώρα ἀναγκασμένοι νὰ τὴν κρατήσουμε μαζί μας. Ὁ- τὴν φτάσουμε στὸ καράβι, θὰ δοῦμε τί θὰ τὴν κάνουμε... Εἰ-

πὼς φοβάμαι... ἀλλὰ ἀφίσαμε πίσω μας δύο σκοτωμένους!

— Ἐννοία σου καὶ θὰ τὰ μά- θουμε ὅλα ἀπ' τὸ ραδιόφωνο, ὅταν φτάσουμε στὸ γιῶτ, ἀ- πάντησε ὁ Χάρτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
Στὰ εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς του, ὁ καπετάνιος Κάρλ Χέν- τρικ εἶχε κυβερνήσει ἕνα ἀλιευ- τικὸ τῆς Νέας Ὁρλεάνης. Ἡ γυναίκα του — ἕνα ἥσυχο καὶ ταπεινὸ πλάσμα — τὸν περιμέ- νει μὲ λαχτάρα, ὅταν ἔλπειτε μα- κρὰ, στὸ ψάρεμα.

Ὑστερα, μιὰ χρόνια ἀρρώ- στεια τὴν ἔρριψε στὸ κρεβάτι. Τὴν ἴδια ἐποχὴ, τὸ ψάρεμα πῆ- γαινε πολὺ ἀσχημα. Ὁ καπε- τάν — Κάρλ — ὅπως τὸν ξέρανε ὅλοι — τόξε παρατήρησι τότε κι' εἶχε ἀσχυλῆθῃ μὲ τὸ λαθρεμπό- ριο τοῦ ἀλκοὸλ, γιὰ νὰ βγάλῃ περισσότερα λεφτά καὶ νὰ μπορῇ νὰ πληρώσῃ τοὺς για- τρούς γιὰ τὴν γυναίκα του.

Μὰ δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ δουλειά, γιὰτὶ ἦταν τίμιος κα- τὰ βάθος. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία ν' ἀρξίσῃ νὰ πῇ.

Τὸν ἴδιο καιρὸ, γνώρισε τὸ Σάμ, ἕνα νέγρο ἀπ' τίς Ἀντίλ- λες, παράξενο καὶ λιγομίλητο, καὶ τὸν ἔκανε ναύτη του, μάγει- ρο καὶ ἐμπιστὸ του.

Ὁ Σάμ δὲν χώνευε τοὺς λευ- κούς, μὰ φλεγόταν ἀπ' τὴν ἐ- πιθυμία ν' ἀγκαλιάσῃ μιὰ ἄ- σπρη γυναίκα.

Ἡ ἀγάπη τοῦ καπετάνιου Κάρλ γιὰ τὴν ἀρρώστη γυναί- κα του καὶ τὸ ἀλύπητο κυνήγι τῆς ὑπερσίας διώξεως λαθρε-μπορίου τὸν εἶχαν κάνει ν' ἀφί- σῃ τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ἀλκοὸλ — ἀλλ' ἀφοῦ εἶχε μαζέψῃ στὸ μεταξὺ ἀρκετὰ λεφτά γιὰ ν' ἀ- γοράσῃ τὸ πλοῖο «Μάρλιν», μιὰ σκούνα 28 μέτρων, μὲ δύο πε- τρελαιομηχανές.

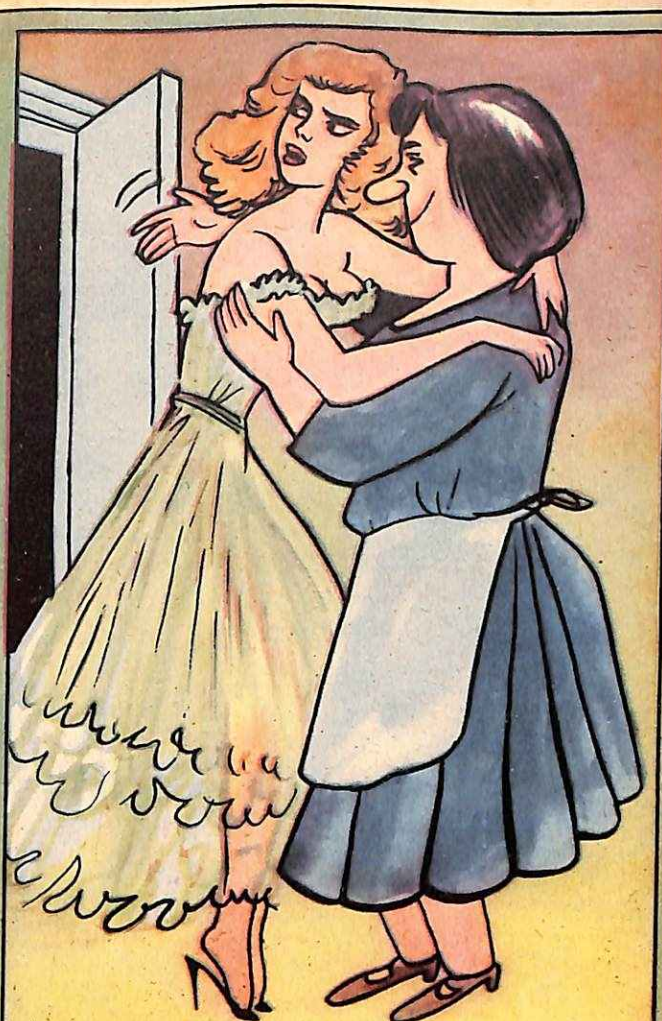
Στὸν πόλεμο, εἶχε προσφέ- ρει ὑπηρεσίες στὴν κυβερνήσι. Ἡ γυναίκα του, μόνον πιά ἀ- νάπηρη, βρισκόταν σ' ἕνα νοσο- κομεῖο τοῦ Μαϊάμι.

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο, εἶχε γίγει πιά ἕνας τελείως μεθυστικός.

Λας, οὐδὲς Δουδω,

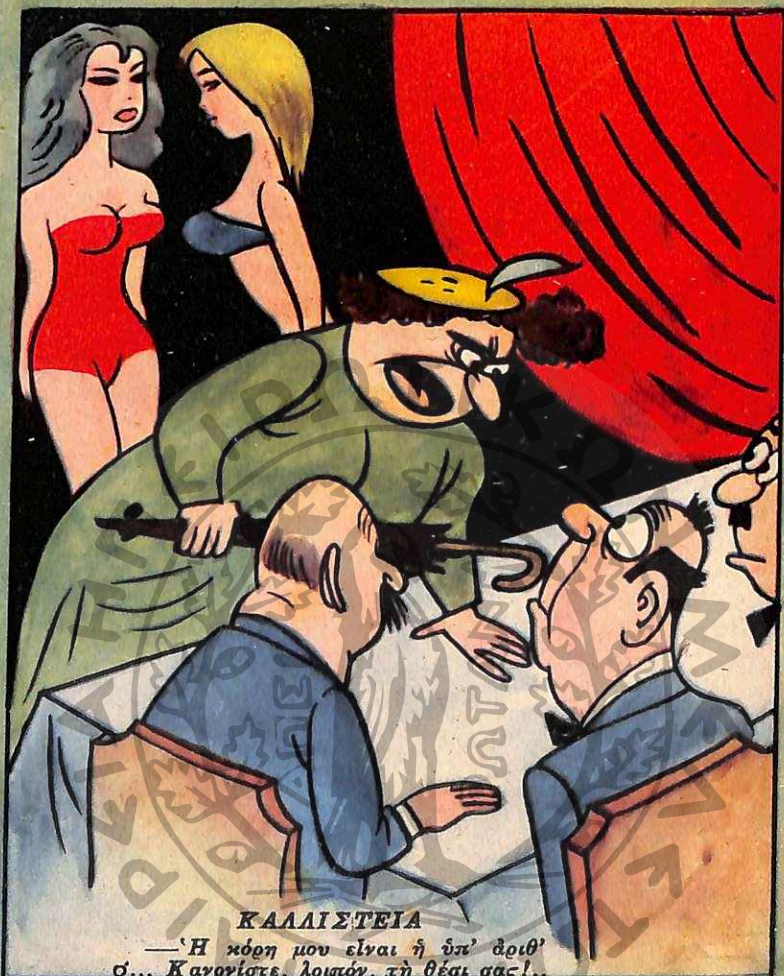
Χωρίς λόγια

— Και βέβαια, Μαίρη μου, υπάρχει ένας άντρας μέσ' τὸ δωμάτιό σου. Σέχασες πῶς παντρεύτηκες γιές;

— Δὲν συμφωνήσαμε ποῦ θὰ περάσουμε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

— Ἡ κόρη μου εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ' 6... Κατοικήτε, λοιπόν, τὴ θέσι σας!..